S. A. COOK

Soț și soție

Traducerea și adaptarea în limba română de
IULIAN CURUIA

ALCRIS

Capitolul 1

– Bună dimineața, domnișoară Dominick. Felicitări, vestea e în toate ziarele.

– Mulțumesc, Geoff.

Drew îi zâmbi călduros pazniculuicând ieși din lift. Câțiva pași vioi o aduseră la ușa unui alt lift. Aruncă o privire leneșă în jur.

Holul se umpluse cu salariații care veneau la lucru; îi saluta pe fiecare în parte prietenos, având grijă să fie mai politicoasă cu cei mai bătrâni dintre ei și cu cei mai importanți. Era obișnuită cu toată această lume. Sediul central al Dominick Developments îi fusese a doua casă încă dinainte de moartea tatălui ei; crescuse în mijlocul acestor oamnei, știind că într-o zi corporația va fi condusă de ea.

Corporația ei. Privind holul plin de oameni, nu putu să nu se simtă mândră că toate acestea sunt ale sale; holul era pentru ea poarta de intrare în imperiul de dezvoltare Dominick. Holul în sine era impresionant. Pereții circulari erau din sticlă și lăsau să se

vadă traficul infernal de pe Bond Street și aglomerația din fața centrului Bursei de Comerț.

Ușile liftului se deschiseră și ceilalți pasageri o lăsără să urce prima. Îi făcu semn liftierului:

– În turn, Don!

Coborî ultima din lift, ceilalți angajați coborând la etajele inferioare. Ultimul etaj era domeniul ei. De aici, din turnul de fildeș, avea cea mai bună perspectivă asupra orașului.

Asistenta ei, Maggie Symmonds, se uita la ochelarii ei fără rame când Drew intră în biroul exterior.

– Felicitări, Drew. Pesemne că ești în vârful lumii, dimineața aceasta.

– Sunt puțin cam obosită să mai stau în vârful lumii. Dacă mă gândesc la cât am muncit ca să obținem premiul ăla, aseară a fost limita.

Maggie își plesni zgomotos limba de cerul gurii și se încruntă:

– În cazul ăsta , poate că n-ar trebui să citești ziarele de azi. Sunt toate pe biroul tău dar...

– Inky Hedges din nou? L-am văzut cum scria ca un apucat în tot timpul cinei.

– Mi-e teamă că da. Ce i-ai făcut omului acesta de e așa de pornit împotriva ta?

– Nu știu, Maggie, răspunse Drew oftând. De fapt, știa, dar n-avea de gând să spună nimănui. Tipul era un ziarist care-i făcuse avansuri cu câteva luni în urmă, la un dineu oficial; în mod normal n-ar fi trebuit să-l mire refuzul ei, dar se simțise ofensat și acum o ataca în fiecare săptămână în coloanele de scandal ale ziarelor.

– Ar fi bine să mă duc să văd ce-a mai născocit de data asta.

Cum își întoarse spatele, Maggie lăsă să-i apără în ochi îngrijorarea pentru Drew. Încă de când era copil, lui Drew nu-i plăcea ca cineva să se agite fără rost din cauza ei așa că Maggie se obișnuise să-și ascundă gândurile. A văzut-o pe Drew trecând de la o adolescență ciudată și neliniștită la o maturitate deplină. Știa cât de greu îi fusese să crească numai în preajma tatălui ei. Poate că altfel ar fi stat lucrurile dacă mama ei ar fi trăit; ar fi beneficiat de o influență feminină mai puternică. Știa să tragă cu arma, să pescuiască, să călărească și să conducă o corporație la fel de bine ca oricare alt bărbat.

– Știu la ce te gândești, Maggie se auzi vocea lui Drew din camera alăturată. Te asigur că mi-e bine; sunt puțin obosită, atâta tot.

– Dacă mi-ai putea auzi gândurile acum, ai roși de rușine, răspunse ironic secretara.

Întorcându-i un zâmbet amabil, Drew intră în biroul ei și închise ușa. Maggie fusese secretara tatălui ei de mai mulți ani decât putea să-și amintească și singura la care Drew mai apela, voit sau nu, când avea probleme de altă natură decât cele ale companiei. Continuase să lucreze aici și după moartea tatălui ei, cu doi ani în urmă. Era unul dintre puținii angajați care-i spuneau lui Drew pe numele mic.

Biroul lui Drew era curat și simplu. Un perete de sticlă permitea să se vadă portul. Jumătate din cameră era ocupată de o masă uriașă de cristal italian pe care o folosea pentru întruniri. În cealaltă parte se afla biroul din lemn masiv, cu scaunul îmbrăcat în

catifea. Îi sări în ochi teancul de ziare pe care Maggie o sfătuise să-l ignore. Pentru o clipă fu tentată să le arunce. Dar sfatul tatălui ei îi stăruia în minte: "Un Dominick nu-și întoarce niciodată spatele de la o luptă."

Resemnată, se așeză la birou și desfăcu Tribuna din Sidney. Articolul lui Inky se intitula criptic" Dublu D câștigă WBG"; dublu D era Drew Dominick, iar WBG era premiul Walter Burley Griffin, primit pentru contractul obținut de a construi cel mai mare complex comercial din emisfera sudică.

– Ce năzdrăvănii ai mai scris de data asta? spuse ea cu voce tare când începu să citească. Zece minute mai târziu sări în picioare, mototoli ziarul și-l aruncă în cealaltă parte a camerei.

– La naiba! Nu e corect!

Ușa se deschise imediat și Maggie intră în birou.

– Să-nțeleg că ai citit proza domnului Hedges? întrebă ea calm.

– Proză? Aia nu e proză! E...e distrugere de personalitate, răspunse clocotind de furie. Porc șovin și îngust la minte...

– E toate astea și încă ceva.

Drew o privi pe asistenta ei cu uimire.

– Cum poți să fii atât de calmă? Uite! Cu mâinile tremurânde, ridică de jos ziarul și i-l arătă lui Maggie. N-a scris nimic de designul pentru Centru, pe care juriul l-a găsit fenomenal, despre lunile întregi de muncă, despre toate cercetările pe care le-am făcut...

Își trecu nervoasă mâna prin păr. Scrie doar cu ce m-am îmbrăcat, despre coafura mea, despre faptul că nu m-am machiat...citește partea asta.

Indică cu degetul un paragraf; Maggie se aplecă spre birou să citească .

" Domnișoara Dominick– sau domnul; părul e atât de scurt încât e greu să-ți dai seama– a acceptat premiul cu grația rățuștii celei urâte. La ocazie, pentru oricare altă femeie ar fi fost nevoie de o rochie nouă, dar domnișoara Dominick s-a gândit să îmbrace un costum care ne aduce aminte de vestimentația bărbătească de acum jumătate de secol. Nu pot să nu mă întreb dacă vreo lebădă frumoasă o să apară vreodată de sub învelișul de oțel al doamnei noastre".

– Mă gândesc dacă să-l dau în judecată sau nu!

– Ai mai făcut asta o dată. Dar e o rubrică a sindicatului și poate să scrie ce vrea atâta timp cât spune că e o părere și nu o interpretează nimeni ca fapt.

– Nu trebuia să fie așa de dur. Știu că nu sunt așa frumoasă dar...

– Termină cu prostiile astea, se răsti Maggie. Ești o tânără frumoasă și inteligentă. Și te descurci destul de bine, mai ales dacă te gândești că majoritatea fetelor de vârsta ta nu se gândesc decât la cum arată. Ai putea să înlocuiești pe oricare dintre femeile acelea care apar prin reviste, dar mă întreb câte dintre ele ar putea să conducă o corporație ca aceasta?

Drew îi zâmbi șiret.

– Mulțumesc Maggie. Nu știu dacă e ceva adevărat în tot ce ai spus, dar îmi face bine să le aud.

– Nu trebuie decât să te uiți puțin în oglindă și o să vezi dacă e adevărat sau nu.

N-avea nevoie să se uite în oglindă ca să știe cum arată. Își studiase trăsăturile îndeajuns de mult. Oglinda arăta o femeie înaltă, slabă cu o față ovală; adânciturile din dreptul tâmplelor, obrazul și gura rumenă o făceau să arate ca o statuie grecească; principala ei caracteristică erau totuși ochii mari și verzi, acoperiți de gene lungi.

– Are totuși dreptate, aseară n-am arătat chiar așa de bine.

– Nu e vina ta că Millie a decis să te lase baltă chiar aseară fără să te anunțe.

– Ba, am primit o groază de anunțuri de demisie. Urăște câinii și de când l-am luat pe Bosun, mi-a tot spus că o să plece...Cred că, după ce Bosun a mâncat friptura pe care o pregătise pentru cină, s-a hotărât definitiv.

– Dar e doar un cățeluș...nu-și poate controla instinctele.

Drew îi aruncă același zâmbet drăgăstos lui Maggie.

– M-ai apăra până la moarte, orice s-ar întâmpla, nu-i așa?

– Asta e datoria mea, spuse femeia cu o voce răgușită. Această Millie e lipsită de responsabilitate.

– Tu n-ai pleca niciodată așa, știu, îi spuse Drew luându-i mâna. Dar, să fim sinceri: câți oameni mai sunt ca tine pe lumea asta?

– Hai să încetăm să ne admirăm reciproc...Garth Dangerfield ar vrea să te vadă în dimineața asta, o anunță secretara, puțin stânjenită. La fel de bucuroasă de schimbarea subiectului, Drew își aruncă privirea asupra calendarului de pe birou.

– O să fie nerăbdător să dăm drumul proiectului, dacă tot am câștigat contractul. Spune-i să vină la zece.

Când ajunse la ușă, Maggie întoarse capul:

– Știi de ce ai tu nevoie?

– Nu. De ce?

– De o soție.

Drew zâmbi.

– Un soț, vrei să spui? Să nu începi și tu acum!

– Nu...chiar o soție. Nu în sensul propriu, desigur. Dar gândește-te puțin: un soț ar avea propria lui carieră și propriile interese. Tu ai nevoie de o soție care să pună interesele tale pe primul plan. Cineva în poziția ta nu trebuie să-și facă griji domestice; dacă i se arde mâncarea, dacă pleacă menajera. Ar avea nevoie de o femeie acasă, care să aibă grijă de toate astea.

– Nu știam că ești atât de feministă! spuse zâmbind Drew.

– Sunt doar deschisă la minte.

După ce Maggie plecă, Drew intră în baia ei privată și turnă apă în ceainicul electric. S-ar fi găsit cineva să-i facă o cafea, dar prefera să se ocupe singură de asta: îi dădea timp să gândească. Cât timp aștepta să se fiarbă apa, se gândi la sugestia lui Maggie. Era imposibil, desigur, dar ar fi avut nevoie de cineva care să se ocupe de toate lucrurile care-i consumau timp prețios. Nu-și amintea să-l fi văzut pe Andrew Dominick făcând vreo treabă acasă. Millie avea grijă de el ca o mamă. Abia după ce acesta murise, începuse să facă nazuri, iar Drew se trezea că face câteodată jumătate din treabă.

Cum ar fi dacă ar avea un bărbat acasă care să-i fie dedicat ei, așa cum fusese Millie dedicată tatălui ei. Întâmplări ca cea cu o seară în urmă n-ar mai avea loc.

Ajunsese acasă teribil de obosită. Jumătate de zi o petrecuse cu Garth Dangerfield dând telefoane pentru că aflaseră că avea să aibă loc o majorare de prețuri la oțel; asta ar fi amenințat întreaga lor competență în cazul în care ar fi primit contractul. Lucrurile se sfârșiseră bine până la urmă; comercianții promiseseră că vor respecta înțelegerile vechi. Seara, era deja prea obosită ca să meargă să ridice premiul; ar fi trimis pe oricine, dar cum nimeni nu reprezenta compania mai bine ca ea, n-avusese de ales.

N-avea de unde să știe ce se întâmplase acasă. Intrând în holul mare și înalt, Millie o aștepta gata de plecare, îmbrăcată și cu geanta în mână.

– V-am anunțat corect, domnișoară Dominick. Aveați de ales între câine și mine.

– Nu poți să pleci, Millie. Cum o să te înlocuiesc într-un timp așa de scurt?

– Cu respect vă spun, asta e problema dumneavoastră. Desigur, ați putea să scăpați de câine și atunci m-aș mai gândi dacă să rămân sau nu.

N-ar fi îndrăznit niciodată să-i spună asta tatălui ei. Totuși, Drew ezită. Știa că avea să fie îngrozitor de greu fără un ajutor în jurul casei. Apariția lui Bosun care, trezit de vocea stăpânei sale, se postă drăgălaș la picioarele ei, o împinse pe Drew să-i răspundă la fel de dur menajerei:

– Nu mă despart de câine, Millie.

– În cazul ăsta, la revedere, domnișoară! După modul în care răspunse, era evident că nu se aștepta la un asemenea răspuns. În legătură cu salariul meu...

– Intră puțin, cât timp îți scriu un cec.

Câteva clipe mai târziu, cu cecul în mână, Millie cobora pe aleea principală cu cecul în mână, căutând un taxi.

– Am rămas doar noi doi acum, băiete!

Ca răspuns, câinele o linse pe față, făcând-o să uite de plecarea lui Millie și să-și amintească de recepția de la Hilton, unde trebuia să primească premiul. Găsi rochia pe care o alesese, necălcată; Millie nu făcuse nimic toată ziua. Nimic nu era pregătit pentru recepție. Luă rochia de pe scaun și coborî scările către camera cu utilități; Bosun se împleticea în picioarele ei. După câteva încercări nereușite de a umple fierul de călcat cu apă, începu să calce rochia. Telefonul sună:

– La naiba, țipă ea, speriind câinele. La celălalt capăt al firului era Garth Dangerfield:

– Vroiam să-ți urez succes...

– Să nu-mi spui că nu vii! spuse ea, surprinsă.

– Sigur că vin. Dar n-o să pot sta la masa mare cu toți oamenii aceia și m-am gândit să te sun dinainte; poate n-o să avem timp să vorbim acolo.

– Foarte drăguț din partea ta, Garth! Mulțumesc. Când puse telefonul în furcă, un miros ciudat ajunse la nările ei.

– O, Doamne, rochia mea!!!

Se întoarse în fugă la masa de călcat dar norul de fum și mirosul de ars o anunțară că nu mai e nevoie să se grăbească. Fierul de călcat stătea cu fața în jos pe rochia care nu mai putea fi reparată.

– De ce trebuia să se întâmple tocmai acum? țipă ea către Bosun. Pe tine nu te interesează. Ce înseamnă pentru tine o rochie de cinci sute de dolari. Ție îți e de ajuns blana!

Câinele dădu nesigur din coadă.

Până să se schimbe într-o rochie neagră pe care o mai purtase la alte câteva ocazii, era deja în întârziere. Mașina care trebuia să o ducă la cină venise în fața ușii. Se pieptănă rapid și la fel de rapid folosi machiajul pe care-l avea la îndemână.

Chiar dacă ar fi știut întreaga poveste, Inky Hedges n-ar fi iertat-o cu articolul.

Fluierul ceainicului din baie o readuse în prezent. Bărbații ca Inky Hedges nu trebuiau să-și facă griji pentru toate treburile domestice."Eu de ce-ar trebui?" se gândi ea.

– Maggie, ești un geniu! strigă ea către camera secretarei. Fă-mi legătura cu Bell Recruitment Service! îi ceru lui Maggie.

După câteva secunde, vocea lui Coleen Bell se auzi la capătul celălalt al firului.

– Bună dimineața, doamnă Dominick. Presupun că sunați pentru postul de valorizator?

– Nu, departamentul companiei se ocupă de asta. E vorba de o cerință specială și aș vrea să te ocupi personal de asta.

– Sună interesant! spuse Coleen cu o voce schimbată. De ce fel de om ai nevoie?

Drew respiră adânc.

– M-am hotărât că-mi trebuie o soție!

Se lăsăcere prelungă.

– Ai spus cumva soție?

Acum, când auzea cerința în gura unei alte femei și ei începu să i se pară absurd; privind articolul insultător aflat pe birou, își întări decizia:

– Asta am zis.

Nu e chiar atât de excentric precum sună. Vreau doar pe cineva care să se ocupe de viața mea privată.

– Adică o menajeră? întrebă Coleen ușurată.

– De fapt, ceva mai mult de atât. Aș vrea pe cineva care e pregătit să pună nevoile mele mai presus decât ale lui.

– Stai puțin: ai zis " lui"?

– Mmm...da. Vreau un bărbat care să facă pentru mine tot ceea ce ar face o soție pentru un bărbat care ar avea slujba mea. Distracție, treburi domestice, cumpărături, suport moral...lucruri din astea!

– Înțeleg, spuse Coleen cu o voce care arăta că se chinuie să înțeleagă cererea. E o comandă destul de delicată. Nu prea sunt bărbați cu calități din acestea pe listele noastre...

– Vrei să-mi spui că nu poți să găsești pe nimeni?

– O, nu! răspunse femeia imediat. Dominick Developments era unul dintre cei mai importanți clienți ai lor. Nu putea să o refuze pe Drew. S-ar putea să ne ia puțin...mai mult timp; atâta tot!

– Ai tot timpul din lume. Tocmai vroia să închidă telefonul când auzi vocea nedumerită a lui Coleen:

– Încă...ceva!

– Da?

– Aranjamentul ăsta la care te gândești...nu include și...știi tu...

– Dacă te referi la sex, răspunsul este nu!

Termenul de soție era menit să te facă să înțelegi multitudinea lucrurilor pe care le va face. N-am de gând să mă căsătoresc la propriu.

– Bun. Mă bucur că am stabilit asta!

Drew zâmbi puțin nefiresc. Știa ce era în mintea femei acum:" Biata Drew, are o atât de disperată nevoie de un bărbat, încât trebuie să-și angajeze unul". Probabil că înțelesese că are nevoie de un gigolo, dar îi fusese teamă s-o refuze. Ce articol ar scrie Inky Hedges dacă ar afla de cererea ei ciudată ! În timp ce se gândea la posibila greșeală pe care o făcuse, interfonul începu să sune :

– Da, Maggie?

– A venit Garth Dangerfield pentru ședință.

– Bine. Spune-i să intre.

După numai șase luni de când lucra la Dominick Developments, Garth Dangerfield devenise atât de valoros încât acum răspundea numai în fața lui Drew. Multe din ideile strălucite din contractul pentru Centru fuseseră ale lui. Drew găsise că timpul petrecut cu el era liniștitor. Știa de asemnea că Garth era atras de ea ; îi spusese asta de mai multe ori în timpul cât lucraseră la proiect dar până acum ea nu schițase nici cel mai mic gest care să-l facă să creadă altceva. Nu știa de ce-l respinge– era arătos, aveau în comun munca, iar în cele câteva dăți când ieșiseră împreună se dovedise a fi o companie plăcută. Îi zâmbi când intră în birou.

– Bună dimineața, Garth !

– Bună dimineața, Drew. Observă ziarul mototolit pe masă. Să nu crezi ce spune clovnul ăla. Te-ai descurcat minunat aseară.

– În mare parte mulțumită ție, recunoscu ea. Să fim sinceri: dacă n-ai f fost tu, n-am fi câștigat nici un premiu.

El evită să-i întâlnească privirea; stingherită de tonul discuției, Drew continuă:

– Tu te-ai gândit să combinăm centrul comercial cu un cartier rezidențial. Cei din consiliu au apreciat ideea asta foarte mult ; se gândeau că o să schimbe fața orașului în bine.

– Au fost prea mulți oameni implicați în proiect ; nu-mi pot asuma meritele.

– Dar asta nu mă oprește pe mine să ți le acord, insistă ea, zâmbindu-i.

Se îndreptară spre masa de cristal și se așezară. Garth deschise un dosar și-l întinse în fața ei pe masă.

– Acesta e contractul oficial. Odată ce l-am semnat, trebuie să-i respectăm condițiile până când proiectul va fi încheiat.

Ea se ridică să ia un silou.

– Hai să semnăm, atunci !

– Înainte să semnezi, trebuie să-ți spun că există o clauză în contract care nu-mi place deloc.

– Ce clauză?

– Despre modalitatea în care se va face plata finală.

– Presupun că e modul de siguranță pentru eventualitatea în care întârziem cu terminarea proiectului, spuse ea. Dacă terminăm totul la timp fără să depășim bugetul, nu vom avea nici o problemă.

– Nu e chiar așa de simplu. Ca să fie siguri că n-am pus prețurile aiurea, doar ca să câștigăm contractul comitetul a mai

inclus o condiție: dacă depășim bugetul cu mai mult de zece la sută, trebuie să consultăm, cu banii noștri, ceilalți candidați pentru contract.

Drew se încruntă.

– E cam dur ; trebuie s-o acceptăm neapărat?

– Dacă acceptăm contractul, acceptăm totul.

– Înțeleg. Cine sunt contracandidații cu care e posibil să lucrăm?

Degetele lui Garth se încleștară pe marginea mesei.

– Monroe Investments !

Drew simți cum îi piere culoarea din obraji.

– O, nu, spuse ea respirând greu. Tata n-ar fi acceptat niciodată așa ceva !

– Desigur, e o clauză pe care o putem ocoli dacă rămânem în buget.

– Nu trebuie să lăsăm să se întâmple asta. Care sunt șansele să-i împiedicăm să lucreze cu noi?

– În climatul ăsta industrial, cine știe? spuse el cu o voce tristă. Dacă n-o să avem parte de vreo grevă sau de probleme cu materialele, n-o să fie nevoie să apelăm la ei. Am făcut estimările destul de mari la timp și bani, pentru orice eventualitate ; dar dacă, în afară de prețuri, curs valutar sau vreme, se schimbă altceva...zece la sută nu e cine știe ce limită.

– De ce nu s-a discutat clauza asta până acum ? întrebă ea, încercând sa-și înăbușe furia.

– E acolo de la început...dar nimeni nu s-a gândit că ne pot cere așa ceva.

– Cel puțin dacă n-ar fi fost vorba de Monroe...

Garth o privi înțelegător.

– Și eu mă simt la fel de prost, Drew. Tânărul Monroe a fost nenorocitul care m-a dat afară pentru că tatăl lui mă plăcea. Îi era teamă că o să-i pun în pericol moștenirea și a născocit un motiv ca să mă concedieze.

– Aproape uitasem că ai la fel de multe motive să-i urăști. Bătrânul Monroe l-a făcut pe tata să-și piardă toată averea, trăgându-l într-o afacere despre care spunea că n-are cum să dea greș. În ultimul minut, Monroe a aflat că ceva merge greșit și s-a retras, dar tata a pierdut aproape tot. Se ridică în picioare hotărâtă. Trebuie să ne asigurăm al dracului de bine că n-or să aibă nici un motiv să ne oblige să ne consultăm cu ei.

– Contează pe mine, Drew ! spuse Garth aruncându-i o privire adorabilă, care-i aduse aminte de cea a lui Bosun. Numai că în cazul ăsta privirea însemna mai mult decât dragostea unui cățel. Ar fi vrut să se hotărască în privința lui !

Își petrecu întreaga săptămână lucrând cu Garth la detaliile obositoare ale proiectului. Era o lucrare atât de mare încât toată atenția presei era îndreptată spre ei. Fusese atât de ocupată încât rămase surpinsă când i se spuse că o caută la telefon Coleen Bell.

– Da, Coleen, ce pot face pentru tine ?

– Să nu-mi spui că ai uitat de cerința specială de săptămâna trecută ?

– Cerință specială ? Nu..o! Își aminti cu întârziere că în urmă cu o săptămână îi ceruse lui Coleen să-i facă rost de o "soție-bărbat" care să se ocupe de viața ei privată. I se păruse imposibil de găsit

o asemena persoană, așa că uitase de toată problema. Să nu-mi spui că ai găsit pe cineva ?

– Da, am găsit, spuse Coleen, bucuroasă. Are in jur de treizeci de ani și e foarte arătos, așa că nu trebuie să-l ascunzi atunci când o să ai companie.

– Nu vroiam pe cineva care să atragă atenția! îi răspunse Drew, evident nervoasă.

– Calitățile lui domestice sunt ireproșabile, veni răspunsul încercând să ignore tonul vocii lui Drew. N-am crezut nici eu că poate face tot ce spune dar m-a invitat la cină intr-o seară... o mâncare atât de bună n-am mâncat în viața mea.

– Și care e numele acestui bărbat neprețuit?

– Cristopher Traig. A fost afară din țară o groază de timp. E nerăbdător să înceapă munca.

– E și asta ceva!

– Nu pari prea mulțumită, spuse Coleen. Ai prefera să-l intervievezi chiar tu?

Nu putea să se mai retragă acum și oricum avea nevoie de ajutor acasă. Încercă să pară mai calmă la telefon.

– Nu, nu cred că e necesar. Nu m-ai dezamăgit niciodată până acum. Pune-l să semneze actele și trimite-l la mine acasă. Mai ai cheia pe care ți-am dat-o ultima oară, când te-ai ocupat de petrecere?

– Da, o mai am. Vroiam să ți-o returnez. O să-i spun să se ducă la adresa ta și să se stabilească acolo. Îi fac contractul obișnuit ?

I se părea ciudat să semneze un contract pentru o slujbă ca asta pe care o ceruse; încercă să se abțină să nu râdă :

– Da...contractul obișnuit ! spuse ea scurt și închise.

Mai rămase câteva minute privind telefonul până să-și amintească de oamenii care o așteptau în sala de ședințe. Ce s-ar mai fi amuzat dacă vreunul dintre ei ar fi aflat că șefa și-a angajat o soție-bărbat.

Capitolul 2

Era pentru prima oară când Drew era mulțumită de traficul aglomerat care-i încetinea drumul spre casă. Trebuia să se gândească la multe și asta era o ocazie nemaipomenită. Din cine știe ce motiv, palmele îi erau umede și inima îi bătea ciudat de repede la gândul că o să-l întâlnească pe noul ei angajat. N-avea nici un motiv să fie nervoasă, se gândi ea. Probabil că era doar un văduv chel sau vreun soț părăsit care vroia doar un loc liniștit în care să stea. Și oricum, nu era nevoită să meargă cu toată treaba până la capăt...I-ar putea oricând telefona lui Coleen să-i spună că s-a răzgândit sau că nu e pe placul ei. Dar oare ar fi corect față de bărbatul acesta, oricine ar fi el? Nici nu acceptase bine slujba și acum urma să fie dat afară? Cu eforturi destul de mari, reuși să se relaxeze până când ajunse pe strada unde era casa moștenită de la tatăl ei. Din toate casele pe care le primise la moartea tatălui ei, la aceasta ținea cel mai mult. Proiectul casei fusese făcut de un arhitect celebru din anii treizeci , Walter Griffin, care,

neplăcându-i gardurile, înconjurase casa cu sute de copaci și boschete, încât acum, abia dacă se mai vedea din stradă. Când ajunse în holul principal scoase un ușor oftat de ușurare ca de fiecare dată, după o zi de lucru încărcată. De data asta ceva era totuși diferit ; mirosul atrăgător al mâncării poaspăt gătite. Își aminti dintr-o dată de calitățile de bucătar ale noului angajat pe care le lăudase Coleen și zâmbi în sinea ei. Trebuia să o vadă și pe asta ! Se îndreptă cu pași repezi către bucătărie.

Nici dacă l-ar fi găsit în bucătăria ei pe bărbatul anului n-ar fi fost mai surprinsă ca acum. În timp ce-l privea pe bărbat din spate, imaginea văduvului chel care avea nevoie disperată de un cămin îi dispăru din minte ca un fum. Stătea aplecat deasupra aragazului, amestecând ceva într-o cratiță mare. Chiar aplecat, își putu da seama că este foarte înalt, peste un metru nouăzeci ; umerii largi și atletici se puteau zări prin cămașa neagră, iar blugii comozi lăsau să se vadă cele mai ferme coapse pe care le văzuse vreodată la un bărbat. Fără să vrea, își trase puternic respirația.

La auzul sunetului, bărbatul își întoarse capul :

– Salut, domnișoara Dominick, presupun?

– Hmm..da. Și dumneavoastră sunteți...? spuse ea cu jumătate de gură.

Scurta și aproape imperceptibila lui ezitare o făcu pe Drew să se încrunte.

– Cristopher Traig, îmi pare bine de cunoștință.

Strânsoarea mâinii lui fu puternică și-și dădu seama privindu-l, că în ciuda vestimentației de adolescent, trăsăturile lui erau puternice, rigide, bine conturate, ale unui bărbat de treizeci de

ani. Părul îl avea șaten ; de aceeași culoare erau sprâncenele iar ochii, care acum o priveau cu aceeași curiozitate ca a ei, erau de un albastru înunecat, ca cerul nopții– se gândi surprinsă.

Își dădu seama că-și ținuse prea mult mâna într-a lui și și-o retrase. Ca să treacă peste uimirea pe care i-o provocase bărbatul, reînnodă discuția :

– Văd că deja te simți ca acasă, Cristopher.

– Mi-i s-a spus că asta era și ideea, Drew, spuse el făcând o pauză înainte să-i rostească numele. Ea se încruntă. Sper că-ți pot spune Drew ; doar am fost angajat ca soția ta! Soții își spun pe numele mici.

– Chestia cu soția era doar o metaforă. Eu vroiam mai mult o menajeră, spuse ea, evident enervată de modul familiar în care-i vorbea.

– Un bărbat care să se ocupe de toate detaliile obositoare ale vieții private...adăugă el. Nu prea sună a treabă de menajeră!

– Ar suna dacă aș fi bărbat, îi răspunse tăios. Nu asta vrea un soț de la soția lui?

Cristopher își acordă timp s-o analizeze înainte să-i răspundă.

– O, un bărbat se așteaptă la mai mult de la soția lui.

Simți cum se înroșește și lucrul ăsta o enervă. Chestia asta e o nebunie și n-are să meargă, se gândi ea.

– Ți-am spus deja, soție era doar o metaforă! Trebuia să-mi dau seama că un bărbat ca tine nu poate gândi mai departe de un singur lucru.

– Se pare că tu ești cea care face presupuneri. Nici nu m-ai cunoscut bine și deja vorbești cu mine de parcă aș fi un bădăran

care tratează femeile drept obiecte sexuale. Am venit aici ca să lucrez și tu judeci totul după aparențe. Dacă un bărbat ar judeca o femeie după felul în care arată, ți-ar sări țandăra imediat.

Îl privi uimită ; pofta de ceartă îi pieri.

– Știi ce? Ai dreptate. Îmi pare rău.

– Ești iertată.

Zâmbetul care apăru pe buzele lui o liniști și o îngrijoră totodată. Era un zâmbet cald. Aparențe sau nu, se gândi ea, va trebui să aibă grijă cu domnul Cristopher Traig.

În doar câteva minute ajunsese să-i ceară scuze. Modul simplu și direct în care-i vorbise arăta că e un bărbat obișnuit să facă lucrurile cum vrea. Asta e, cel puțin, o calitate ciudată la un angajat.

– La ce te gândești acum ? întrebă el.

– Mă-ntrebam de ce ai acceptat slujba asta? Nu intenționase să pună întrebarea asta așa de repede dar o făcuse cumva fără voia ei.

El își înclină capul într-o parte.

– E o provocare.

– Să muncești pentru o femeie?

– Nu. Să muncesc pentru tine.

– Pentru mine? Dar abia ne-am întâlnit.

– Da, dar Drew Dominick e o personalitate atât de cunoscută în lumea afacerilor încât atunci când a apărut slujba asta, n-am putut rezista tentației de a cunoaște și latura ta personală.

Se încruntă din nou:

– Nu cumva ești reporter?

El își depărtă larg mâinile și se aplecă puțin în față.

– Nu sunt reporter– jur!

Ar mai fi vrut să-l mai întrebe ceva, dar inainte să deschidă gura, se reîntoarse spre cratița de pe aragaz.

– Și nici bucătar n-o să prea fiu dacă nu pregătesc sosul ăsta cum trebuie, îi spuse peste umăr.

– Atunci te las să te ocupi de el, spuse ea pregătindu-se de plecare. Dar ca să-i arate totuși cine e șeful, adăugă: aș vrea să-mi aduci o băutură înainte de cină, pe terasă.

– Martini sec?

Își ridică sprâncenele.

– De unde știi?

– Am ghicit, răspunse el în timp ce amesteca în sos.

În ușa bucătăriei, aproape se împiedică de Bosun care stătea lungit pe podea, lângă castronul cu mâncare. O bilă albă pentru Cristopher, se gândi ea ; Millie nu i-ar fi dat niciodată de mâncare câinelui.

În cameră o aștepta o altă surpriză; o rochie verde de casă sta întinsă pe pat și papucii cu toc înalt înalți fuseseră așezați în apropiere. De unde Dumnezeu știa Cristopher ce-i place să poarte seara prin casă? Probabil că umblase prin garderoba ei ; ideea îi readuse roșeața în obraji. Încercă să-și spună că aceleași lucruri le făcea și Millie cu tatăl ei, dar nu putea să nu se simtă puțin ciudat. Avea să-i ia o groaza de timp să se obișnuiască cu ideea.

Când intră în sufragerie, el îi prepara martiniul. Privirea lui urcă și coborî pe rochia de catifea care nu acoperea totul. Îi întinse paharul fără să-i spună nimic.

– Vii și tu?

El dădu din cap în semn că nu.

– N-am terminat încă cu pregătitul cinei. Nu știu la ce oră iei masa de obicei...la opt e bine?

– E bine.

De când murise tatăl ei, nu mai lua masa de seară decât la ocazii speciale. Restul timpului mânca numai ce pregătea Millie, care nu se mai preocupa așa de mult.

– Atunci mă întorc la treburile mele. Sper să-ți placă băutura.

Camera i se păru goală după plecarea lui. Era o nebunie– tipul era în casă de o jumătate de zi și ea simțea că locul lui e acolo. N-avea nevoie de asemenea gânduri. Îl angajase doar pentru a-și ușura viața, nimic mai mult.

Sentimentele reapărură când el veni s-o cheme la cină. De data aceasta insistă să ia cina cu ea. Când el încercă să se sustragă, ridică o mână și spuse pe un ton prietenos:

– N-o să mă pot bucura de masă dacă știu că o să stai pitit singur în bucătărie.

– N-am stat pitit în viața mea.

– Și totuși...

– Bine. Dar cred că vrei să vezi dacă am curajul să-mi gust propria mâncare.

Realiză în timpul cinei câtă dreptate avusese Coleen; era un bucătar extraordinar. Antreul de creier, escalopul de vițel cu sos bearnez și desertul Zabaglione– nu mâncase niciodată mai bine.

– E bine să gătești pentru cineva care apreciază mâncărurile bune, comentă el, privind-o cum își savurează desertul.

– Insinuezi că sunt gurmandă, nu? spuse ea râzând.

Vinul pe care-l băuse la masă o ajutase să se mai relaxeze; nu se mai simțea așa de tensionată în preajma lui.

– Nu, doar că știi să apreciezi lucrurile bune.

Se aplecă spre el, conștientă de trăsăturile lui atrăgătoare care erau scoase în evidență de lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

– Spune-mi, unde ai învățat să gătești așa?

Pentru o secundă remarcă în ochii lui aceeași expresie de rătăcire pe care o observase în bucătărie.

– Mama credea că fiul ei trebuie să fie la fel de descurcăreț ca fiica. Cât timp a trăit ea, trebuia să-mi iau munca din bucătărie în serios.

– Ai fost norocos– să ai o mamă care să te învețe toate lucrurile acestea.

– Și tu n-ai fost?

Își plecă privirea în farfurie.

– Mama a murit când eram copil. Dacă ai știi ceva despre lumea afacerilor, ți-ai da seama că tatăl meu n-a avut timp de altceva. M-a învățat cum să citesc o notă de solduri, cum să investesc în aur, cum să vânez și cum să pescuiesc, dar nimic din treburile legate de casă, de gătit...

– Săraca fată bogată? întrebă el cu o voce calmă.

– Nu, nimic de genul ăsta. Am crescut doar cu alte priorități față de restul femeilor.

– Și nu regreți nimic?

– Nu cred ; făcu o pauză. Am cam tot ce mi-aș putea dori.

– Inclusiv premiul Walter Burley Griffin? întrebă el nepăsător.

Îl privi surprinsă.

– Știi și despre asta?

– Am fost plecat din țară nu pe lună. Am citit despre asta. Planul vostru a fost de prima mână.

Răceala cu care spusese ultimele cuvinte făcu complimentul să pară mai mult o ofensă.

– Asta spuneau și judecătorii...se pare că știi unele lucruri despre munca mea. Ai lucrat și tu în domeniu?

– Sunt arhitect calificat,recunoscu el. Dar n-am mai lucrat în arhitectură de o groază de timp. M-am ocupat mai mult de partea administrativă. Mai mult în afară decât aici.

– Și când te-ai întors, nu ți-ai mai putut găsi de lucru în propriul domeniu. Poate pot să te ajut.

– Nu, nu vreau să faci asta!

– Nu-mi spune că ești prea mândru să accepți ajutorul unei femei?

– Ceva de genul ăsta...spuse el ridicându-se de la masă și turnând vin în pahare.

Mândria lui trezi în ea o dorință neașteptată. Ar fi vrut să-i ia capul în mâini și să-i ciufulească părul șaten. Se gândi că o să-l ajute orice s-ar întâmpla, fără ca el să știe. Avea să se intereseze pe la firmele care-i erau asociate; poate găsea vreun loc liber și pentru Cristopher. Părerea de rău o lovi la gândul că trebuia să-l lase să plece; era convinsă acum că trebuie să profite de timpul pe care-l mai avea de petrecut cu el.

– De ce zâmbești? întrebă el, intrerupându-i gândurile.

– Mă gândeam că așa reușeau oamenii ca tata să-și păstreze sănătatea și să nu înnebunească– aveau pe cineva pe lângă ei care

să aibă grijă de toate; ei nu trebuia să se ocupe decât de afacerea lor.

Când tatăl ei fu adus în discuție, o umbră trecu peste fața lui Cristopher.

– L-ai cunoscut cumva pe tata? întrebă ea repede.

– L-am cunoscut, spuse el puțin încordat. Se ridică în picioare. Trebuie să curăț masa. Am pornit boilerul înainte de cină. Cred că s-a încălzit, dacă vrei să faci o baie.

Ea fu derutată de brusca schimbare de subiect. Știa că tatăl ei își făcuse o mulțime de dușmani în timpul carierei, asta i se întâmpla oricărui mare om de afaceri, dar se părea că acest Christopher are ceva personal de împărțit cu el. Se duse după el în bucătărie.

– Ai ceva impotriva tatălui meu?

– Tatălui tău? răspunse el de parcă intrebarea l-ar fi surprins. Nu, nu am nimic cu el. De ce întrebi?

– Doar o idee prostească. Uită că te-am întrebat.

Plecă spre baie fără să poată să uita reacția lui ciudată. Se gândi s-o sune pe Coleen, să afle mai multe informații despre acest Christopher, dar lăsă totul pe ziua următoare. Apa era la temperatura potrivită. Cu un oftat de ușurare își dezbrăcă rochia de casă, lăsând-o să cadă pe podea și intră in cadă. Se lăsă să alunece ușor până când întregul corp intră sub apă. Timp de zece minute stătu nemișcată; jeturile de apă îi relaxau și-i stimulau corpul. Mica reverie îi fu întreruptă de pașii pe care-i auzi pe podea.

Deschise ochii și-l găsi pe Cristopher stând lângă cadă cu o perie în mână și cu o sticlă în cealaltă. Fără să scoată un cuvânt

întrerupse vibrațiile căzi si jetul de apă și se așeză în genunchi lângă ea. Era nervoasă că el intrase în cameră neanunțat, dar nu putea să-i reproșeze nimic ; mai degrabă se descoperi bucuroasă de prezența lui. Mai mult, simțea furnicături pe piele așteptând atingerea mâinii lui. Când aceasta veni, un tremur de dorință trecu prin ea ca un impuls electric și spatele i se arcui . Loțiunea, din orice o fi fost, era rece ca gheața.

– Iei treaba asta cu soția mult prea în serios, spuse ea cam nesigur. Ce e chestia aia?

– Un extras din plante de mare care ar trebui să-ți relaxeze corpul, îi răspunse el continuând să-și miște mâna pe spatele ei.

Cum ar fi putut să se relaxeze când nu-și simțise niciodată trupul mai în alertă? Era o agonie să încerce să nu se miște când mâna lui trecea pe spatele ei cu ușurința unui masor profesionist. Totuși, când mâinile ajunseră în dreptul sânilor, pulsul ei se înteți și se apără cu mâinile ude...

– Nu, nu face asta!

– Nu fi prostuță, ești tensionată ca o pisică pe cărămizi încinse, o mustră el dându-i mâinile la o parte ca să-i poată da cu mai multă loțiune pe sânii calzi de la apa fierbinte.

Oare nu-și dă seama că el era cauza acestei tensiuni? Nu fusese niciodată mai conștientă de mișcările unui bărbat ca acum când îi masa umerii cu peria.

– Chestia asta nu se duce de la apă? întrebă ea încercând să pară calmă deși respira din ce în ce mai greoi.

– Nu, chiar pentru asta e făcută. Întinde-te! Nu pot să fac totul cum trebuie dacă stai cocoșată.

Mâinile lui puternice o traseră înapoi până când capul i se sprijini pe o pernă gonflabilă la marginea căzii. Fața lui se aplecă peste a ei atât de aproape încât își inchise ochii.

– Așa...relaxează-te.

Luă din nou peria și coborî cu ea mai jos, mișcând-o în cercuri pe curburile fine ale abdomenului ei. Dar departe de a o relaxa, mișcările lui o aduceau într-o stare de excitație pe care cu greu o suporta. Când peria îi atinse pielea sensibilă de pe coapse, se ridică brusc.

– Gata, mi-a ajuns! strigă.

El o privi direct în ochii agitați și-i puse un deget pe încheietura mâinii.

– Pulsul tău a luat-o razna. Poate că apa a fost prea fierbinte.

Ar fi vrut să-i spună că el e vinovat pentru ce i se întâmplă dar răspunse altceva:

– Da, din cauza apei... spuse zărind în ochii lui privirea unui pungaș. Drăcușorule, mi-ai făcut asta intenționat?

– Ce-am făcut?

– Știi prea bine ce! Inocența, supușenia asta a ta – e un rol, nu-i așa? N-ai putut să te abții să-mi arăți cine e șeful, nu-i așa?

El ridică din umeri.

– Presupun că știi despre ce vorbești.

– Să știi...ieși afară din baie!

Spre întristarea ei, plecă. Se așteptase să se apere într-un alt mod; dacă ar fi făcut asta probabil tot el ar fi câștigat. Deși oficial ea era șefa, el reușise să-și impună mult mai bine punctul de vedere.

Se ridică din cadă și se înfășură într-un prosop mare. Atât de mare era sensibilitatea pielii după micul lui tratament încât prosopul părea că e făcut din piatră dură. Fiecare por al pielei ei aștepta sfârșitul acestui tratament. Ce fel de joc făcea oare?

O săptămână mai târziu nu reușise să afle. Munca pentru Pacific Centre o prinsese atât de mult încât nu mai avusese timp să o sune pe Coleen pentru a afla mai multe despre Christopher. Oricum, el se purtase impecabil de la ultima întâmplare. Dacă nu ar fi fost întâmplarea cu baia, nu ar fi avut nici un motiv să se îndoiască de el.

În scurtul timp în care lucrase pentru ea, Christopher devenise atât de valoros încât acum se gândea că nu se va mai putea descurca fără el. Nu era vorba numai de faptul că vila strălucea de curățenie sau că în fiecare zi o întâmpina mirosul de flori proaspete și că mânca regește. Era vorba despre ceva mai puțin tangibil, dar care o afecta mai profund decât orice altceva. El îi acorda tot timpul pe care-l avea.

Era pentru prima oară în viața ei când cineva îi acorda atâta atenție. Se gândi la toate acestea în timp ce-și sorbea martiniul pe terasă. Aștepta să vină s-o cheme la cină pentru a se mai bucura câteva ore de prezența lui. Acum mânca regulat cu ea. În timpul meselor uita că-l angajase pentru postul de soție și se bucura de compania lui.

Când veni s-o cheme la masă, știa că cina de azi avea să fie la fel de plăcută.

– Ei, Drew, cum ți-a mers astăzi?

Inima îi tresări de bucurie.

– Când mă întrebi asta, am impresia că nu o faci de complezență; chiar vrei să știi?

– Desigur că vreau. Mă interesează orice are legătură cu tine.

Începu să-i povestească despre evenimentele zilei care tocmai trecuse. Din când în când, Christopher se oprea să pună câte o întrebare curioasă.

– E un lucru extraordinar faptul că știi atâtea lucruri despre treburile astea. Pot să-ți vorbesc despre problemele mele știind că mă înțelegi și că nu mă asculți doar ca să-mi faci pe plac.

Brusc o grimasă de ingrijorare îi străbătu fața.

– Vroiam să vorbesc cu tine în legătură cu asta. Sunt unele lucruri pe care trebuie să ți le spun...

Modul serios în care îi vorbise o alarmă. Îi luă mâna într-a ei.

– Nu ești amestecat în vreo belea, sper.

– Nu, nimic de genul ăsta, spuse el nerăbdător. Doar că...fu întrerupt din nou de soneria telefonului. Evident enervat se ridică. Ar trebui să vad cine e! După un moment se întoarse. E Garth Dangerfield.

Nerăbdătoare să afle ce vrea Cristopher, îi răspunse grăbită lui Garth.

– Da, Garth, ce e?

– Nu v-am întrerupt din ce făceați, sper? întrebă curios bărbatul.

– Nu, e...te referi la Cristopher? El...lucrează pentru mine.

– Vocea lui îmi părea cunoscută. Îl cunosc?

– Nu cred.

Tocmai s-a întors de afară. Ce vroiai să-mi spui ?

Telefonul lui Garth era legat de niște cifre la care lucra– nimic care să fi fost atât de urgent cât să nu poată aștepta până ziua următoare. Din manierele lui total lipsite de subtibilitate înțelesese că ar vrea să-i facă o vizită. Garth lua lucrurile prea în serios, deși ea nu-l încurajase în nici un fel. Va fi nevoită să se gândească ce atitudine să adopte față de el dacă nu vrea ca lucrurile s-o ia razna.

Încercând să alunge aceste gânduri se întoarse la masă. Îl găsi pe Christopher eliberând masa.

– Ce aveai de gând să-mi spui înainte să sune Garth?

– Nu era important, răspunse el în timp ce se îndrepta spre bucătărie cu vasele murdare.

Ce se mai întâmplase acum? Era sigură că acum câteva minute vroia să-i impărtășească ceva important, dar în timpul cât vorbise la telefon, se răzgândise.

Să fie gelos pe Garth? Asta era posibil numai dacă era atras de ea. Era prea devreme să știe dacă se îndrăgostise sau nu de el, dar își putea totuși da seama că prezența lui o făcea să se simtă vie. Poate că asta îi lipsea lui Garth, deși remarcase lipsa acestor calități la el până acum. Cum ar fi s-o iubească un bărbat ca Christopher?

Câteva minute mai târziu se întoarse cu tava de cafea pe care era numai o ceașcă.

– Tu nu bei?

– Nu. Încă mai am ceva de făcut.

Înainte să plece îi prinse mâna căutând disperată un motiv prin care să-l mai rețină.

– Mai rămâi puțin.

Trebuie să vorbesc cu tine despre...o petrecere pe care vreau s-o organizez...săptămâna viitoare.

El se așeză pe scaunul din față ascultând-o indiferent în timp ce ea își formula planurile.

– Încă n-am avut ocazia să sărbătorim premiul cum se cuvine și aș vrea să invit pe toată lumea care a lucrat la el. Lista de oaspeți va cuprinde desigur și prieteni apropiați.

– Nici o problemă. Trebuie să-mi spui doar câți oaspeți or să vină și o să pregătesc meniul pentru toți.

– Dar nu trebuie să gătești, spuse ea grăbită. O să chemăm pe altcineva să se ocupe de asta; tu va trebui doar să-i supraveghezi. De fapt, mă gândeam că o să vii cu mine la petrecere...ca însoțitor.

Își ținu respirația în așteptarea răspunsului. Petrecerea avea să fie o ocazie nemaipomenită să-i găsească un loc de muncă. În afară de asta, i-ar fi plăcut ca prietenii și cunoscuții s-o vadă la braț cu un bărbat atât de interesant. Să vedem ce o să mai zică Inky Hedges!

Dar, spre dezmăgirea ei, el refuză.

– Îmi pare rău, dar nu pot să vin la petrecerea ta.

– Oo...de ce?

– Cred că am dreptul la niște timp liber și aș vrea să mi-l iau în acea seară, mai ales că altcineva se ocupă de petrecere și n-o să ai nevoie de mine.

– Înțeleg. Ai dreptul la timp liber, desigur, iar eu nu te pot obliga să vii cu mine la petrecere...

– Mulțumesc, mă bucur că am stabilit și asta. Se ridică repede de pe scaun și dispăru pe ușa bucătăriei. De data asta nu mai

încercă să-l oprească. Faptul că vroia să-l prezinte prietenilor ei era unul dintre motivele pentru care ar fi vrut să facă petrecerea, dar poate tocmai lucrul acesta îl speriase.

Că lucra pentru ea era ceva, dar că acum vroia să-l prezinte prietenilor ca pe un lucru de preț era prea mult. Se simți rușinată că avusese gândurile astea și într-un fel îi păru bine că refuzase.

Totuși, imaginea lor împreună, braț la braț la o petrecere n-o părăsea. În curând, își spuse ea în timp ce-și sorbea cafeaua...în curând.

Capitolul 3

Deși dezamăgită că nu venise la petrecere, Drew era totuși recunoscătoare pentru toate pregătirile de care se ocupase. Făcuse planurile atât de meticulos, de la planurile pentru aranjamentul meselor până la listele de cumpărături, încât Drew rămăsese mută de uimire.

– Dacă talentul tău de arhitect e pe măsura calităților de organizator, companiile ar trebui să se îmbulzească să te angajeze. De fapt, dacă mă gândesc mai bine...s-ar putea să te angajez chiar eu.

– Deja ai făcut-o, îi reaminti el zâmbind.

Răspunsul pe care i-l dădu o indispuse. De ce trebuia să-i reamintească de lucrul acesta când reușise să treacă peste el? Nu vroia să se gândească la el ca la o menajeră, de fapt nu mai făcuse asta încă după primele zile în care-l cunoscuse. Relația lor se transformase pe nesimțite într-o legătură de prietenie. Nici un alt bărbat n-o mai făcuse să se simtă așa...prețuită.

– Nu te privesc ca pe un angajat! spuse ea.

Vocea lui își înteți tonul.

– Dar asta sunt. Trebuia să fac pentru tine toate lucrurile pe care o soție tradițională le face pentru un bărbat, mai ții minte. În afară de un singur lucru, desigur!

– Dar un soț și o soție pot să se sprijine unul pe altul fără ca unul dintre ei să fie superior celuilalt.

– Totuși, cineva trebuie să ia deciziile.

– Desigur, dar nu pot fi luate împreună?

Spre surpiza ei, el își strânse pumnii pe lângă corp.

– Nimic, nici măcar o căsătorie nu poate merge cu compromisuri. Cineva trebuie să conducă!

Și într-o căsătorie avea să fie desigur el. Îl cunoștea de îndeajuns de mult timp ca să știe că ar face totul după voia lui.

Tensiunea dintre ei era maximă; ea simți că trebuie să-i răspundă:

– Dacă ești un conducător atât de bun, de ce rămâi aici să lucrezi ca un...soț de casă? Folosi ultimele cuvinte pentru a-l provoca, dar rămase mută la răceala răspunsului său.

– Am făcut o înțelegere. N-am intors niciodată spatele unei înțelegeri și nu am de gând să fac asta acum.

– Deci toată atenția și considerațiile pe care mi le-ai arătat au fost doar din datorie?

El dădu nemulțumit din cap.

– N-am spus asta. Deodată, făcu un pas înspre ea, cu o expresie de nedeslușit în privire. Îi luă ambele mâinile și le ridică până la nivelul gurii, sărutându-le. Drew, eu...

Ea își ținu respirația.

– Da, Christopher?

Expresia feței lui era un amestec de tandrețe și furie, de parcă înlăuntrul lui s-ar fi dat o luptă. Când îi rosti numele, fața lui afișa aceeași expresie indiferentă pe care o văzuse adeseori. Îi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

– Cred că e timpul să te pregătești pentru petrecere...iar eu trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire.

Acestea fiind spuse părăsi camera, lăsând-o singură în fața oglinzii. O cuprinse furia; cum îndrăznește să se joace cu ea de-a șoarecele și pisica?

Acum știa sigur că ascunde ceva și avea de gând să afle despre ce e vorba. Deocamdată trebuia să lase gândul acesta deoparte; oaspeții soseau intr-o oră.

În ciuda celor spuse de el, Christopher Traig nu era un ajutor de casă. Se gândea că atitudinea lui stranie are legătură cu faptul că-l cunoscuse pe tatăl ei. Dacă era aici ca să-i facă rău?

Își imbrăcă rochia și căută ceva de încălțat. În ciuda criticilor care o acuzaseră de lipsă de feminitate, decisese să îmbrace un jupon în stil victorian cusut de mână în jurul tivului care-i descoperea în întregime gâtul și lăsa să se intuiască umerii fini și subțiri care abia dacă se zăreau.

După ce-și puse cureaua și încălță sandalele cu benzi aurite zâmbi imaginii ei din oglindă. Să mai zică cineva că în costumul acesta nu arată feminin! N-avea nevoie să se îngrijască de păr, trebuia doar să-l pieptene puțin ca să-i readucă strălucirea naturală. Nici cu machiajul n-avea mare bătaie de cap, dar cum

acum era o ocazie specială, se gândi că nu strică să folosească puțin ruj.

Ce-ar fi zis tatăl ei dacă ar fi văzut-o acum? Frumusețea se aflase atât de jos pe lista lui de priorități încât atâta timp cât trăise, Drew nu-și făcuse prea multe griji pentru haine sau pentru felul cum arăta.

Zgomotul de pe podea îi aduse aminte că Bosun e în cameră și că va trebui să-l închidă în bucătărie. Nu toată lumea aprecia purtarea lui zgomotoasă.

– Scuze, micuțule, îi spuse câinelui în timp ce-l căra pe scări.

Echipa de catering muncea de zor în bucătărie, dar acceptaseră să mai stea din când în când cu ochii pe cățeluș. După ce aruncă privirea peste felurile de mâncare întinse pe masă, se îndreptă spre sufragerie, să vadă dacă totul e în ordine.

Tocmai aranja o vază cu flori când se auzi soneria de la intrare.

Aștepta cu ochii îndreptați spre holul principal să vadă cine venise, dar zâmbetul de gazdă îi dispăru imediat de pe buze.

– A, Drew, draga mea, exclamă bărbatul.

– Bună seara, domnule Hedges! răspunse ea, încercând să păstreze tonul vocii la un nivel normal. Nu mă așteptam să vă văd aici!

El zâmbi, încercând să folosească același ton.

– Mi-am dat seama de asta, altfel ai fi fost în stare să bei otravă înainte să mă lași să intru. S-a întâmplat ca reporterul social pe care l-ai invitat să nu poată veni...în fine!

– Vorbești de parcă ai fi fost obligat să vii! îi spuse ea cu sarcasm.

– Vai, vai...cuvintele tale mă rănesc. La urma urmei, nu-mi fac decât meseria!

– Dacă te referi la bătaia de joc...te descurci minunat! replică ea.

Sosirea altor oaspeți o salvă de la o discuție prelungită cu el.

– Domnul și doamna Alderman, ce bine îmi pare că vă văd.

Alderman fusese membru în juriul care acordase companiei premiul.

– Spune-mi Bernard, te rog! Nu mai sunt membru al comisiei, sper să putem fi prieteni.

– E liniștitor să poți vorbi cu un membru al juriului fără să fi suspectată de cine știe ce, spuse Drew râzând. Petrecu mai mult timp cu domnul Alderman și soția acestuia, pe care o plăcea. Trecu pe la fiecare oaspete în timp ce soseau. Îl evita cu grijă pe Inky Hedges, deși știa că acesta o urmărește atent din colțul unde se stabilise.

– Dacă privirile ar putea ucide, a lui ar face-o sigur!

Se întoarse spre persoana care spusese asta și-l găsi pe Garth Dangerfield ținând în mână două pahare de șampanie. Ea îl luă pe cel care i se oferi și sorbi din el cu zâmbetul pe buze.

– Nu ești departe de adevăr! Mi-aș dori să dispară odată pentru totdeauna.

Garth îi făcu semn cu degetul cu o severitate ironică:

– Nu trebuie să vorbești despre Inky al nostru în felul ăsta! Amintește-ți de puterea presei.

– Cum aș putea să uit...mi-o amintește în fiecare articol. Garth își îndreptă privirea spre invitați. Cauți pe cineva anume? întrebă ea

– Pe noul tău băiat de casă. Sunt sigur că-i știu vocea de undeva.

– Nu e băiatul meu de casă, se răsti ea. Regretă tonul pe care-l folosise imediat ce Garth își întoarse privirea curioasă spre ea. E prea bătrân ca să mai fie băiat.

– După vocea pe care o avea, n-aș zice că era bătrân.

Drew ar fi vrut să-i spună să-și vadă de treaba lui, dar știa că atitudinea asta a lui venea din faptul că o plăcea. Iar dacă nu-l încurajase cu nimic, nici nu-l descurajase așa că n-avea cum să-l învinovățească pentru cum se purta acum. Era bine dacă ar fi crezut că Christopher e bătrân, asta i-ar mai fi potolit gelozia. Nu era atrasă prea mult de Garth, dar avea nevoie de el să ducă la capăt proiectul Centrului. Nu-și permitea să-l îndepărteze, nu acum. Suspină: câteodată e al naibii de greu să fii femeie, mai ales când trebuie să te descurci cu oameni temperamentali ca Garth.

Nu mai vroia să răspundă nici unei întrebări, așa că găsi o scuză și plecă, îndreptându-se spre bufet. Se sperie când Inky Hedges apăru lângă ea, atingând-o în trecere...

– Te superi dacă te miști puțin mai încolo?

– Iartă-mă dragă, dar e prea aglomerat aici.

Camera era într-adevăr aglomerată, dar nu era nimeni în preajma lor. Probabil că băuse prea mult și Drew îl privi cu dezgust.

– Înțeleg că vrei să vorbești cu mine? întrebă ea, cu aceeași răceală în voce.

– Aștept asta de o seară intreagă, dragă, dar dintr-un motiv oarecare se pare că m-ai evitat.

– Poți să spui ce ai de spus?

– Ai răbdare, toate la timpul lor. Vroiam să știu ce părere ai despre tânărul Monroe, care e noul șef al rivalilor tăi favoriți? Știi desigur că bătrânul Darcy Monroe e aproape mort după ultimul infarct.

– Da, am auzit câte ceva despre asta. Dar nu l-am mai văzut pe fiul său de foarte foarte mult timp, așa că nu-ți pot spune nici o părere.

Ochii lui Hedges se îngustară de parcă ar fi privit un copil mincinos.

– Haide, Drew! Lumea deja vorbește că tu și tânărul Monroe sunteți legați unul de altul cu alte sentimente decât cel de ură.

Dacă ideea n-ar fi fost atât de absurdă i-ar fi râs in fața ziaristului. Era de negândit ca ea să aibă ceva de a face cu vreunul dintre Monroe.

– Te înșeli, spuse ea scurt și cu toată indiferența pe care o putu falsa.

– N-aș prea crede. Iscoadele mele sunt foarte eficiente după cum ai putut să afli pe pielea ta.

Ignoră ultima remarcă. Hedges era beat și nu vroia decât s-o enerveze.

– Și ce-ți mai spun spionii de data asta?

Ziaristul ezită la început, dar cu un gest nepăsător al mâinii, se hotărî să-i povestească.

– Mi se spune că tânărul Traig Monroe a locuit chiar în această casă în ultima lună. A fost văzut ieșind și intrând aici, chiar conducându-ți mașina; așa că n-are rost să negi.

La auzul numelui băiatului lui Monroe, simți părul de pe ceafă cum se ridică ușor. Încă de mic copil tatăl ei se referea la ei fără să le folosească numele mic. Părea o coincidență prea mare ca numele de familie a lui Christopher să corespundă numelui mic al băiatului lui Monroe. Dacă Hedges avea dreptate și erau una și aceeași persoană...

O, Doamne! își ținuse rivalul sub propriul acoperiș? I se păruse încă de la început că e ceva mai mult legat de el decât arată...dar nu se gândise niciodată că ar putea fi chiar unul dintre cei care încercaseră să facă rău familiei ei.

Hedges o privea cu atenție, dar n-avea de gând să-i arate cât de mult o întristase această revelație.

– Ei bine, asta e...trebuia să se afle odată și odată, spuse ea cu un zâmbet forțat.

– Îmi confirmi povestea, deci?

– N-am spus asta! O să afli totul dacă citești rubricile lui Dolores Hartman...

– I-ai oferit ei exclusivitatea? spuse Hedges, care aproape că rămăsese fără glas. Și când ea deschise ochii mari insinuând un "da", el răbufni: dar tu n-o suporți pe nenorocita aia!

Ea ridică din umeri.

– Afacerile dau naștere la prietenii ciudate, Inky!

El râse ironic.

– Ca cea dintre tine și Monroe? Cred că nu-mi spui totul în povestea asta. Și chiar dacă i-ai promis povestea nenorocitei ăleia de Hartman, nu poți să mă oprești să aflu mai multe despre povestea asta! Pare cel puțin ciudat ca principalii participanți la

cursa pentru premiu să împartă dintr-o dată același pat, mai ales că istoria legăturilor dintre cele două familii nu e așa liniștită. Se opri îndeajuns de mult, cât să ia un gât bun de tărie dar ochii lui nu părăsiră o clipa fața fetei. Desigur, amândoi aveți de profitat din afacere, dacă e vorba de o afacere. Dominick ia contractul și Monroe își ia și el partea, invocând clauza consultării despre care am auzit că v-ați făcut probleme. Sunt aproape de adevăr?

– Asta e cea mai groaznică invenție pe care am auzit-o...pleacă de aici!

Hedges își puse băutura pe masă, vărsând jumătate din pahar pe covor.

– O să plec, dragă. Tocmai aveam de gând să plec...am de făcut niște.. săpături. Cu o mână ridicată spre ceilalți oaspeți se indreptă spre ușă: la revedere dragelor! Ne vedem pe tipar.

După plecarea lui, se lăsă o tăcere stânjenitoare. Nimeni nu-l suporta pe Hedges dar erau obligați să-l tolereze ca nu cumva să apară bârfiți prin rubricile lui. Maggie Symmonds veni lângă Drew, la bufet, speriată.

– Omul ăsta e teribil...ce are de gând să pună la cale?

Drew îi zâmbi palid asistentei.

– Caută să scrie despre un scandal în legătură cu premiul.

– Îi urez succes. Tocmai am vorbit cu Bernard Pierce și spunea că am câștigat premiul cinstit. El a fost în juriu și ar trebui să știe mai bine. Așa că Inky n-are cum să găsească un scandal dacă nu există unul!

– Ai dreptate ca de obicei, Maggie.

Încrederea ei era însă de aparență.

Toată liniștea ultimelor săptămâni îi fusese dată peste cap. Când aflase de Traig Monroe sau Christopher-cum s-o fi numind?– nimic nu-i mai părea sigur.

Discuțiile între invitați reîncepură, dar cum buna dispoziție fusese stricată de scena cu Hedges, invitații plecară, rând pe rând, acasă. Drew rămase singură cu echipa care făcea curățenie după petrecere. Se așeză gânditoare pe canapea, cu un pahar de șampanie în mână din care uitase să mai bea. După ce echipa de curățenie plecă, rămase în același loc, neputând să se ridice să se ducă nici până în pat. Știa că n-o să aibă odihnă până când nu primea niște răspunsuri sigure de la Cristopher...Traig.

Mintea ei se întoarse la cele câteva săptămâni care trecuseră de când venise el. Ceea ce începuse ca un angajament plătit, deși neobișnuit, ajunsese să devină ceva mult mai intim. În loc să studieze mai atent lucrurile, se lăsase păcălită de atenția și de interesul flatant pe care i le arăta. Chiar începuse să se îndrăgostească de el puțin. Nu putea să uite atingerile mâinilor lui din urmă cu trei săptămâni și nici dățile în care trupurile lor se întâlniseră accidental; trezise în ea sentimente cu care nu mai avusese de-a face. Fusese totul un complot destinat s-o facă vulnerabilă? Dacă era așa-îi reușise.

– Trezește-te, Drew. Ai adormit pe canapea!

Se dezmetici din somn cu obiectul gândurilor ei aplecat asupra sa. Pentru un moment nu reuși să-și amintească unde e. Cu un mormăit se redresă și ridică automat paharul de șampanie care căzuse pe podea.

– Te simți bine? întrebă el grijuliu.

– Sunt bine– și nu datorită ție– Traig Monroe!

Se uită la fața lui; nu schițase nici cel mai mic gest.

– Știi, deci. Bine.

– Bine? Asta e tot ce ai de spus?

El se așeză pe canapea și întinse o mână în spatele ei.

– Încerc să-ți spun asta de ceva timp.

Ea ignoră brațul pe care-l simțea în spate, alungit pe canapea.

– Și vrei să cred asta?

– De ce nu? E adevărul!

– Dacă este, atunci e primul pe care mi l-ai spus de când ai venit aici!

– Cred că meritam asta. Își retrase încet mâinile și le privi pentru câteva secunde. Ar fi fost atât de simplu dacă nu începeam să țin la tine.

– Prefăcătoria s-a dus, așa că mai bine ai sări peste rolul de soție...spuse ea plină de răutate. Spune-mi un lucru: de ce ai făcut-o?

– Trebuia să fac rost de dovezi care să arate că ai câștigat premiul pe declarații false.

Ea râse cu amărăciune.

– Haide acum...am câștigat premiul pe bună dreptate.

– Vrei să spui că pe bună dreptate mi-ai furat planurile?

Simți cum îi piere culoarea din obraji.

– Ce-ai spus?

El se ridică de pe canapea și se îndreptă spre ușile de sticlă ale terasei; vorbi fără să-și întoarcă privirea.

– Am venit aici să dovedesc că l-ai angajat pe Garth Dangerfield în schimbul planurilor pe care eu le făcusem pentru Centru.

Lui Drew abia dacă îi venea să creadă ce auzea.

– Dar asta e o nebunie!

– Știi doar că Dangerfield a lucrat pentru Monroe.

– Da, dar...

– Ți-a spus de ce a fost dat afară?

– Mi-a spus că băiatului lui Monroe, adică ție, nu-ți plăcea legătura dintre el și Darcy.

– Ți-a spus că încerca să stoarcă de la tatăl meu tot ce putea, știind că e foarte bolnav?

Asta era o altă versiune a poveștii pe care o auzise spusă de Garth.

– N-a pus problema chiar așa...

Traig se întoarse înspre ea.

– Sunt sigur că n-a spus-o așa, dar asta s-a întâmplat. Am venit acasă din concediu și de îndată ce mi-am dat seama ce făcea, i-am trimis actele de concediere. Are noroc că nu l-am trimis în instanță. Și acum, îmi fură planurile pe care le desenasem pentru centru înainte să plec în America.

Era al doilea șoc pe care-l primea într-o perioadă atât scurtă de timp; îi era de-ajuns. Își puse în ordine gândurile.

– Nu cred nimic din toate astea, se răsti ea. Ieși afară din casa mea, din viața mea!

O privi fix.

– Mă tem că nu poți să scapi de mine așa ușor. Am semnat un contract, amândoi...

– Nu! Coleen Bell l-a semnat.

– Pentru că tu ai cerut să semneze pentru tine!

Ce crezi că s-ar întâmpla cu reputația ta dacă s-ar afla că ai suspendat un contract valid?

Învinsă, își puse capul în palme.

– De ce faci toate astea?

– Ți-am spus deja: să găsesc dovezile!

– Dar de ce n-ai venit direct la mine să-mi spui de acest furt? Am fi putut discuta, să ajungem la o înțelegere...

Izbucni in râs.

– Ai fi acceptat să te întâlnești cu un Monroe?

– Nu!

– Asta credeam și eu. Din fericire, eram lângă Coleen când ai sunat-o tu căutând o soție. Am reușit s-o conving să treacă și numele meu pe listă, spunându-i că e doar o mică glumă între noi. Incidental, i-am spus că și tu ești de acord cu toată chestia asta...așa că nu e vina ei.

Nu-i de mirare că cererea ei n-o uimise pe Coleen atât de mult. De-ar fi știut cel puțin cum avea să se termine totul!

– Și ce ai de gând să faci acum? întrebă ea cu un tremur în voce. O să te duci cu acuzațiile astea la membrii juriului?

– E puțin cam târziu pentru asta. Și inutil...Dangerfield a luat cu el toate schițele desenelor mele așa că nu pot dovedi că mi-au fost furate.

– Și o sa rămâi aici până când o să faci rost de dovada ta?

El înclină afirmativ din cap. Amenințările lui Inky Hedges îi năvăleau în minte. Monroe va vrea să-și ia parte din clauza cu consultanța. Dar Drew nu vroia să le facă pe plac unora care vruseseră să-i distrugă familia. O mică înșelătorie îi lumină fața.

– Știi ce? Aș putea sa mă duc la consiliu și să cedez de bunăvoie contractul companiei tale.

– Asta e o idee la care nu m-am gândit...

Suspiciunile ei erau confirmate.

– Sunt sigură că nu te-ai gândit...nu te-ai gândit pe naiba! spuse ea, enervată la culme. Sperai chiar că o să fac asta, nu-i așa? N-ai putut câștiga contractul cinstit și ai recurs la înșelătorie! Ei bine, n-o să-ți meargă, domnule Christopher Traig Monroe. Poți să fii băiatul meu de casă până la sfârșitul lumii; tot n-ai să obții nimic de la mine.

– De ce nu-l rogi pe Garth să nege sau să confirme ce tocmai am spus?

– Ți-ar plăcea asta, nu? Nu e de -ajuns că ai distrus pacea căminului meu; acum vrei să-mi faci praf și viața amoroasă? Tata avea dreptate– nu poți să ai încredere într-un Monroe.

– Nu mai zic nimic...mai ales că asta vine de la un Dominick cu două fețe, ca restul clanului. Tocmai ai arătat asta, acum când ai refuzat să-l confrunți pe Dangerfield. Ți s-au aprins atât de mult călcâiele după el, încât nu mai vrei să afli adevărul?

Se întoarse repede și se îndreptă spre ușă.

– Stai puțin. Unde crezi că te duci?

– Afară, înainte să fac cine știe ce nebunie!

– Încă mai e valabil contactul, după cum tu însuți ai ținut morțiș să-mi amintești. Asta înseamnă că încă lucrezi pentru mine și nu cred că ți-ai terminat toate treburile.

Sprâncenele făcură o cută adâncă pe fruntea lui și Drew observă mâinile care i se agitau nervoase pe lângă corp.

În cele din urmă ajunse la o decizie.

– Cum vrei tu. Ce ați dori să fac pentru dumneavoastră?

Spuse primul lucru care-i trecu prin minte.

– Umple cada cu apă caldă.

Traig se întoarse imediat și după câteva secunde îl auzi intrând în baie. Nu simțea neapărata nevoie să facă baie, dar vroia să-i vină de hac cumva. Obligându-l să facă ce i se cere și să accepte rolul de menajeră, i se păru cea mai bună soluție, pentru moment.

Cum a putut s-o mintă într-un asemenea hal și apoi s-o dezamăgească atât de cumplit?

Și s-o acuze de toate acele lucruri...Cum putuse să-i facă una ca asta?'

Tatăl ei avusese perfectă dreptate. Monroe nu aducea decât necazuri și Traig era la fel de rău ca toți. Luă una dintre perne și începu să dea cu pumnii în ea. Cum putuse să-i facă una ca asta? Toată povestea cu arhitectul care nu-și mai găsește loc de muncă...ea îl primise în casa ei, în inima ei.

– Dacă ai terminat de dat cu pumnii în perna aia, apa e gata! îi vorbi el din tocul ușii.

Cu toată vlaga pe care o mai găsi în ea, aruncă perna spre el, dar aceasta se prăbuși la picioarele lui. Asta îi mai potoli nervii. Simțea că trebuie să cadă pe jos și să plângă ca un copil, dar n-avea de gând să facă asta în fața lui. Se ridică în picioare cu toată demnitatea și se îndreptă spre el.

– Aș vrea și un masaj.

El își aplecă supus capul.

– Cum doriți.

Furia, frustrarea și efectele șampaniei o făceau să fie neatentă, dar nu mai fusese atât de pornită împotriva unui bărbat. Știa exact cum avea să se răzbune pe el.

Avea să-l lase s-o vadă, s-o dorească...

Deși nu scosese nici un sunet, știa că e în urma ei și că intrase după ea în baie. Se forță să pară calmă când se intoarse cu fața spre el. Încet, își dezbrăcă rochia, scoțându-și-o peste cap cu o mișcare menită să fie atrăgătoare. Sutienul fu îndepărtat după aceea, rămânând doar chiloțeii cu șireturi în jurul coapselor. Curajul o părăsi când vru să și-i scoată și pe aceștia cu fața la el așa că se întoarse și intră repede în apa aburindă.

– Mai intâi umerii și spatele îl instrui ea când se apropie de cadă cu loțiunea în mână.

Căldura din mâinile lui o făcu să tresară când o atinse prima oară. Respirația lui greoaie arăta că încearcă cu greu să-și mențină controlul.

– S-a intâmplat ceva? întrebă ea cu o voce mieroasă.

– Știi bine că e ceva. Crezi că ai găsit o modalitate să mă pui la punct?

– Păi, n-am găsit?

– Poate. Pe de altă parte, vezi să nu-ți forțezi norocul!

– Și asta ce vrea să însemne?

– Înseamnă că aș putea să te iau chiar aici, în cada asta, fără ca tu să poți face ceva.

– Dar n-ai face asta!

Se ridică brusc în picioare, aruncând loțiunea pe podea.

– Nu, n-aș face-o!

Orice crezi tu despre mine, nu sunt violator...dar sunt totuși bărbat. Așa că îți sugerez să te ridici de aici și să pui ceva haine pe tine. Trebuie să discutăm.

– Să discutăm despre ce?

El plecase deja, așa că nu mai avea cine să audă intrebarea. Resemnată, se ridică din cadă și se înfășură într-un capot larg. Ce avea să-i spună, oare?

Ceva mai devreme, îi spusese că avea de gând să-i spună mai dinainte cine e și că ajunsese să țină la ea. Era oare posibil ca tot ce făcuse până acum să nu fi fost în întregime un rol? Că începuse să aibă aceleași sentimente pe care ea le avea pentru el? Ideea o încântă, dar nu putea să uite că are de-a face cu un Monroe. Nimic din ce învățase în toată copilăria ei nu-i permitea să se apropie de el.

Fără să primească nici o avertizare camera începu să se miște sub picioarele ei. Erau probabil efectele apei mult prea fierbinți și ale șampaniei; se prinse cu mâna de suportul de prosoape pentru a se echilibra. Sau poate că era de vină oboseala pe care i-o provocase acest domn Traig...Christopher.

Dumnezeule, chiar se simțea ciudat. Lespezile de marmură ale podelei parcă se transformaseră în apă. Alarmată, se îndreptă spre ușă, fiindu-i teamă să nu leșine pe marmura tare a băii.

– Christopher!! strigă cu voce slabă. Unde e oare?

Totul deveni negru; își pierdu cunoștința și cău lungită pe hol.

Capitolul 4

– Drew, poți să mă auzi?

Cu greu deschise ochii, dar îi inchise la loc, protestând cu un mormăit din cazua luminii puternice care-i rănea privirea. Nu mai era pe podea ci în patul ei.

– Ai leșinat, o informă o voce de bărbat. Deschise ochii din nou ochii și-l văzu pe Monroe lângă patul ei, părând îngrijorat. Prostuțo, n-ar fi trebuit să intri în apă fierbinte după ce ai băut atâta șampanie.

Își aduse aminte, acum. Mai devreme o găsise dormind pe canapea, cu un pahar de șampanie trântit pe jos. Credea că băuse mai mult.

– N-am băut decât două pahare. Atât.

– Ești sigură?

– Bineînțeles!

– Sunt liniștit că i-am cerut doctorului să vină până aici, am găsit numărul lui în agenda ta telefonică.

Când să se ridice, își dădu seama că e dezbrăcată și că așternuturile erau singurele lucruri care o acopereau. N-avea rost sa-și facă griji pentru asta; el o adusese goală în brațe, până-n pat.

– Nu era nevoie de un doctor. Mi-e bine!

– Practici medicina fără licență, Drew? întrebă Alan Davies din prag. Alan Davies era doctorul familiei și în același timp un prieten apropiat. Prietenul tău mi-a spus că ai leșinat fără nici un motiv. Ăsta e un lucru îngrijorător!

Își îndreptă privirea spre Christopher. Doctorul se referise la el ca la un prieten, nepărând surpins că un străin, un bărbat pe care nu-l cunoștea îl anunțase despre leșinul ei. Probabil că toată lumea știa că ea și Monroe locuiau împreună.

– De când te simți epuizată? o întrebă doctorul, analizând-o cu atenție.

– Nu m-am simțit... se hotărî că trebuie să fie sinceră cu el, dacă vrea să se facă bine. Nu m-am mai simțit foarte bine de veacuri, dar în ultimele zile totul m-a ajuns din urmă. Cel mai mic efort mi se părea imposibil.

– De când nu ți-ai mai luat o vacanță?

Râsul cu care-i răspunse era plin de amărăciune.

– De la moartea tatei nici n-am avut timp să mă gândesc la vacanțe, darămite să le mai și iau. Apoi, a fost treaba asta cu contractul...

– Mă gândeam eu...te-ai extenuat. Episodul din noaptea asta e un avertisment că dacă mai continui așa, o să cedezi complet.

În timp ce încerca să asimilze veștile proaste, doctorul îi ceruse lui Traig Monroe să iasă din dormitor și începuse să o consulte.

Jumătate glumind, jumătate cu teamă în glas, ea îl întrebă:

– Și...o să trăiesc?

– Nu ai nimic care să nu poată fi vindecat de o scurtă vacanță. Vreau să te pregătești să pleci departe de oraș. Mâine, dacă e posibil.

– Dar..nu pot lăsa afacerea, protestă ea.

– Dacă eu pot, tu de ce nu poți? întrebă Monroe întrând înapoi în cameră. Se așează pe marginea patului. Știu că tu crezi că totul o să se destrame dacă pleci pentru puțin timp; și tata credea asta.

– Asta credea și al meu...spuse ea serios, înțelegând unde avea să ducă discuția. Dar ambele organizații au reușit să meargă și fără ei, nu?

– Asta încercam să-ți spun. Când plecăm?

Ea făcu ochii mari.

– Stai puțin; tu n-o să mergi nicăieri.

– O să aibă nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, nu-i așa doctore? Doctorul înclină afirmativ din cap. Gata, vezi, din ordinul doctorului...

– Bărbații! sunteți uniți în toate! spuse ea, privindu-l cu o ciudă amicală pe Alan Davies. Știi doar de ce nu putem merge împreună! se răsti la Monroe. El ridică din umeri, ignorându-i protestul.

– De ce nu? Toată lumea știe că suntem un cuplu...

Se aruncă din nou pe perne. Ce rost mai avea? După ce își croise drum în viața ei, Traig Monroe avea s-o sâcâie în fiecare secundă cu acele acuzații tâmpite de furt. Pe de altă parte, dacă ar fi fost cu ea, n-ar fi putut face nimic pentru a sabota proiectul Centrului. Un zâmbet diabolic îi apăru în colțul gurii.

– Foarte bine atunci, fac și ca voi. O să plec în vacanță și el poate să vină să mă îngrijească.

– Așa te vreau. Dotorul îi zâmbi. Își adună toate lucrurile și se îndreptă spre ușă, spunându-i că o să mai treacă pe la ea după ce vine din vacanță.

– Ai cedat prea ușor. Ce pui la cale? o întrebă Traig, circumspect.

– Ce te face să crezi că pun la cale ceva?

– Am o minte suspicioasă. Unde te-ai gândit să-ți iei vacanță ; într-o stațiune de lux cu telex și linie directă de telefon cu organizația?

– Nu. O să fiu ascultătoare de data asta, și-o să fac doar ce mi-a cerut doctorul. Știu și locul potrivit.

Trei zile mai târziu, erau într-un avion al companiei. Drew lăsase lucrările la Pacific Centre pe mâna lui Garth Dangerfield și biroul pe mâna lui Maggie, care rămăse mută de uimire că șefa își ia o vacanță. Rămase și mai uimită când află cu cine pleacă.

– Traig Monroe ? Cum ai putut ?

– Să nu-mi spui că tata s-ar răsuci în mormânt ; cred că într-un fel ar fi de acord cu ce fac.

Deși nu avea nici un pic de stimă pentru cei din familia Monroe, tatăl ei o învățase întotdeauna sa facă ce crede că e bine. În felul lui ciudat,vroia să fie fericită și dacă asta însemna sa fie împreună cu un Monroe, nu s-ar fi opus. Nu i-ar fi plăcut, desigur, dar nu s-ar fi opus.

Acum, când zburau peste Pacificul de Sud, aruncă câteva priviri pe furiș companionului ei de drum. Faptul că-l vedea acolo, lângă

ea, stând întins pe scaun, cu ochii închiși, îi făcea pulsul să o ia razna. Era sigură că venise cu ea ca să se răzbune pentru că-i fuseseră furate planurile. Cât despre motivele ei, nu era atât de sigură că mai sunt aceleași de la care pornise, când acceptase să plece în călătorie cu el. Era mai atrasă de el ca niciodată și călătoria avea să fie ocazia perfectă să vadă unde duce această atracție.

– Încă nu mi-ai spus destinația, spuse el, întrerupându-i gândurile.

– Asta pentru că nu eram sigură că o să vii dacă îi auzi numele...

– Și acum n-ai de gând să-mi spui, dacă tot m-am suit în avion?

Drew respiră adânc.

– Insula Lunii de Miere.

– Văd că leșinul acela nu ți-a stricat simțul umorului, spuse el sec. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru ce cred eu. Ce părere are Garth Dangerfield despre faptul că mergi cu mine pe insula Lunii de Miere?

Traig credea în continuare că Garth Dangerfield e iubitul ei; refuzul ei de a-l confrunta pe Garth în problema furtului îl împinsese să creadă asta. N-avusese altceva ce să facă: dacă s-ar fi dus să-l întrebe dacă schițele pentru proiect sunt sau nu ale lui doar pentru că așa îi spusese Traig Monroe, lucrurile ar fi putut ieși prost.

Dacă planurile ar fi fost într-adevăr furate, ea ar fi fost la fel de vinovată pentru că le-a acceptat. Reputația firmei ei s-ar putea nărui dacă adevărul ar fi făcut public și compania pe care o moștenise de la tatăl ei ar putea pierde enorm. Nefericită și obosită de toate aceste griji, își puse capul în palme.

– Te simți bine? întrebă el îngrijorat.

– Da. Nemaipomenit!

– Tot nu mi-ai spus ce părere a avut Garth Dangerfield despre faptul că ai plecat cu mine.

– Nu i-am spus. Adică, știe că plec într-o mică vacanță, dar nu că ești și tu cu mine.

– Înțeleg...

Nu, nu înțelegi nimic, ar fi vrut ea să-i spună și să-i spună tot ce simte pentru el.

Dar poate că va reuși să facă asta pe insulă.

Insula Lunii de Miere fusese cadoul pe care mama lui Drew îl primise de la tatăl ei și avea numele ăsta pentru că părinții ei își petrecuseră aici luna de miere. Era o mică ridicătură de pământ, lungă de cinci kilometri, la două ore cu avionul de Sydney.

Insula era tot ce mai rămăsese din rămășițele unui vulcan care explodase cu mii de ani în urmă. Pentru că nu se putea acosta lângă ea rămăsese aproape necunoscută și de când tatăl ei o cumpărase de la un artist celebru, devenise locul în care familia se retrăgea departe de lume.

Deși vizitele tatălui ei se răriseră pentru că insula îi aducea aminte de soția care murise tânără era încă locul în care-și găsea cea mai mare liniște. Pentru Drew era locul în care adeseori își petrecuse vacanțele.

Când coborî din avion își ridică mâinile și respiră adânc aerul proaspăt al oceanului.

– Ești chiar îndrăgostită de locul ăsta?

– De câte ori vin aici, mă simt mai acasă decât în Sidney.

Bătrânul îngrijitor al insulei, Oliver Daintree, le luă bagajele și le puse într-o mică mașinuță de golf, singurul mijloc de transport de pe insulă.

– Mă bucur că v-ați întors, domnișoară Dominick...

– Știu, am uitat de insula asta prea mult timp. Nu știu de ce...

Fură aduși în fața unei case joase și mari care avea o verandă din care puteai vedea întreaga lagună. Oliver stătu atât cât să le descarce bagajele și plecă imediat cu mașinuța.

– Nu locuiește într-una din clădirile astea? întrebă Traig.

– Oliver e un pustnic. Are o cabană în partea cealaltă a insulei. Probabil că n-o să-l mai vedem până la plecare.

– Cum o să știe când o să vrem să plecăm?

– Telefonul, prostuțule! Insula nu e chiar așa de primitivă precum pare.

– Atunci, clădirile celelalte pentru ce mai sunt?

– Pentru oaspeți; tata obișnuia să vină cu partenerii lui preferați aici.

– Și câți oamnei mai sunt acum pe insulă?

Enervată de toate aceste întrebări, Drew își acordă puțin timp să se calmeze.

– Nimeni. În afară de Oliver și de noi, insula e pustie.

Traig păru mai degrabă enervat, decât încântat de idee.

– Nu te-am avertizat să nu-ți forțezi norocul?

Ridică valizele de parcă ar fi fost goale și împinse ușa cu umărul, deschizând-o. Părea hotărât să păstreze o barieră între ei. Era oare atât de convins de vina ei încât să n-o mai placă? Oftă adânc. Totul fusese atât de bine când era doar Christopher Traig!

De ce trebuia să fie și Traig Monroe și acuzațiile acestea să-i oprească să se apropie unul de altul?

Îi așezase bagajele în dormitorul principal, care fusese al părinților ei. Se strâmbă când văzu că patul din cameră era pentru două persoane și se duse să deschidă ferestrele care dădeau spre verandă.

Priveliștea era nemaipomenită.

Despachetă repede bagajele, nerăbdătoare să vadă restul casei. Nimic nu se schimbase, totul era așa cum își amintea: de la mobila albă până chiar la vesela din bucătărie. Oliver umpluse dulapurile din bucătărie cu atâta mâncare să le ajungă luni de zile.

– De unde sunt toate astea? întrebă Traig, care apăru pe nesimțite în spatele ei.

– Oliver le aduce cu barca de pe o insulă mai mare din apropiere, spuse ea continuând să-i povestească de livada de fructe de pe insulă. Când eram mică, credeam că toate astea sunt aduse de o zână fermecată, dar am fost tare dezamăgită când m-am trezit într-o dimineață și l-am văzut pe Oliver așezându-le pe masa din bucătărie.

– Și eu care credeam că am fost prima ta mare dezamăgire! spuse Traig, accentuând ultimele cuvinte.

– Chiar trebuie să vorbim despre asta?

– Nu dacă ești obosită! Doar ai venit aici ca să te faci bine și să te odihnești. Vrei să te odihnești puțin cât timp pregătesc cina?

– Mă bucur că nu mă pui pe mine să gătesc! spuse ea zâmbind și uitând pentru o clipă tot ce se întâmplase între ei.

– Doar nu gătești chiar așa de rău?

– Mai rău! Mă descurc cu omletele și salatele...cam atât. Dacă pui la socoteală și sandvișurile...la astea chiar mă pricep.

– Știam eu că ai un motiv bun pentru care ai acceptat să vin cu tine. La o parte din calea bucătarului; du-te și odinnește-te! O să te chem când e totul gata.

Ieși din bucătărie, lăsând în urmă zgomotul tigăilor și cratițelor. Își așeză șezlongul de pe verandă în așa fel incât să vadă laguna și se întinse pe el cu ochii închiși. Călătoria o obosise. Era obișnuită ca rezervele ei de energie să o țină mult, dar acum descoperea cu uimire că și cel mai mic efort o răpune. Se foia neliniștită pe șezlong. Ce se intâmpla cu ea? Era atât de sigură pe sine și încrezătoare și deodată se pierduse cu totul. Să fie dragoste sau doar oboseală fizică? Dar alungă întrebarea din gândurile ei pentru a se bucura cât mai mult de căldura soarelui și de mirosul îmbătător al oceanului.

– Trezește-te somnoroaso! Cina e aproape gata.

Ea se trezi și se întinse cu plăcere.

– Cred că am ațipit.

Ochii îi întâlniră pe-ai lui și simțurile ei începură s-o ia razna pe măsură ce-i vedea și restul corpului. Era puțin bronzat, de parcă soarele s-ar fi prins deja de pielea lui. Se schimbase într-o cămașă hawaiană cu gulerul larg și purta o pereche de blugi care întărea impresia de masculinitate a corpului său binefăcut.

– Am timp să mă schimb înainte de cină?

– Avem mâncare rece, așa că nu te grăbi.

Veselă fugi până în cameră unde făcu un duș rece care-i răcori și împrospătă pielea. Se îmbrăcă într-o rochie de plajă care-i lăsa

spatele și gâtul descoperite. Aproape instinctiv, deschise fereastra și luă o floare de hibiscus pe care și-o puse în păr, deasupra urechii stângi. Știa că în unele culturi urechea deasupra căreia îți așezai floarea arăta dacă ești sau nu interasată de un bărbat. Numai ca nu-și mai amintea care e urechea cu pricina. Ei, bine, îi rămânea lui Traig să dea semnificații gestului.

El fluieră când o văzu și se ridică s-o așeze pe scaun.

– Drew, ești fără îndoială cea mai frumoasă femei de pe insulă!

– Sunt flatată! răspunse ea pe un ton poznaș.

În ciuda faptului că toate ingredientele proveneau din conserve, Traig se descurcase și de această dată în bucătărie. Spre mirarea lui , ea mâncă totul până la ultima îmbucătură.

– Nu mi-am dat seama ca mi se făcuse așa foame!

El ridică paharul de vin spre ea.

– Pentru apetitul tău!

Ea se înroși, neștiind dacă se referea la mâncare sau...la altceva.

La sfârșitul mesei, își împărțiră sarcinile. El eliberă masa, ea spălă vasele.

– Hai să ne bem cafea și lichiorul pe verandă, sugeră el.

Se așezară împreună, lăsând liniștea insulei să-i cuprindă; priviră tăcuți apusul soarelui. După câteva minute, Drew își întoarse privirea către el.

– Cine se ocupă de companie cât ești aici?

– Credeam că am venit aici ca să scăpăm de afaceri?

– Da, știu, dar sunt curioasă.

– Am un director adjunct de încredere. Nu vreau să fiu omul care le face pe toate, ca tata.

Sau ca mine, sau ca tatăl meu, se gândi Drew.

– Ce face tatăl tău?

– Nu prea poate să facă multe. Doctorii spun că sunt puține șanse să-și mai revină, deși s-ar putea să mai rămână câteva luni în starea în care e acum.

– Sunt surprinsă că n-ai vrut să rămâi lângă el la Sydney....

– Nu mai aveam ce să fac. Doctorii mi-au spus că o să mă anunțe dacă o să intervină vreo schimbare. Tata nu mă mai recunoaște, deși asta s-ar putea schimba . S-ar putea chiar să înceapă să se miște. Totul e în voia sorții, acum.

– Cât de greu trebuie să-ți fie, spuse ea gândindu-se că tatăl ei murise fără prea multe chinuri. Tata n-ar fi suportat să îndure așa.

– Ăsta e cel mai urât lucru– că nu știm ce simte și ce crede, pentru că nu ne poate spune. Vocea lui se pierdu și încetă să vorbească. Are un suflet bun, se gândi Drew. Instinctiv, întinse mâna peste măsuță, prinzând-o pe a lui; degetele i se strânseră puternic în palmele ei. Ca să-l distragă de la asemenea gânduri, schimbă subiectul.

– De ce ai ales numele de Christopher?

– Pentru că e numele meu!

– Dar credeam...

– Știu. Numele meu întreg e Christopher Traig Monroe, după bunicul. Lumea s-a obișnuit să-mi spună Traig.

– Mie îmi plăcea Christopher, să știi.

– Și Traig de ce nu-ți place?

– Christopher nu m-a acuzat că am furat planurile pentru premiu, spre deosebire de Traig.

– Asta deoarece Christopher s-a lăsat sedus de farmecele tale, spuse el cu o notă de ironie în voce. Christopher ajunsese să creadă că nu avusesei nimic de-a face cu înșelătoria lui Garth Dangerfield, dar când ai refuzat să te confrunți cu el, Traig a presupus că ești și tu implicată.

– De parcă ați fi doi oamnei în unul. Traig e diferit de Christopher cum...

– ...e Drew diferită de domnișoara Dominick, președintele companiei, continuă el fraza pentru ea.

– Am putea să terminăm cu joaca asta? se răsti ea.

– Am putea.

O ținuse de mână pe întreg parcursul convorbirii și acum o trase din scaun și o așeză la el în poală. Înțeleși de la sine, mâinile ei îi înconjurară gâtul și-și rezemă capul pe pieptul lui. Simțea în bărbie bătăile puternice ale inimii.

Apoi, el își strecură o mână sub bărbia ei și-i ridică gura spre a lui. În semiîntunericul de afară, buzele lor se găsiră, părul fin al mustății lui mângâindu-i buza superioară într-o manieră neliniștitoare.

O explozie de dorință îi cuprinse întreg corpul; ea se sperie și se retrase.

– Dumnezeule! Ce-a fost asta?

– Acum vorbește directorul de companie. Drew nu pune întrebări stupide.

Tânăra îi întoarse sărutările cu o pasiune ardentă. O strângea din ce în ce mai tare lângă el, de parcă hainele ar fi fost o barieră insuportabilă. În cele din urmă, se ridică împreună cu ea.

– Hai înăuntru!

Se sperie o clipă. Chiar vroia să facă asta? Când își dădu seama că nimic nu poate să mai oprească ce urma să se întâmple, Drew cea veche o părăsi și sări în brațele lui. Patul de două persoane din dormitor, care-i stârnise un zâmbet amar cu câteva ore înainte, era acum neîncăpător. Ochii lor se priveau continuu în timp ce scăpau de haine. Niciodată nu mai simțise un asemenea flux de emoții.

Se simțea femeie în brațele lui; trupurile lor se potriveau ca două piese de puzzle în timp ce amândoi tânjeau după apogeul pentru care se pregătiseră atâta timp.

Mult mai târziu, ea își plimbă degetele pe coloana lui vertebrală.

– Mă bucur că am scăpat de omul celălalt, cel cu o minte suspicioasă, spuse ea.

– Și acesta are o minte suspicioasă, spuse el, surprinzând-o. Doar n-avea de gând să aducă vorba de contract tocmai acum? În schimb, el continuă:

Știu că astă seară a fost ceva nou pentru tine; de unde ai învățat să fii așa de...provocatoare?

Nu putuse să-i ascundă că nu mersese niciodată atât de departe cu un bărbat, dar le făcuse pe toate din instinct.

– Am avut un profesor bun, mărturisi ea îmbrățișându-l, ca să-i arate la cine se referă.

Spre uimirea ei, i se roti în brațe și se îndepărtă de ea.

– Înțeleg...atât spuse.

Desigur, nu credea că altcineva ar fi putut să-i arate tot ce se întâmplase. Nu putea să-și explice brusca răceală pe care o afișa.

Dar înainte să poată să-l mai întrebe ceva, auzi respirația lui ușoară și constantă; adormise. După seara aceea, Traig nu mai dormise în camera lui. Drew uită repede comportamentul ciudat din prima noapte pe insulă, și acum că lucrurile începuseră să se așeze, găsise un motiv să fie fericită.

– Îți place tot ce se întâmplă? o întrebă el câteva seri mai târziu în timp ce-și luau cafeaua pe verandă. Fără radio sau televizor, își făcuseră un obicei în a sta toată după-amiaza pe verandă, privind oceanul și discutând.

– Ce întrebare stupidă...îi zâmbi. Ție nu?

– Nu poate să dureze. Știi asta, nu? Traig Monroe și domnișoara Dominick vor reveni.

– Da, dar nu încă. Te rog. Se simți ușurată când fu de acord cu ea. Că tot veni vorba de ăștia doi, e bine de știut că toate lucrurile merg bine în Sidney.

El o privi cu atenție.

– Ce te face să fii așa de sigură?

– O simplă deducție. Nimeni n-a sunat să anunțe vreo problemă, deci trebuie să nu fie niciuna. A fost divină săptămâna asta numai pentru mine. Nici nu-mi dădeam seama cum îmi pot distruge afacerile viața.

– Nu depinde de tine?

Ea se strâmbă.

– În teorie, da. Dar a fost atât de greu să conving conducerea companiei că o femeie președinte nu e un așa mare necaz. A trebuit să muncesc mai mult și mai eficient decât toți ca să-i conving că sunt în stare să conduc compania.

– E chiar așa de important?

– Simt că datorez asta tatălui meu. A construit compania asta din nimic și cum n-a avut nici un fiu care să-i ia locul, a trebuit să-l iau eu. Nu prea aveam de ales, de fapt.

– Ba puteai să alegi. Puteai să pleci undeva unde nimeni nu ți-ar fi știut numele, și acolo să încerci să faci ceva, fără ca nimeni să te ajute.

– Asta ai făcut tu?

– Asta am încercat să fac! A trebuit să vin acasă când tata s-a îmbolnăvit prima oară, dar când am văzut că nu acceptă ca nimeni să-i spună ce să facă, am plecat înapoi. Apoi a făcut infarctul și m-am întors.

– Omul care vrea să le facă pe toate singur? întrebă ea, amintindu-și cuvintele pe care el le folosise.

– Exact. Când s-a prăbușit definitiv, era aproape imposibil ca cineva să ia conducerea. Mi-am jurat că n-o să fiu niciodată așa.

Drew începu să tremure ușor; se ridică în picioare.

– Mă duc să iau ceva mai gros pe mine. Luase cu ea din Sydney, un șal de lână care era tocmai bun de purtat după ce căldura soarelui părăsea insula. În fața dulapului cu haine auzi telefonul sunând puțin timp, își aruncă șalul pe umeri și ieși pe verandă. Tot atunci, Traig ieșea din casă.

– A fost cumva telefonul? întrebă ea.

– Da, a fost.

– Păi? se aștepta să-i spună cine sunase, dar cum el continua să tacă, întrebă. Cine era?

– Era pentru mine, legat de companie.

– Nu e nici o problemă, sper?

– Nu, nici o problemă.

Ușurată, îl crezu. Abia mai târziu, când stăteau amândoi în pat, își aminti că Traig nu știa că insula avea telefon, înainte să-i spună ea. De unde știau asociații lui unde să sune?

– Traig, spuse ea brusc, ai sunat tu la biroul tău și le-ai dat numărul de aici?

– Ce? O, da, desigur, spuse cam indecis. Ar fi vrut să nu fie întuneric, ca să-i poată vedea expresia.

Trebuia să-și fi dat seama că avea să sune la biroul lui, să-i anunțe unde e; așa că nu părea nimic ciudat în legătură cu telefonul. Totuși, un sentiment de neliniște o ținu trează până târziu în noapte.

Capitolul 5

În lumina aurie a dimineții, suspiciunile i se părură copilărești și era tentată să-i spună chiar la ce se gândise. Dar de teamă să nu strice buna lor înțelegere, se răzgândi.

– Ce vrei să faci astăzi? întrebă el după un mic dejun copios.

– Am putea merge să hoinărim pe insulă. N-am mai vizitat-o de când eram copil. Am putea merge la un picnic pe una din insule. Și dacă vrei, mă ocup eu de prânz...

– Dacă e așa, s-a făcut...

Ea era deja îmbrăcată pentru picnic; el, îmbrăcat mai rigid, se duse să se schimbe.

În bucătărie, Drew făcu sandvișuri-ce altceva ar fi putut să facă? și le puse într-un container de plastic.

– Un ospăț cam mare pentru un singur picnic! se miră el văzând toate pungile de mâncare pe care le luase cu ea.

Traig se schimbase în pantaloni scurți și într-o cămașa galbenă înflorată, pe care o purta descheiată.

– Nici eu nu știu dacă avem nevoie de atâta mâncare...după cum ești tu îmbrăcat pari numai bun de mâncat.

– Mă bucur că-ți place. Drew țipă când o trase mai aproape de el. Îi îndepărtă părul de pe față și o sărută cu atâta pasiune încât se gândi să facă dragoste cu el chiar acolo, în bucătărie.

– Nu trebuie să mergem nicăieri, să știi, insinuă ea.

– Doamne sfinte, de nici o săptămână nu suntem pe insula asta și ai devenit o femeie neînfrânată!

Chiar asta se întâmplase, se gândi ea. Dar numai pentru el. Reușiseră cumva să-i lase în urmă pe Traig Monroe și pe Drew Dominick. Dacă ar fi rămas așa și după căsătorie!

Pentru că aveau să se căsătorească. Trebuia s-o ceară în căsătorie. Ar fi putut-o face chiar aici, pe insulă; cadrul ar fi destul de romantic. Destinul lor era să fie împreună. Pentru moment, diferențele mai vechi dintre ei nu mai existau.

După o plimbare Plăcută prin vegetația bogată, se opriră pe o plajă ascunsă la capătul sudic al insulei. Plaja era înconjurată de stânci care ieșeau direct din ocean și cufundată în zgomotul pe care pescărușii îl făceau necontenit.

– E greu de crezut că avem lucrurile astea doar pentru noi.

– Nu uita de Oliver!

– Dacă îl știu bine pe Oliver Daintree, acum e în recif și pescuiește.

– Așadar locul ăsta e în întregime al nostru, spuse el, cu ochii aprinși de dorință.

Fără să mai scoată un cuvânt, puse jos coșul cu mâncare și o cuprinse în brațe. Căzură amândoi pe nisipul încălzit de soare.

Sărutând-o, întinse mâna în spatele ei și descheie legătura care-i ținea sânii ascunși. Aceștia se întăriră la apăsarea corpului său. Începu să-i sărute întreg corpul, încet...

Era a lui și vroia ca el să știe asta. Îi simți mâinile calde cum se plimbă pe abdomenul ei, apoi descheind fudta care ținea fustița sumară pe ea.

– Ești atât de frumoasă, șopti el.

Era rândul ei să-i arate cum știe să simtă și se lăsă în voia instinctului. Îl împinse puțin înapoi dezbrăcându-l de cămașa galbenă și începu să-i mângâie spatele cu gesturile sculptorului care modelează lutul. El nu mai putu să suporte starea aceasta prelungită de excitație și se rostogoli cu ea pe nisip. Gemetele ei de plăcere se contopeau cu zgomotul mării și al valurilor care se loveau de stânci.

– Mă bucur că nu mai pui întrebări, îi spuse el, mai târziu, ca să o tachineze.

– Directoarea de companie face asta, nu eu. Se întoarse pe nisip ca să-și lase spatele încălzit de soare. Știi că am visat lucrurile astea, mărturisi ea.

– Creatură obraznică ce ești! Eu credeam că am alergat după tine și acum aflu că tu te-ai gândit la asta la fel de mult ca mine.

– Gata! se ridică în picioare și-l împroșcă râzând cu nisip.

El îi răspunse cu aceeași monedă și nu încetară până când fură amândoi plini de nisip.

– Cred că ar trebui să facem o baie, nu? spuse Drew, încercând să-și scoată nisipul din gură.

– Cine ajunge primul la apă câștigă!

Fluxul ridicase apa până aproape de picioarele lor. Intrară bucuroși în valurile albastre-verzui, lăsând apa să-i spele de nisip. Era pentru prima oară când făcea baie dezbrăcată; i se păru extrordinar.

Se bucurară apoi de mâncarea pe care o aduseseră cu ei, dar mai ales de vinul care se păstrase rece în termos. Drew ridică paharul spre el.

– Pentru noi!

– Pentru Drew și pentru Christopher, spuse și el după un scurt moment de ezitare. Nu era tocmai toastul pe care-l aștepta dar...și totuși, îndoiala ei persistă și simți că trebuie să-l întrebe.

– Tu mă iubești, Traig?

– Nu ți-am arătat asta încă de când am ajuns aici?

– Da, dar mă iubești întreagă? Directorul de companie e încă pe undeva, pe aici.

– Știu, spuse el grav. Nu sunt încă sigur ce să simt în legătură cu ea. Am incercat s-o țin cât mai departe de noi.

– Asta ce vrea să însemne?

– Doar un mod de a spune că...încerc să uit de cealaltă parte a ta, atâta tot. Se ridică brusc în picioare, scuturând prosopul de nisip.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem.

– Da, se face târziu...

– Vreau să spun să ne întoarcem pe continent. Mi-am revenit după criza aceea așa că nu văd nici un motiv pentru care să mai stau. Și avea dreptate să plece, se gândi. Relația ei cu Traig devenise din ce mai profundă și mai serioasă. Era timpul să afle

dacă o iubea în întregime, inclusiv pe directorul de companie. Își legă fusta la loc, și de îndată ce Traig fu gata se îndreptară spre casă.

Se întunecase deja când ajunseră la casă. Fără să știe sigur de ce ziua lor se stricase, Drew îl mai întrebă ceva înainte să pășească pe verandă.

– Ți se pare că o femeie n-ar trebui să aibă o carieră?

– Nu, Doamne ferește. De ce să cred asta?

– Mă gândeam doar...

Dacă nu era faptul că ea era dedicată carierei, atunci ce putea să-l facă să n-o accepte în întregime? Mai era problema contractului și a planurilor furate, dar desigur își va fi dat seama, după aceste câteva zile, că ea n-ar fi capabilă de un asemenea lucru. Sperase că în timpul pe care-l petrecuseră pe insulă să ajungă la o înțelegere; asta se întâmplase doar pe jumătate.

– Poți să te duci să te speli prima, spuse el îndreptându-se cu coșul de mâncare spre bucătărie.

Sub apa călduță a dușului, Drew avu ocazia să se gândească fără a fi distrasă de prezența lui. Era o singură modalitate de a rezolva problema: față în față. Își dăduse seama că tot jocul acesta pe care-l acceptaseră făcuse mai mult rău decât bine. Se bucurase de o flacără superficială în loc să ajungă la înțelegerea pe care doi oameni maturi ar fi putut-o găsi.

Odată ce vor vorbi și-l va convinge că e nevinovată, relația lor se va putea dezvolta fără probleme.

De data aceasta într-o relație de dragoste între doi oameni maturi și reali, nu între doi actori.

Decizia o înveseli; ieși fluierând de la duș decisă să se confrunte cu Traig înainte să intervină ceva. Apropiindu-se de ușa bucătăriei, își încetini mersul când auzi zgomot de voci. Se gândi că e Oliver Daintree venind în una din rarele lui vizite. Când deschise ușa bucătăriei, Traig era întors cu spatele spre ea. Nimeni altcineva nu mai era în cameră. Ținea receptorul telefonului pe umăr.

– Desigur că o să-mi asum responsabilitatea, îl auzi spunând pe un ton supărat. V-am spus: puteți vorbi cu Drew când spun eu, nu mai devreme. La revedere! Trânti receptorul în furcă și abia atunci observă prezența ei în încăpere. O, nu te-am auzit când ai ieșit de la duș.

– Evident că nu m-ai auzit! se răsti ea încercând să-și mențină tonul vocii scăzut. Te superi dacă -mi explici și mie ce-a fost cu discuția aia? Și nu mă mai minți că au fost patenerii tăi de afaceri!

– Bine. Era Garth Dangerfield. I-am spus că nu ești suficient de însănătoșită ca să-i vorbești.

– Ce i-ai spus? De unde ai dreptul să vorbești în locul meu?

– E dreptul unui om care ține la tine. Tu m-ai angajat să fac asta, ții minte? Să am grijă de tine cum ar avea soția de soț. Cred că am făcut o treabă a naibi de bună.

– Mai bine decât mă așteptam, se pare.

Ar fi vrut să creadă că interesul și grija pentru ea erau singurele motive pentru care el îi bloca apelurile. Probabil că a făcut asta încă de când sosiseră pe insulă; din cauza asta i se păruse că avusese o ședere atât de liniștită.

– Ce vroia Garth?

– Are unele probleme cu lucrările la Centru.

Un fior rece de spaimă îi străbătu corpul. Trebuia să fie ceva serios dacă Garth o sunase știind că nu trebuie să fie deranjată.

– Ce fel de probleme? întrebă cu o voce pierdută.

– O grevă pe șantierul de construcții!

– O grevă? Doamne, și tu ai crezut că nu trebuie să știu despre asta? Ce încerci să-mi faci?

– Ți-am mai spus, să te apăr. Dangerfield e șef acolo, ar trebui să poată să-și rezolve problemele.

Totul se clarifică în mintea ei.

– Tu ai pus la cale asta, nu-i așa? întrebă ea acuzator.

– Sigur! Am plănuit leșinul tău și l-am mituit pe doctor să-ți prescrie o vacanță. Fii rațională, Drew!

– Cred că sunt mai rațională ca oricând. N-am spus că ai plănuit întâmplările care ne-au adus aici, dar nu ți-a luat mult să-ți dai seama cum să le folosești în avantajul tău.

O privi cu uimire.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Știai deja că sunt atrasă de tine când credeam că ești încă Christopher Traig. Așa că nu ți-a fost greu să-mi distragi atenția cu asta și să mă minți în legătură cu telefoanele.

Expresia feței lui se schimbă într-una de dezgust.

– Și ce aș fi putut câștiga din toate astea?

– Timp, spuse ea cu durere. Chiar și un prost ca Inky Hedges și-a putut da seam de asta. Știm amândoi că dacă Dominick Investments depășește timpul pentru proiect cu zece la sută, va trebui sa accept consultanță de la compania ta. Voi o să fiți

salvatorii, dar pe banii noștri. M-ai oprit să aflu despre problemele de pe șantier ca să nu mai am timp să le rezolv și ca să te poți folosi de clauza consultanței. Te-ai folosit de mine...mărturisi ea cu o durere sfâșietoare.

– Așa cum te-ai folosit tu de planurile pe care Garth Dangerfield le-a furat de la mine? replică la rândul lui.

Se rezemă de bufetul bucătăriei.

– Ti-am spus de zeci de ori că n-am avut nimic de-a face cu planurile tale. De ce nu vrei să crezi asta?

– Pentru același motiv pentru care tu nu vrei să crezi că ți-am blocat apelurile din grijă pentru tine! N-avem încredere unul în celălalt și probabil n-o să avem niciodată. Așa că vă rog să mă scuzați domnișoară Dominick, mă duc să văd la ce oră poate veni avionul.

Forțându-se să nu izbucnească în plâns se duse în dormitor și-și aruncă toate hainele într-o valiză. Se întorseseră la Traig și la Drew Dominick. Parcă n-ar fi fost niciodată iubiți. Ce proastă era să creadă că o iubește! O proastă și mai mare să se aștepte s-o ceară în căsătorie.

Se simțea rănită. Primul ei gând fu să-l gonească din viața ei penru totdeauna. Putea să-i plătească contractul ăla absurd și cu asta se termina totul. Pe de altă parte, putea să-l supravegheze mai bine când avea să lucreze pentu ea.

" Oare pentru asta vrei să-l ții lângă tine sau pentru că nu suporți să-l lași să plece?"se întrebă, privindu-și imaginea deznădjduită în oglindă.

Lucrările erau părăsite când ajunseseră la Centru.

Avionul nu putuse să-i ia decât a doua zi după telefonul lui Garth.

După ce-și făcu loc printre sutele de muncitori cu pancarte în mâini, se duse direct la biroul de control al șantierului așteptându-se să-l găsească pe Garth acolo. I se spuse că e plecat să inspecteze proviziile de siguranță, care provocaseră greva. Își puse cascheta obligatorie de protecție și plecă în căutarea lui. Traig o însoțise și el neinvitat, dar era prea preocupată ca să-i ceară să plece. Îl găsi pe Garth la nivelele inferioare ale clădirii care lua repede formă.

– Drew! Mi s-a spus ca ești prea bolnavă să te ocupi de problemă!

– Lasă asta. Sunt aici. Care-i problema?

Teoretic disputa care oprise lucrul era legată de echipamentele de siguranță învechite ale oamenilor. De fapt, problema adevărată erau banii. Sindicatul aflase de termenul scurt pentru terminarea proiectului și se folosea de grevă ca să câștige mai mulți bani pentru membrii săi, știind că Dominick n-o să poată refuza.

– Cât vor?

Fața lui Garth păli.

– Doar nu te gândești să cedezi?

– Nu știu ce altceva putem face. Adevărata problemă nu e siguranța, așa că dacă urcăm costurile nu rezolvăm nimic. Or să se plângă pentru altceva și nu putem suporta două greve.

– Dar nici mai mulți bani nu putem da. Dacă plătim echipele mai mult, profitul nostru o să scadă.

Era conștientă că Traig ascultă ce se vorbește.

Probabil că se bucura de problemele lor. Ideea că ar fi putut pierde din profit o îngrijora, dar știa că dacă se activează clauza consultanței și va trebui să plătească bani companiei lui Monroe, atunci profitul lor va scădea cu mult mai mult. Nu asta vroia Traig să se întâmple? Tatăl ei o avertizase într-o zi că firma rivală va încerca să-i distrugă. Orice ar fi fost mai bine decât asta!

– Plătește-i! spuse ea scurt.

– Dar Drew...

– Mai e o cale, interveni o altă voce.

Garth îi aruncă lui Traig o privire plină de ură.

– El ce caută aici?

În toată această dandana, Drew uitase că cei doi nu se suportă.

– E aici pentru că vreau eu să fie, spuse ea ca să scurteze discuția. Nu-mi spune că vrei să ne ajuți? îl întrebă pe Traig cu un ton indiferent.

– E atât de surprinzător?

– După cum te-ai purtat pe insulă, da!

Garth îi privea confuz, dar conștient că se petrecea ceva mai mult decât lăsau să se vadă. Intră între ei.

– Nu ne interesează nimic din ce băiatul minune ar avea de sugerat!

Traig îl ignoră și i se adersă lui Drew.

– Tu vrei să-mi auzi sugestia?

– Abia aștept, deși nu înțeleg cum ai devenit dintr-o dată așa săritor.

– Am de-a face cu aceleași sindicate ca și voi. Dacă pot să șantajeze un angajator, pot să facă asta și restului.

Trebuia să știe că motivele lui vor fi egoiste. Dar oricare i-ar fi fost acestea nu putea să ignore nici un indiciu care ar fi putut-o scăpa din situația asta. Singurul lucru care conta acum, era viitorul centrului.

– Bine, care e ideea ta?

– Ne înțelegem cu greviștii!

Drew fu dezamăgită. Doar atât putea să sugereze? Spera că avea o altă idee. Garth râse cu gura până la urechi.

– Să ne înțelegem cu mulțimea asta? Cred că glumești! Oricum, am încercat să vorbim cu ei. Ce crezi că tot fac de când a început greva?

Pumnii lui Traig se încleștară, dar își ținu mâinile pe lângă corp.

– N-am zis să vorbim cu ei...am zis să ne "înțelegem" cu ei. Membrii sindicatului sunt și ei oameni. Dacă sunt făcuți să înțeleagă că această cooperare e diferența dintre un viitor cu slujbă și unul fără, sunt sigur că o să înțeleagă.

– Trebuia să știu că la asta te vei gândi, zise Garth, privind-o pe Drew pentru a-i obține acordul.

– Ai tu o idee mai bună? îl întrebă ea tăios.

Expresia de triumf dispăru rapid de pe figura lui.

– Nu...știu doar că n-o să meargă!

– N-avem nimic de pierdut dacă încercăm. O să vorbesc eu cu ei.

Traig îi puse mâna pe umăr.

– Nu mă referem la tine. O să mă duc eu. Tu nu ți-ai revenit încă.

Ea privi mâna de pe umărul ei și tăcu pentru câteva secunde.

– Traig Monroe, oricât de mult ți-ai dori asta, firma care se ocupă de șantier e Dominick Developments și n-o conduci tu, din câte știu.

Fața lui reveni la indiferența obișnuită și-și luă mână de pe umărul ei. Stomacul o durea de la atâția nervi. Garth îi conduse spre locul unde se reuniseră muncitorii. Aproape că vrusese să accepte ca Traig să se ocupe de problemă, dar compania era a ei și răspundea de toate lucrurile.

Fluierăturile care o însoțeau pe măsură ce înainta prin mulțime o enervară la culme. Ar fi vrut să se ducă acasă să se schimbe. Hainele pe care le purta, o pereche de pantaloni negri și o cămașă decoltată, îi păruseră destul de conservatoare pe insulă. Acum, când trebuia să se prezinte în fața unor oameni care trebuiau să-i recunoască autoritatea, nu mai păreau potrivite.

Un strop de transpirație îi ieși de sub cască; îl îndepărtă cu mâna. Temerile ei fură confirmate când intră în încăpărea unde așteptau bărbații. Majoritatea erau muncitori solizi, bronzați, care ridicau plăcile de beton de parcă ar fi fost jucării. Începură să aplaude și să strige când ea intră în sală.

– Să nu spui că nu te-am avertizat, îi șopti Traig.

Deși nu-i plăcu comentariul lui, se bucură că e lângă ea. Știa că n-avea de gând să o lase să pățească ceva dacă lucrurile ar fi luat-o razna. Respiră adânc.

– Bună ziua. Știți cine sunt...

– Daa! Îți sărutăm poza din dulapuri în fiecare dimineață, strigă unul dintre bărbați.

– Nu arată ca în poză, strigă un altul. Are toate hainele pe ea!

Simți cum i se urcă sângele în obraji. Dar înainte să găsească un comentariu care să nu ducă la un alt val de glume, Traig interveni.

– Mai e ceva ce ar trebui să recunoașteți de la această domnișoară. Deși nu ridicase vocea, reuși să atragă atenția grupului gălăgios. Ar trebui să-i recunoașteți semnătura...pe cecurile voastre de salariu.

Intervenția lui Traig avu efectul dorit. Oamenii se așezară pe scaune ca să asculte ce avea Drew de spus.

Privind masa de oameni contrariați, Drew aproape că se pierduse cu totul.

– Sunt oameni, îi șopti Traig.

Cu aceste cuvinte în minte, se lansă într-o descriere pompoasă despre munca lor la Centru și despre cât de important era acesta.

Oamenii începeau să se plictisească pe scaune de ceea ce credeau că e retorica firmei; până la urmă, n-avea nimic de-a face cu problemele lor. Se uită neajutorată la Traig. Îi pierdea.

– Ce vrea domnișoara Dominick să spună, e că toată lumea are de câștigat dacă proiectul se termină la timp și în cadrul bugetului. Compania s-a decis să ofere un bonus în bani fiecărui muncitor, dacă acest lucru se întâmplă.

Nu-i așa, Drew?

Oamenii o priveau, așteptându-i răspunsul. Ea le zâmbi.

– Desigur, nici eu nu puteam s-o spun mai bine.

Se lăsă un moment de liniște apoi izbucni un val de aplauze împrăștiate; Drew văzu pentru prima oară oamenii zâmbind. Totuși, un bărbat se ridică în picioare, cu o expresie ostilă.

– Asta e foarte bine, dar greva asta era pentru deficitul de echipamente de siguranță. Sugerezi că putem fi cumpărați?

– Bineînțeles că nu insinuăm asta! îl asigură ea pe bărbat. Dacă mă lăsai să termin aveai să afli că cererea voastră e cercetată chiar acum și o să ne conformăm. Siguranța e la fel de importantă și pentru mine!

Aplauzele fură unanime. După ce vorbiră câteva minute, același om se ridică în picioare și anunță că sindicatul acceptă propunerile și că oamenii se vor întoarce la treabă. Când ultimul om ieși din sală și Garth plecă să discute despre bonus cu delegatul sindicatului, Drew se întoarse spre Traig.

– Ce-a fost cu tine de ai intrat peste discursul meu?

– Nu poți să spui că n-a fost o mișcare bună.

– Aveam de gând s-o fac și eu, dacă-mi lăsai timp.

Traig ridică din umeri.

– Eu ți-aș mai fi dat timp, dar muncitorii nu. Erau pregătiți să plece. Știi asta la fel de bine ca mine.

Știa, dar nu voia să recunoască. Nu avusese nici un drept să intervină.

– Și de ce m-ai salvat, până la urmă? Tu câștigi mai mult dacă proiectul rămâne în urmă.

– Ești hotărâtă să mă etichetezi drept tâlhar! Crezi că firma mea așteaptă ca vulturii să te prade și nici măcar nu mai știi să primești o mână de ajutor! Ți-am mai spus, nu vreau decât să se facă dreptate.

– Adică să recunosc că planurile sunt furate de la tine și toate-mi vor fi iertate, nu?

– Nu chiar, dar e un început. Ești pregătită să recunoști asta?

– În mod sigur, nu! Mi-ai stricat destul liniștea; n-am să te las să-l acuzi pe Garth pe nedrept!

– Și dacă n-ar fi pe nedrept?

– Am numai cuvântul tău pentru asta și nu e de-ajuns. Își îndepărtă părul de pe față cu un gest nervos. Ești încă angajatul meu și îți interzic să vorbești cu Garth despre asta!

– Asta nu înseamnă că nu i le poți spune tu, răspunse el fără să pară supărat de replica ei anterioară.

– De ce-aș face-o?

– Pentru că ești o femeie cu principii! Îți admir loialitatea față de Garth, dar știu că și tu vrei să afli adevărul și că n-o să ai stare până când n-o să reușești.

În săptămâna petrecută pe insulă, ajunsese să o cunoască mai bine decât oricare alt bărbat, atât fizic cât și mental, se gândi ea. Avea obraji încinși și-și simțea respirația grea. Își puse mâinile pe față ca să se liniștească.

– Te simți rău? o întrebă el ingrijorat.

Ce bine își joacă rolul, se gândi ea din nou.

– Nu, mi-e bine. Ziua de azi a fost obositoare. Cred că o să mă duc acasă.

– Dar o să vorbești cu Garth despre planuri? insistă el.

– Nu știu!

Dar știa foarte bine că trebuia să facă asta, pentru liniștea ei. Singura problema era cum să-l întrebe pe Garth fără să se simtă ofensat și fără să ajungă să-și dea demisia.

Capitolul 6

Șansa să discute cu Garth apăru când acesta veni la ea în birou s-o informeze cum decurg lucrările la Centru. Pentru prima dată, lucrurile mergeau conform programului.

– Se pare că bonusul și-a făcut datoria, spuse ea zâmbindu-i.

– Chiar vroiam să vorbesc cu tine despre asta. Sunt sigur că i-am fi putut întoarce pe oameni la lucru fără costuri suplimentare. Monroe a făcut sugestia asta doar ca să te coste mai mulți bani.

– Dacă n-ar fi făcut-o el, aș fi făcut-o eu, spuse ea, ignorând expresia nemulțumită a lui Garth. Tata spunea întotdeauna că oamenii muncesc mai bine dacă au ceva de câștigat.

– Presupun că e adevărat, dar n-aș vrea să te știu influențată de tipul ăla.

Cunoscând povestea concedierii bărbatului, Drew îi înțelese sentimentele. Se decise să schimbe subiectul.

– Am reușit să luăm secțiunile de oțel la prețul stabilit la început?

Garth zâmbi larg.

– Mai bine de-atât: secțiunile sunt deja pe șantier. Am găsit un ofertant care le dădea la un preț mai mic.

– Dar cum ai găsit așa ceva? Prețurile trebuie să fi crescut de când am cumpărat noi secțiunile.

Garth își deschise larg mâinile în semn de mulțumire.

– Ai încredere în mine, spuse el, încruntându-și brusc fruntea. Sper că mai pot să-ți cer asta și că Monroe nu a reușit să-ți zdruncine încrederea în mine?

– Sigur că am încredere. Am propriile mele păreri despre oamenii care lucrează pentru mine.

– În cazul ăsta, ia cina cu mine mâine seară!

Ea ezită.

– Nu știu Garth. Lucrurile sunt foate complicate, acum!

El își luă mâinile de pe biroul ei.

– Știam eu. Monroe a ajuns cumva la tine.

Da, ajunsese, se gândi ea, dar nu așa cum bănuiește el. Dacă i-ar fi spus că a fost cu Traig pe insulă și mai ales cum și-a petrecut timpul cu el acolo, Garth s-ar fi înfuriat teribil.

– Bine, iau cina cu tine!

Acceptă ca să-l calmeze și ca să aibă ocazia să afle mai multe despre planurile pentru Centru.

Zâmbetul lui reveni pe buze.

– Așa mai merge. Vin să te iau la șapte!

A doua zi la ora șapte, încă nu știa dacă făcuse un lucru înțelept să iasă cu el. Nu ieșise pentru că simțea ceva pentru el, ci pentru că avea de gând să afle adevărul despre planuri iar mediul nu i-ar

fi permis lui Garth să-și iasă din fire dacă vreuna dintre întrebările ei l-ar fi supărat.

La ora șapte fix, auzi mașina lui parcând în fața casei. Bosun fugi până la ușa de la intrare, lătrând încontinuu ca s-o anunțe pe Drew că cineva intrase în casă.

– E-n regulă băiete. E un prieten.

Câinele nu se liniști și continuă să mârâie la bărbat tot timpul cât stătu în casă.

– Câinele ăsta nu prea mă place.

– Încearcă să-mi arate ce bun paznic e, spuse ea, gândindu-se că nu-l văzuse niciodată pe Bosun comportându-se așa în preajma lui Traig.

Garth privi nedumerit în jur.

– Unde e băiatul minune?

– E plecat seara asta; dar nu-i mai spune așa, te rog!

– Scuze, spuse el neconvingător. Pentru o clipă, am uitat cine e șeful.

– N-am vrut să sune așa și știi prea bine. Hai să nu ne certăm în seara asta.

– Desigur, încuviință el, devenind mai puțin ironic. Astăzi o să fim decât Garth și Drew.

Garth și Drew? se gândi ea. Își pusese de-atâtea ori numele lângă cel al lui Traig încât orice altă asociere i se părea ciudată și rece. La fel și acum. Răspunse cu un oftat adânc.

– De ce oftezi? întreba Garth, deschizându-i portiera.

– Nimic important! răspunse pe un ton copilăresc, nevrând să strice dispoziția serii.

O duse într-un restaurant vechi, într-o clădire cu pereți groși de piatră și cu șemineuri pe fiecare perete. Pereții camerelor mai mici fuseseră îndepărtați pentru a se crea o cameră mai mare, despărțită doar de arcadele frânte care coborau din tavan. Lămpi de ulei artificale aruncau asupra meselor o lumină mai mult decât intimă.

– E fermecător! recunoscu ea când se așezară la masă și chelnerul le înmână meniurile. Cum ai găsit locul ăsta?

– E locul unde trebuie să vii dacă vrei să faci lumea să creadă că ești cineva, spuse el zâmbind. Înainte era foarte tăcut; apoi Dolores Hartman a scris într-unul dintre articolele ei despre el și de atunci toți oamenii importanți emigrează aici.

La auzul numelui ziaristei, Drew își aminti că-l minți pe Inky Hedges la petrecere, că Dolores obținuse dreptul să publice un articol despre povestea de dragoste dintre ea și Traig Monroe. Uitase cu totul de asta și spera ca și Inky să fii uitat.

– Eu iau un Banchet Bushman! spuse Garth, întrerupându-i gândurile. Drew își aruncă ochii pe lista de mâncăruri.

– E prea mult pentru mine...eu vreau un iepure în șampanie. Sună delicios.

– Chiar este; am mâncat și eu. Gătesc fileul de iepure într-un sos de șampanie cu struguri verzi.

– O, nu!

– Nu-ți plac strugurii verzi?

– Nu e vorba de asta. Uite cine se holbează la noi!

Speranța că Inky Hedges uitase de povestea cu articolul se spulberă când îl văzu pe acesta venind spre masa lor.

– Bună, copii! Am urmărit articolele lui Hartman încă de la petrecerea ta, dar până acum n-a spus o vorbă despre tine și Monroe, spuse el, ignorându-l complet pe Garth.

– Asta pentru că nu e nimic de spus.

– Totuși...îi aruncă o privire lui Garth de parcă l-ar fi văzut prima oară. Sunt surprins să văd că ai ieșit cu altcineva în oraș.

Garth se pregăti ca să se ridice și-și deschisese gura pentru a-i spune câteva cuvinte lui Inky, dar Drew îi puse mâna pe braț, oprindu-l.

– E-n ordine Garth! Părerile unora nu fac nici cât o ceapă degerată. Nu văd ce e atât surprinzător în faptul că iau cina cu un partener de afaceri, spuse ea ridicându-și ochii înspre Inky, care stătea în continuare lângă masă.

– Nici mie nu mi s-ar părea surprinzător dacă Traig Monroe n-ar fi aici cu o altă femeie.

Se uită în direcția indicată de Inky și-l văzu pe Traig, într-un alt separeu, stând cu spatele la ea. O femeie tânără stătea cu el la masă. Probabil că sosise după ce ea și Garth se așezaseră la masă; altfel, i-ar fi văzut.

Din locul în care era, putea să-i urmărească bine pe cei doi. Tânara avea pielea perfect aurie și părul acoperit de un batic de sub care ieșeau cârlionți blonzi. Purta o discuție însuflețită cu Traig, care-i zâmbea într-un fel care o puse pe Drew pe gânduri. Nu putea să-și explice de ce o deranja atât de mult că Traig era la masă cu o altă femeie, dar imaginea o indispuse și avu nevoie de toată concentrarea ca să ascundă efectele prezenței celor doi asupra ei.

Hedges o urmărea cu atenție.

– Mă gândeam eu că nu știi. Îmi pare rău.

Drew îl privi uimită.

– Îți ce?

– Nu fi așa surprinsă, drăguță! Am și eu sentimente, chiar dacă meseria nu-mi permite să le afișez.

– Asta înseamnă că n-o să scrii despre asta?

– Poate da...sau poate nu. Mai vedem. Am presimțirea că e o poveste mai mare la mijloc și intenționez să-i dau de capăt. La revedere dragilor. Poftă bună!

– Ce om ciudat! comentă Drew după ce ziaristul plecă. Asta e pentru prima oară când recunoaște că-l doare câteodată să distrugă reputația persoanelor pe care le are în vizor.

– Și tu n-ai făcut decât să-i dai despre ce să scrie. Dintre toți oamenii pe care puteai să-i angajezi să aibă grijă de casă, de ce trebuia să fie chiar Monroe? Nu are destule de făcut cu propriile afaceri?

Sosirea chelnerului o scuti de răspuns. În timp ce Garth degusta vinul, ea îi urmărea pe Traig și pe însoțitoarea lui. Ochii lor se întâlniră; Drew simți un sentiment de dorință cuprinzându-i trupul. Ca la un semnal amândoi își întoarseră privirea spre partenerii lor de masă. Deși erau în aceeași situație, Drew simți că Traig e deranjat de prezența ei acolo cu un alt bărbat.

În scurt timp, chelnerul aduse un telefon la masa celor doi; îl putu vedea pe Traig zâmbind în timp ce vorbea cu persoana de la celălalt capăt. Orice ar fi vorbit îl făcu să se ridice repede de la

masă și să se pregătească de plecare. Aruncă banii pe masă și ieși pe ușă ținând mâna pe umerii femeii cu care era. O senzație de febră străbătu venele lui Drew; îi fu greu să admită că sentimentul e gelozie.

Garth aruncă o privire către masa care se golise.

– Bine. Au plecat. Nu puteam să mă relaxez știind că e aici și că ne spionează.

– Ce te face să crezi asta? întrebă ea surprinsă.

– Îl cunosc. Îi luă mâna și se aplecă spre ea. Știu că probabil ai un motiv bun pentru care-l ții în casă dar trebuie să scapi de el. Ne spionează. Sunt sigur de asta!

– În cazul ăsta nu e mai bine să-l avem la vedere? În felul ăsta, putem să vedem ce pune la cale.

Garth izbucni, enervat.

– Cred că Inky Hedges avea dreptate. Te-ai îndrăgostit de Monroe.

– Sentimentele mele n-au nici o legătură cu relația noastră profesională, Garth. Bărbatul deveni țâfnos.

– Relație profesională?! Între noi era ceva mai mult înainte să apară el.

– Nu e adevărat, Garth! Am ieșit de câteva ori, dar n-am făcut nimic care să te facă să crezi că e mai mult de atât.

Tonul vocii lui scăzu.

– Hai să nu ne contrazicem. Ne înțelegeam de minune înainte să apară el.

Nu putea să-l contrazică. Încercând să se relaxeze, trase farfuria cu mâncarea pe care o comandase spre ea. Era delicioasă, dar

văzându-l pe Traig cu cealată femeie, îi stricase apetitul. Totuși, încercă să se poarte normal ca să nu i se mai pună și alte întrebări.

Refuză desertul; acceptă o cafea și, târziu, își aminti motivul pentru care venise în primul rând să ia masa cu Garth. Erau la a doua sticlă de vin, iar Garth era mai puțin certăreț decât la începutul serii. I se păru că e momentul prielnic să aducă vorba de planurile pentru Centru.

– Cred că planurile tale pentru Centru sunt excepționale, începu ea discuția. Când ți-a venit prima oară ideea?

Garth privea fața de masă și încerca să-și țină mâinile ocupate cu tacâmurile.

– Nu mai țin minte, mormăi el fără s-o privească.

– Dar a fost o mișcare atât de inspirată să combini zonele de locuit cu spațiul comercial. Sincer, pe mine m-ar fi speriat legile pentru zonele rezidențiale, dar tu ai găsit o modalitate să mulțumești și juriul și consiliul orășenesc. Mi-ar plăcea să știu cum te-ai descurcat.

– Ce e așa de important cum mi-au venit mie ideile? Garth începu să se neliniștească. Presupun că Monroe ți-a vârât în cap că le-am furat de la el?

De ce-ar fi spus Garth un asemnea lucru? Ea nu menționase motivul interesului ei. Doar dacă...și un tremur îi alungă liniștea gândindu-se că planurile e posibil să fi fost furate.

Vru să-l întrebe direct pe Garth dacă le-a furat sau nu, dar mai așteptă până când era sigură că poate face asta.

– Traig chiar părea să creadă că există o mulțime de asemănări între planurile lui și ale noastre.

– Tipic lui! N-o să fie liniștit până când nu găsește ceva care să-i susțină acuzațiile stupide; apoi o să plec și de aici cum am plecat de la Monroe. Mă are în vizor, sunt sigur de asta!

– De ce-ți faci atâtea griji? Nu poate să găsească nici o dovadă dacă nu există nici una, nu?

– Tot ce știu, e că a reușit să-l întoarcă pe Darcy Monroe împotriva mea după ce-i fusesem ca un fiu; oricum, mult mai fiu ca el, care-și petrecuse timpul destrăbălându-se peste mări.

Discuția nu ducea nicăieri. Nu putea să-și lămurească suspiciunile în seara asta. Faptul că Garth era evaziv, n-o ajutase deloc. O îngrijorase și privirea din ochii lui de fiecare dată când vorbea de Traig. Era o privire plină de ură, așa că trebuia să aibă grijă să nu-l mai aducă atât de mult în discuție. Ea se ridică în picioare, adunându-și lucrurile de pe scaun.

– Aș vrea să mă duc acasă, dacă nu te superi. Sunt foarte obosită.

– Desigur. Am uitat de starea ta. Nu trebuia să te rețin așa de târziu. Arătă o grijă exagerată pe drumul spre casă. Îi înfășură picioarele într-o pătură de călătorie, deși radiatorul mașinii era mai mult decât suficient.

– Sunt obosită, n-am degerături, spuse ea râzând.

– Nu vreau să ți se întâmple nimic cât timp ești în grija mea.

Când ajunseră la ușa casei, atitudinea lui se schimbă. Îi cuprinse trupul cu brațele și o trase puternic spre el. Ea încercă să se elibereze, dar el o ținea strâns.

– Nu te opune! Am visat de atâtea ori că te sărut și știu că și tu vrei asta!

– Te rog, Garth, nu! Te plac, dar nu e de-ajuns!

Se temea că o s-o sărute forțat, dar rugămintea ei îl opri și-l liniști.

– Mă placi? se răsti el, eliberând-o din brațe. Doar atât poți să-mi spui? E Monroe la mijloc, nu? Ai pentru el mai mult decât o simplă simpatie, nu-i așa?

– Încetează! Nu cred că ar trebui să mai ieșim împreună,Garth; pentru binele amândurora. Noapte bună!

Intră repde în casă, trânti ușa și se sprijini de perete de îndată ce se simți în siguranță. Auzi zgomotul pașilor lui îndepărtându-se, apoi mașina demarând puternic pe alee.

Făcuse o greșeală să iasă cu el. Nu era nici pe departe în situația de a afla adevărul și reușise să se depărteze de Garth mai mult decât era nevoie.

La naiba! De ce trebuia ca Traig Monroe s-o fi implicat în așa ceva? Oricât de mult s-ar fi gândit că e posibil ca Garth să nu fie vinovat, intuiția îi spunea altceva. Pe insulă, ajunsese să-l cunoască destul de bine pe Traig și era sigură că n-ar putea recurge la tacticile de spionaj despre care vorbea Garth.

Își făcu un duș scurt, se schimbă într-o rochie de casă și se așeză pe canapea, bucuroasă de compania lui Bosun.

– Nici nu știi ce norocos ești că ești câine, îi spuse ea, ciufulindu-i urechile. Nici o problemă legată de dragoste și ură, nici o suspiciune, nici o gelozie. Se abținu puțin să rostească ultimul cuvânt știind că și-l aplica sieși. Nu putea să numească altcumva senzația care o dăduse peste cap când îl văzuse pe Traig cu altă femeie.

– Ce bine ar fi fost dacă nu m-aș fi amestecat în treaba asta cu "soția"...Câinele dădea din coadă nehotărât . E-n regulă băiete, știu că nu înțelegi!

Îi păruse o idee minunată să aibă pe cineva care să lucreze pentru ea toată ziua. Fără sex– asta fusese înțelegerea. Numai că, până la urmă...îndeplinise și rolul ăsta; atât de bine încât trupul ei tremura de fiecare dată când își aducea aminte. Dar căsătoria presupunea mai mult decât asta: înseamnă compromisuri și înțelegeri pe care nu numai sexul și împărțirea sarcinilor casei le-ar fi adus. Deși împărțise patul cu el, Traig era soț numai cu numele. Ea suspină, știind că-și dorea mai mult de atât. Măcar dacă Maggie nu i-ar fi sugerat ideea asta nebună! Dar nu putea da vina pe asistenta ei; singură intrase în treaba asta și acum trebuia să tragă ponoasele.

Zgomotul unei chei deschizând ușa, o anunță că Traig sosise acasă. Văzând cât e ceasul, își dădu seama că stătuse cam mult timp pe gânduri. Bosun sări in picioare și plecă să-l întâmpine pe Traig, mișcându-și bucuros coada.

– Se pare că ești mai binevenit aici decât Garth!

– Numai din partea lui Bosun, din câte văd. Nu mă așteptam să te găsesc trează. Dangerfield e o companie mai interesantă decât îmi închipuiam, dacă te-a ținut trează până la ora asta.

– Foarte interesant că spui asta! De parcă tu nu te-ai întreținut până acum cu prietena ta blondă?!

– Crezi că era prietena mea? întrebă el cu o voce indiferentă.

– Ce altceva să fi fost? N-ați pierdut timpul degeaba la masă, din câte-mi amintesc. Unde v-ați dus așa grăbiți: în apartamentul ei?

O grimasă apăru pe fața lui.

– Asta crezi tu? Ce gânduri îți mai trec prin cap! De fapt, m-am grăbit să ajung la spital . Tata a început să se miște. Se întâmplă din ce în ce mai des în ultimele zile. Cei de la spital m-au sunat la restaurant să-mi spună că s-a trezit complet și că întreabă de mine.

Drew își duse mâna la gură.

– O, Traig, îmi pare rău! N-am vorbit serios când am zis ce-am zis. Eram doar...

– Geloasă? adăugă el.

Ea se uită în altă parte, înainte ca el să vadă că replica țintise la fix.

– Sunt atât de fericită să aud că tatălui tău îi e bine, spuse ea sincer.

– Nu-i e chiar așa de bine, dar starea lui se îmbunătățește! Încă nu sunt speranțe că o să treacă peste asta, dar cel puțin, poate vorbi. Se pare că încearcă de câteva zile, dar corpul lui abia acum a început să-l asculte.

– Cât de greu trebuie să-i fie să stea închis în trupul lui fără să poată face nimic.

Drew observă că lui îi tremurau mâinile.

– Și așa a trebuit să se extenueze peste poate ca să vorbească.

– Probabil că avea ceva foarte important de spus?

Traig o fixă cu privirea.

– Speram ca tu să-mi spui asta!

Ea se sperie de cerința ciudată.

– Eu? De ce?

– Pentru că tu ești persoana cu care a cerut să vorbească.

Uitase că tatăl tău a murit. Când i-am amintit asta, a cerut să vorbească cu tine, în schimb. Părea al naibi de important să-ți vorbească.

Ce ar fi putut să-i spună un om pe care nu-l văzuse niciodată față în față? Întotdeauna, de mic copil, i se spusese că e un fel de căpcăun bătrân și fusese învățată să-l urască. Pe măsură ce crescuse, își dăduse seama că sunt oameni la fel ca și ea, dar aici se oprise orice interes pentru cei din familia Monroe.

Dacă tatăl ei ar fi acceptat relația cu Traig, o relație cu tatăl acestuia ieșea din discuție. Darcy fusese acela care-l atrăsese pe tatăl ei în afacerea în care acesta era pe cale să piardă tot ce avea. Avusese încredere în Darcy și fusese trădat. Acum, simțea că ar trăda memoria tatălui ei dacă s-ar duce să-l întâlnească pe bătrân.

Traig îi citi în ochi nehotărârea.

– Știu ce părere avea tatăl tău despre al meu, dar asta nu te poate opri să împlinești ultima dorință a unui om pe moarte.

Drew își ridică brusc privirea.

– Pe moarte?

Traig nu putea să mai ascundă chinul prin care trecea.

– Mi-e teamă că da. Starea lui de-acum e un miracol. Dar poate face un alt atac oricând. Doctorii spun că va fi unul fatal.

Ea îl privi gata să plângă.

– Traig, îmi pare rău...

– Nu e de-ajuns, spuse el aspru. Vrea să te vadă! O să vii?

– Da, da, o să vin! Te mulțumește? se răsti la el, abținându-se să nu țipe.

Văzuse o mulțime de poze de-ale lui Darcy Monroe în ziare.

Era un om vânjos și aspru, cu părul negru din care răsăreau câteva fire cărunte și cu ochi pătrunzători. Puțin peste înălțimea obișnuită, tindea să meargă de parcă niciodată nu s-ar obișnuit cu înălțimea sa. Ziariștii fuseseră la fel de incorecți față de el ca și față de Drew sau de tatăl ei. Andrew Dominick și Darcy Monroe erau unii dintre cei mai importanți oameni din țară și amândoi fuseseră sfidători când venea vorba de presă.

Drew rămase împietrită totuși, când îl văzu pe Darcy Monroe în stare în care era acum. Era atât de slab, încât i se vedeau oasele și părul îi încărunțise complet. Singurul lucru pe care-l recunoscu la el era sclipirea din ochii lui fulgerători.

Privirea arăta că știa exact ce are de făcut și că e enervat de limitările pe care le presupunea starea lui medicală.

– Am adus-o aici cum mi-ai cerut, tată! spuse Traig încercând să râdă.

Mâna dreaptă a lui Darcey se strânse convulsiv pe așternuturi; pe cealaltă nu și-o putea mișca.

– B-b-bine, spuse el cu un efort evident.

Sentimentele lui Drew erau confuze; pe de o parte simțea repulsie față de trecutul omului care stătea în fața ei, pe pat, și totuși vroia să rămână, mai mult pentru Traig, care încerca din greu să ridice moralul bătrânului. Cât îl afectau toate astea, se gândi ea. Dacă tatăl ei ar fi fost pe patul acela, n-ar fi suportat.

Admirația ei pentru Traig spori când îl văzu cum vorbește normal și glumește cu bătrânul care nu se putea exprima decât monosilabic.

Darcy ridică o mână tremurândă spre Drew.

– Dom...dom...domnișoară Dominick!

Ea îi zâmbi și se apropie de el, întinzându-i mâna.

– Bună ziua, domnule Monroe, am auzit multe despre dumneavoastră.

Pielea din jurul ochilor lui se strânse și ea își dădu seama că încearcă să râdă.

– Știu că vă puteți închipui ce-am auzit, continuă ea. Am crescut crezând că un Monroe are două capete. Sunt ușurată să văd că n-are decât unul. Darcy reuși să zâmbească.

– La fel și Dominick...

– Ați crezut că avem două capete? întrebă ea. El mișcă din cap afirmativ. Atunci e bine că ne-am întâlnit. Putem să punem capăt unor zvonuri ca acestea.

Darcy întoarse capul spre Traig, care stătea pe marginea patului.

– Îmi place de ea! spuse cu o voce obosită.

– Se pare că i-ai câștigat inima, spuse Traig. Cine s-ar fi așteptat?

Era trist că trebuia să se întâlnească în situația asta și să-și ierte unul altuia greșelile numai când una dintre părți era amenințată de moarte.

– Aveați să-mi spuneți ceva, domnule Monroe? întrebă ea.

El își arcui sprâncenele în semn de uimire:

– Să spun? Ce?

– Traig veni în partea patului în care stătea și Drew.

– Tată, mi-ai cerut s-o aduc pe Drew aici pentru că aveai ceva să-i spui.

Își mișcă ochii pentru o clipă după care și-i închise.

– N-n-nu-mi amintesc...era ceva...

Spre uimirea lui Drew, o lacrimă ieși de sub pleoapele închise. Ea îi strânse mâna

– E-n ordine, domnule Monroe. O să vă amintiți despre ce era vorba, sunt sigură. Lăsați-vă puțin timp.

Brusc, Darcy își deschise ochii și strânsura mâinii lui deveni mai puternică. Drew rămase surprinsă de puterea lui.

– Nu...trebuie să spun...rosti el cu ochii deschiși și privind-o fix.

Se alarmară amândoi când bătrânul încercă să se ridice în pat; Drew apăsă butonul de urgență ca s-o cheme pe asistentă. Când văzu în ce stare e pacientul ei, asistenta eliberă salonul și chemă doctorul lui Darcy.

Pe coridor, Drew se rezemă de peretele rece și închise ochii câteva clipe.

– Îmi pare rău că te-am pus să treci prin toate astea pentru nimic. Era atât de hotărât ultima dată.

– Să nu-ți pară rău, spuse ea fără să deschidă ochii. Sunt bucuroasă că am avut ocazia să-l întâlnesc.

– Și eu. A auzit atât de multe despre tine încât vroia să te vadă.

De data aceasta, își deschise ochii într-un gest de uimire.

– A auzit de mine? De la cine?

Traig se rezemă și el de perete:

– De la mine. Tot timpul în care n-a putut să vorbească, am stat lângă și el și i-am povestit. I-am spus totul.

– Totul? vorbi ea șoptit.

El zâmbi și ea reuși să vadă puțin din imaginea celui pe care-l cunoscuse pe insulă.

– Bine, nu chiar totul, recunoscu el. I-am spus cum ai vrut tu să-ți angajezi un soț, cum te-am convins să mă păstrezi...

– Dar nu și despre planuri?

– Nu. Nu și despre asta. Asta e între mine, tine și Garth Dangerfield. Nu vroiam să-l îngrijorez pe tata. Nici nu eram așa de sigur că mă poate auzi. Când a putut vorbi, mi-a spus că nebuniile mele i-au readus pofta de viață. Izbi cu pumnul în perete. Pe lângă asta, totul pare atât de puțin important.

La același lucru se gândea și ea.

– Mă face să-mi dau seama că viața e prea prețioasă ca s-o irosești aiurea. O, Traig, hai să începem din nou; să uităm de toată încurcătura asta cu "cine are mai multă dreptate" și să ne îngrijim de ce se întâmplă între noi. Chiar tu ai spus că n-ai nici o dovadă că Garth ți-a furat planurile.

Aceeași expresie implacabilă reveni în ochii lui.

– Aș vrea să pot face asta, dar nu e așa de simplu. Dacă renunț acum, n-o să uit niciodată că planurile mi-au fost furate și lucrul ăsta o să ne strice relația. Poți să înțelegi asta?

– Nu, nu pot. Tot ce știu, e că ești hotărât să ne distrugi pe amândoi cu obsesia asta.

Vru să se întoarcă să plece, dar el o prinse de braț.

– O să mai vii pe-aici?

– Nu știu, o să încerc, spuse ea, gândindu-se că trebuie să afle ce are de gând să-i spună bătrânul Darcy.

Capitolul 7

Nu putuse să-l viziteze pe Darcy de câte ori vrusese. Cât timp stătuse pe insulă, cantitatea de muncă se mărise, așa că trebuia să muncească mai toată ziua.

Darcy încă nu reușise să-și amintească ce vroia cu atâta nerăbdare să-i spună. Erau momente când nu putea să recunoască pe nici unul dintre ei. Drew era neobișnuit de curioasă să afle ce avea bătrânul de spus, deși își închipuia că trebuie să fie ceva legat de vechea ură dintre cele două familii. Îi spusese lui Traig să-și ia tot timpul de care are nevoie pentru a-l petrece cu tatăl său, deci îl găsea rareori acasă când sosea ea.

Contractul pe care-l făcuseră se apropia de sfârșit; ea l-ar fi anulat și fără să aștepte să se termine, dar încăpățânarea lui o oprise să facă asta. Traig vroia să respecte termenii contractului întocmai.

Se tot întreba de ce. Oare nu vedea că prezența lui o afectează? Se zvârcolea nopțile în pat, știind că el doarme la câteva camere

depărtare. De-atâtea ori vrusese să se ducă să se așeze lângă el, în pat, și tot de-atâtea ori se răzgândise, hotărâtă că trebuie să aștepte până când el era pregătit să accepte un angajament. De ce nu pleca, dacă vedea toate astea?

Ca întotdeauna, răspunsul lui era același.

– Trebuie să termin ce-am început!

– Om încăpățânat și enervant, țipase la el.

În același timp, știa că n-ar fi vrut să hotărască altceva; îl vroia întotdeauna aproape.

***

Maggie intră în birou și-i puse niște hârtii pe masă.

– Ca să le semnezi...

– Pentru ce? întrebă Drew, neînțelegând.

– Nu prea ai dormit cum trebuie zilele acestea, nu-i așa? întrebă Maggie.

– Nu mă dădăci, Maggie, te rog! Deși aprecia grija pe care i-o purta Maggie, ar fi vrut s-o facă să înțeleagă că ceva deosebit i se întâmplase pe insulă. Acum se simțea matură în adevăratul sens al cuvântului și capabilă să ia decizii asupra vieții ei cu aceeași încredere cu care lua deciziile în afaceri.

Maggie intuise schimbarea.

– Înțeleg, spuse ea și luă înapoi hârtiile pe care le semnase Drew.

– Să nu te superi, Maggie. Nu vroiam să...

– Nu sunt supărată. Am fost singura mamă pe care ai avut-o și te înțeleg destul de bine. Te-ai dus pe insula aceea o fată și te-ai întors femeie. Ce mă îngrijorează, e că nu te-a făcut mai fericită.

Drew se ridică și se îndreptă spre fereastră; se uita peste piața centrală din Sydney, dar nu putea să fie atentă la nimic.

– Ba m-a făcut fericită într-un fel, mărturisi ea. Dacă n-ar fi atâtea probleme!

– Problemele pot fi rezolvate– chiar dacă numele lor e Monroe.

Drew se întoarse și o privi cu ochi mari pe secretară.

– Știi? Și nu te deranjează?

Maggie ridică din umeri.

– De ce m-ar deranja? Lupta era între tatăl lui și-al tău, așa că nu văd ce are de-a face cu voi doi. Dacă-l iubești, mărită-te cu el. Restul problemelor le puteți rezolva împreună.

Brusc, Drew se repezi la Maggie și o luă în brațe.

– Maggie, ești genială.

– Chiar dacă te dădăcesc? spuse femeia sec.

– Chiar și așa!

De îndată ce Maggie ieși din cameră, telefonul începu să sune. Stătu puțin până să răspundă, gândindu-se la ce-i spusese Maggie. Avea dreptate. Orice probleme ar fi avut, putea să le rezolve împreună cu Traig, dacă ar fi fost împreună. Rămânea de văzut, dacă și lui îi surâdea ideea. Ridică receptorul.

– Drew Dominick.

Se înfricoșă când o voce necunoscută o chemă de la celălalt capăt.

– Domnișoară Dominick? Ce bine că v-am găsit direct pe dumneavoastră.

– Cine e la telefon?

– Kurt Wilder. Sunt unul dintre inginerii consultanți de la Centru. Avem o problemă pe șantierul de construcții, una mare.

– Orice ar fi, n-ar trebui să vorbiți cu Garth Dangerfield? El e coordonatorul proiectului.

– E și el o parte din problemă! explică Wilder.

Un tremur rece trecu prin ea; își încleștă mâna pe telefon.

– Spune!

– Aș prefera să nu vorbim despre asta la telefon. Ați putea veni acum pe șantier?

– Sper să fie important!

– Este, domnișoară Dominick. Nu v-aș fi deranjat dacă n-ar fi fost. Puse receptorul în furcă în timp ce mintea îi vâjâia. Acum ce s-o mai fi întâmplat? Inginerul credea că Garth ar fi implicat, așa că nu mai putea să fie vorba de probleme cu muncitorii.

Deși credea că vacanța pe insulă o scăpase de oboseală, vestea primită o contrazise; începu să tremure toată și luă câteva guri bune de aer pentru a-și reveni. Îi ceru lui Maggie ca o mașină să fie în fața clădirii în cinci minute. Se mai uită o clipă la telefon, gândindu-se că mai are timp să-l sune pe Traig, să-i spună că-l iubește atât de mult și că vrea să-și rezolve problemele altcumva.

Plecă însă fără să-i telefoneze.

Șantierul de construcții era aproape de biroul ei, dar un accident pe strada Sussex prelungi drumul cu câteva sferturi de oră în plus. Când ajunse la oficialul șantierului, era un pachet de nervi.

Deși numele lui nu-i spusese mare lucru, îl recunoscu pe Wilder imediat; era unul dintre cei mai vechi angajați ai companiei.

– Bună ziua, Kurt! Îmi pare rău că nu te-am recunoscut la telefon.

– Nici nu aveai cum din moment ce am lucrat acolo cu mult înaintea ta, spuse el afabil. L-am ajutat pe tatăl tău să creeze compania asta și am muncit în ea timp de treizeci de ani. Acum, nu mai ies la suprafață așa de mult.

Drew își aminti de situația lui. Era pensionat, dar mai accepta din când în când un proiect mai interesant.

– Garth nu vine și el? întrebă ea.

– Nu, domnișoară. El e motivul pentru care vroiam să vii aici în persoană. Tu hotărăști.

– Despre ce? întrebă ea îngrijorată. Știa că Wilder e unul din cei mai pricepuți ingineri din breaslă și orice problemă pe care putea s-o găsească putea fi dezastruoasă.

Chiar așa avea să fie!

Pe biroul din fața lor erau două mostre de oțel pentru acoperiș. Le împinse în fața ei.

– Cât de bine cunoașteți materialele de construcții?

– Știu câte ceva, dar nu sunt expertă, recunoscu ea.

– Îmi puteți indica diferența dintre aceste mostre?

Ridică privirea nerăbdătoare spre el.

– Mie îmi par la fel.

– Pentru majoritatea oamenilor, sunt la fel. Nici mie nu mi s-au părut diferite până nu le-am dus la laboratorul de cercetare.

Mostra din stânga n-a putut suporta cerințele testului pentru modelul standard.

Știa ce avea să urmeze.

– Și ăsta e materialul pe care-l folosim noi la proiect?

– Mi-e teamă că da!

– Dar cum s-a putut întâmpla asta– cum ți-ai dat seama?

– Am instalat majoritatea tăbliilor de oțel săptămâna trecută, înainte să înceapă vânturile acelea puternice.

Săptămâna în care am fost eu plecată în vacanță, se gândi ea.

– Continuă!

– Materialul a rezistat la furtună, dar a început să cedeze când am trimis echipa să verifice dacă vreuna din foi s-a desprins de la vânturi.

Totul devenise clar. Foile de oțel pentru acoperiș, care ar fi trebuit să fie suficient de puternice să susțină o echipă de oameni, cedaseră sub greutatea acesteia.

– Înțeleg. Și tu crezi că Garth are legătură cu asta?

– Sunt sigur. El a fost cel care a contramandat prima comandă și a adus chestiile astea de la un importator.

Drew își aminti cât de mulțumit fusese Garth că obținuse oțelul la un preț mai mic. Se întrebase cum reușise să facă asta. Acum știa. Competiția dintre producători în industria de construcții îi făcea pe unii să scadă calitatea produselor pentru a le putea vinde la un preț mai mic decât concurenții lor.

Desigur, faptul că Garth făcuse comanda pentru oțel nu însemna că știa că e sub standardul calitativ.

– A fost cel puțin aproape de standard? întrebă ea.

– De standardul pentru hârtie, poate. Aș fi vrut să-ți spun că a fost, dar nu e așa...a fost cu mult mai jos.

– Nu înțeleg. Cum e posibil așa ceva?!

– Poți vedea asta numai la testele în laborator sau când, în cele din urmă, cineva moare, mergând pe ele.

– Cât din material e afectat?

– Tot!

Nu-i venea să creadă ce i se întâmplă. Asta însemna că dispare orice șansă de a construi Centrul la timp și fără a depăși bugetul.

– Ce dracu a crezut Garth că face? întrebă ea nervoasă.

Kurt ridică din umeri.

– Nu știu. Cred că ar trebui să-l întrebi pe el.

Ceea ce avea de gând să facă. Lăsase vorbă ca Garth să vină să-i raporteze la birou îndiferent de ora la care se va întoarce.

***

Maggie dădu dezaprobator din cap când Drew îi spuse să-i aducă niște mâncare în birou.

– Ar trebui să ieși în oraș să iei o masă ca lumea!

– Vreau să fiu aici când sosește Garth! Am ceva foarte important de discutat cu el.

Rămasă singură, Drew se întrebă pentru prima oară dacă nu cumva proiectul pentru Centru o depășea și dacă întâmplările acestea care se țineau lanț aveau s-o extenueze complet.

Întotdeauna se gândise la proiect ca la o mare realizare, cel mai important contract pe care-l obținuse compania sub conducerea ei.

Dar necazurile pe care le aducea nu mai conteneau. Traig o acuzase că-i furase planurile. Apoi încercase să-i ascundă că avea loc o grevă. Îl crezuse când îi spusese că nu vrea nici un procent din câștigurile pentru Centru, dar acum nu mai era așa sigură.

Interfonul bâzâi și apăsă pe buton ca să răspundă.

– Da?

– Domnul Dangerfield e aici, domnișoară Dominick.

Drew recunoscu vocea gărzii de la intrare.

– E-n ordine Geoff, lasă-l să intre!

Câteva minute mai târziu Garth dădu buzna în biroul ei.

– Ce s-a întâmplat, Drew? Cei de pe șantier mi-au spus că vrei să mă vezi chiar dacă e miezul nopții.

– Ia loc, Garth. Trebuie să vorbim.

– El se așeză pe un scaun întors spre biroul ei și rămase țintuit pe el în timp ce Drew îi explica în detaliu problema pe care i-o prezentase Kurt Wilder cu câteva ore înainte.

După ce termină de vorbit, Garth izbucni:

– Doar nu crezi că am făcut comanda intenționat pentru oțelul prost?

– Nu știu ce să cred, Garth. Vroiam să aud și varianta ta înainte să decid ce-o să fac.

Fața lui se înroși de furie.

– Varianta mea? Tu chiar crezi că sunt vinovat?

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuia s-o mai spui. Ei bine, n-o să clarific această problemă dând explicații pentru faptele mele, nici ție, nici altcuiva. Am făcut ce am crezut că e mai bine…

– Pentru tine sau pentru proiect?

El se ridică în picioare și-și puse mâinile pe biroul ei ca și cum ar fi vrut s-o înfrunte. Ochii lui erau neliniștiți.

– E Monroe, nu-i așa? El mă acuză...

– Testele de laborator te acuză, spuse ea cu o voce autoritară. Oțelul pe care l-am primit pur și simplu n-a rezistat sub testele de laborator. E vorba despre vieți omenești aici – ți-ai dat seama de asta?

– Mi se pare că deja m-ai judecat și m-ai condamnat dinainte, spuse el așezându-se din nou în scaun.

– Nu-i de loc așa. Ți-am cerut doar să explici ce s-a întâmplat. Din moment ce refuzi...

– Dacă am refuzat, a fost doar spre binele tău.

Ea îl privi uimită.

– Spre binele meu? Nu înțeleg.

– Speram să te cruț de la a-ți spune adevărul. Știu ce sentimente ai pentru Traig Monroe, deși nu merită nici măcar să sărute pământul pe care calci.

– Stai puțin. Ce are Traig de-a face cu asta?

– Totul. El e cel care mi-a dat adresa importatorului și scrisorile de prezentare. Dar m-a asigurat că chestiile alea sunt în ordine, altfel n-aș fi făcut comanda. Jur.

Drew începu să tremure, deși în birou era cald.

– Cred că ar trebui să începi cu începutul.

– Monroe aflase de clauza de consultanță înaintea noastră. A tot căutat o cale să întârzie lucrările la proiect, ca să poate să aducă firmei sale profit de pe urma acestei clauze. Te-am avertizat!

Drew lovea nerăbdător cu degetele în tăblia mesei.

– Lasă asta. Continuă cu ce ai de spus.

– La asta aveam de gând să ajung. Cumva, a aflat că avem probleme cu furnizorii noștri de oțel și s-a decis să-și vâre coada. Sugerându-mi să cumpăr de la importatorii cu care era el asociat, ne-a putut încetini lucrările...

Pentru Drew toată povestea nu prea avea sens.

Cum ne-ar fi putut încetini faptul că ne-am găsit un furnizor mai ieftin?

– Prețul era doar momeala care să ne facă să acceptăm înțelegerea. Știa că o să aflăm că oțelul va fi sub standard, dar știa de asemenea că va fi prea târziu să mai facem ceva. Astfel apărea întârzierea și costurile suplimentare necesare pentru aducerea unui oțel mai bun.

– Ceea ce s-a și întâmplat, confirmă Drew. Nu vroia să creadă povestea lui Garth. Erau prea multe lucruri care nu se potriveau deloc cu ceea ce știa despre Traig Monroe.

– Și cum te-au convins să cooperezi? întrebă ea brusc.

– O să afli oricum, așa că nu am nimic de pierdut dacă îți spun. M-au plătit ca să comand oțelul de la asociatul lor.

Se simți de parcă cineva i-ar fi tras pământul de sub picioare. Prima dată, Traig, acum Garth – ambii lucrând pentru ea, dar împotriva ei.

– Știi ce-nseamnă asta?

Privirea lui era rece și lipsită de orice sentiment.

– Știu. Este sfârșitul muncii mele aici. Știam că așa avea să se întâmple de îndată ce Monroe a apărut pe scenă.

Oare avea să cadă în capcana lui Traig dacă îl concedia pe Garth? Fără el n-ar mai fi avut aproape nici o șansă să termine centrul la timp.

– Nu neapărat, spuse ea. Dacă poți dovedi că Monroe a fost în spatele aceste mișcări, mă duc cu dovezile la consiliu. Ei n-o să accepte niciodată ca Monroe să se ocupe de proiect, dacă ei au fost cauza întârzierii. Poți să dovedești asta?

După jumătate de minut de tăcere, el își ridică privirea și-și încordă umerii.

– Da, pot s-o dovedesc. Mâine la prima oră o să ai dovezile pe masă.

După ce Garth plecă, ea fixă pereții biroului timp îndelungat. Se simțea sleită de puteri. Era atât de aproape să-i spună lui Traig că-l iubește și ar fi fost gata să renunțe la orice pentru a rezolva problemele.

Făcuse bine că n-a dat acel telefon. Ar fi căzut de proastă. Cum râdea Traig de ea acum? O ajutase să treacă peste grevă ca să-și poată continua mai sigur planul de a controla lucrările la Centru. De ce altceva l-ar fi mituit pe Garth să cumpere oțelul acela prost?

Desigur, avea numai cuvântul lui că toate astea se întâmplaseră; iar Garth avea destule motive să-l urască pe Traig. Dar spusese că poate dovedi totul...

Era de asemenea îndoielnic că Traig se folosise de Garth pentru a-și duce la capăt planul. Din câte știa, cei doi abia dacă se

înțelegeau. Dacă povestea cu planurile furate era adevărată, atunci Traig l-ar fi putut șantaja pe Garth. Părea explicația cea mai plauzibilă dintre toate, deși nu se potrivea deloc cu caracterul lui Traig.

Dar era sigură că-l cunoștea atât de bine? Nu știa chiar atât de multe lucruri despre el, doar că e destul de ambițios să lupte pentru ce-și dorește, iar caracteristica asta nu prea îl scăpa de suspiciuni.

Spre mirarea ei, Traig era deja acasă când intră pe ușă. Ieși s-o întâmpine, cu mâinile pline de făină.

– Se pare că am potrivit totul la timp, spuse el când o văzu.

– Da, ai gândit-o perfect, răspunse ea cu amărăciune.

El se încruntă, nedumerit.

– Ce ai vrut să spui cu asta?

– Vreau să spun că am aflat că l-ai mituit pe Garth Dangerfield să cumpere oțel sub standard pentru a pune în pericol lucrările la Centru.

Bunăvoința cu care o primise se transformă în răceală.

– Asta ți-a spus el?

– Spunea că n-o să fii mulțumit până când n-o să-l vezi concediat din toate posturile din care poți să-l dai afară; ca și atunci când a muncit pentru tatăl tău.

– Te-ar ajuta într-un fel dacă ți-aș spune că nu știu despre ce dracu vorbești?

Ăsta era lucrul pe care vroia să-l audă mai mult decât orice altceva. Dar Garth fusese atât de sigur, încât mintea ei era în ceață. Citindu-i nedumerirea în ochi, el spuse brusc:

– Văd că nu mă crezi!

– Te așteptai să te cred? N-ai făcut altceva decât să mă înșeli din momentul în care ne-am întâlnit.

– Nu te pot contrazice. Dat ți-am spus de ce-am făcut-o.

– Motivele tale, asta e tot ce contează, nu? Ce e așa de important că alții simt sau gândesc la fel? Dintr-un motiv anume, vrei cu orice preț să te răzbuni pe Garth Dangerfield și eu m-am săturat să tot fiu prinsă la mijloc.

– Am un motiv foarte bun pentru care nu-l suport pe Garth!

Ea nu mai vroia să-l asculte, orice ar fi fost.

– Nu mai pot să fiu mințită! spuse ea, abținându-se să nu plângă.

Își puse mâinile peste urechi ca să nu mai audă nici una dintre scuzele lui. El îi dădu mâinile la o parte.

– Nu te mai mint de data asta, îți promit! Garth Dangerfield a fost concediat de la Monroe pentru că folosea firma pentru propriul să câștig, convingându-l pe tata să intre în anumite afaceri. Când a părăsit compania, nu m-a mai interesat soarta lui; asta până când am aflat că mi-a furat planurile. Așa că nu e vorba de o cursă nebunească pentru a mă răzbuna pe el. Mai am doar un singur lucru pentru care trebuie să mă confrunt cu Garth acum.

– Care e acela?

– Tu, spuse el simplu. Când te-am văzut cu el la restaurant săptămâna trecută, l-aș fi strâns de gât pe loc. Drew își ținea mâinile pe lângă corp, dar ridică privirea pentru a-i răspunde.

– De ce? Pentru că îndrăznise să atingă ceea ce tu crezi că îți aparține?

– Nu, nu e vorba că îmi aparții. Dar credeam că ceva se aprinsese între noi pe insula aia. La naiba, știu că era ceva!

– Tot ce s-a întâmplat a fost între Drew și Christopher, îi reaminti ea. Acum e între Traig și domnișoara Dominick.

– Nu trebuie să fie diferit. Dacă Drew și Christopher pot să se înțeleagă, cu siguranță că și ceilalți doi pot. Te iubesc, să știi!

Era pentru prima oară când îi spusese asta fără să i se ceară și fără să folosească atât de multe cuvinte.

– Și eu te iubesc, mărturisi ea. Cred că te iubesc încă de când ne-am cunoscut.

– Draga mea, Drew…îi prinse mâinile din nou și-și încolăci brațele în jurul ei, îmbrățișând-o atât de puternic, încât aproape o lăsă fără aer. Începu s-o sărute cu pasiune, dar ea rezistă dorinței de a-i răspunde la îmbrățișare și se depărtă de el.

– Ce s-a întâmplat?

– Acum că știu că amândoi simțim la fel, trebuie să vorbim. Și nici măcar nu pot să gândesc bine dacă mă ții așa în brațe.

– Asta e și ideea, răspunse el călduros, dându-i drumul. În timp ce ea se așeză într-un fotoliu, el se îndreptă spre bar și pregăti două martini.

– De ce ar fi spus Garth că tu l-ai mituit să cumpere oțelul?

Sorbi lung din băutură.

– Nu e evident? Vede cum stau lucrurile între noi și ar face orice să mă dezavantajeze în ochii tăi.

Ciudat, se gândi ea, Garth spusese același lucru despre Traig.

– Știi doar că ai recunoscut că ai venit aici ca să găsești dovezi care să mă discrediteze.

– Nu care să te discrediteze, ci care să stabilească adevărul. Încă intenționez să fac asta dacă mi se oferă ocazia.

– Chiar dacă o să-mi facă mie rău?

– Sper că n-o să se ajungă la asta. Dar nu garantez nimic.

Răspunsul lui o duru. Pentru Traig adevărul valora mai mult decât relația cu ea.

– Înțeleg, spuse ea pe un ton iritat.

– Ce înțelegi?

– Ce însemn pentru tine.

– Dar nu discutam asta.

– Nu? Tocmai ai spus că nimic n-o să te oprească să scoți la iveală adevărul despre planurile pentru Centru, chiar dacă asta presupune să-mi faci mie rău. Cum mai pot fi sigură că nu ne vinzi nouă materiale proaste pentru a face rău proiectului?

– Pentru că tocmai ți-am spus că n-am făcut asta, spuse el, nervos la culme.

Pentru un moment crezu că o s-o lovească, atât de groaznică îi era furia. Traversă camera din doi pași și se năpusti asupra ei.O prinse de brațe și o ridică-n picioare.

De data asta, cedă sărutului lui. Îi simți mustața mângâindu-i buza de sus în timp ce cu mâna îi mângâia spatele, forțându-i trupul să se lipească de al lui.

Din gesturile sale posesive, Drew își putea da seama că o dorește din toată ființa. Dar când se îndreptară spre canapea, ea se opuse.

– Nu, nu e metoda cea mai...

– E singura metodă.

O împinse cu spatele pe pernele moi și-i acoperi trupul cu al lui; ea se lăsă dusă de flacăra momentului. Ce șanse mai avea să i se opună când se folosea de asemenea arme? Totuși, rațiunea mai avea ceva de spus și încercă să-și revină din înflăcărarea la care o supunea.

– Traig, ascultă-mă!

Bărbatul se sprijini în coate, cu fața apropiată de-a ei.

– Te ascult, dar ai face bine să te grăbești!

– Garth spune că are dovezi care arată că tu ești în spatele problemei cu oțelul sub standard.

El se încruntă.

– Găsești că asta e atât de important, încât să întrerupi un astfel de moment?

– Dar e important pentru mine! protestă ea.

El se ridică în mâini, își coborî picioarele pe podea, dar rămase încă lângă ea, pe marginea canapelei.

– Atunci e important și pentru mine. Își trecu mâna prin păr cu un aer copilăresc care-l făcea și mai atrăgător. La naiba, Drew. Nu încercam să profit de tine dacă la asta te gândești. Mă gândeam că dacă facem dragoste, o să-ți dai seama că țin prea mult la tine ca să te înșel, să-ți stric proiectele, să profit de clauză...

– Știu. Își lăsă mâna să alunece peste brațul lui, regretând că-l oprise din ce făcea cu un minut în urmă. Și eu simt același lucru, dar totul e atât de confuz– noi, Garth, Centrul. E tare încurcat!

– Nu putem schimba ce suntem!

Dacă am face-o, n-am mai simți aceleași lucruri unul pentru celălalt.

Era sigură că s-ar fi îndrăgostit de el și dacă ar fi fost vânzător ambulant. Dar nu la asta se referise Traig.

– Traig...începu ea să spună. El o opri.

-Lasă-mă să-ți spun atât: dacă aș avea ceva de împărțit cu tine, aș vorbi cu tine față în față. Nu aș încerca să fac nimic pe sub mână. Știu că tu crezi altceva despre mine dar eu pun sinceritatea și loialitatea mai presus de orice. Am acceptat să mă angajez aici pentru că era singura modalitate prin care puteam să te văd și să-ți vorbesc. Dacă ar fi existat o altă cale, aș fi încercat-o. Și ți-aș fi spus adevărul mai devreme, dacă nu…m-aș fi îndrăgostit de tine.

Ea puse un deget peste buzele lui.

– Mi-ai mai spus toate astea și te-am crezut. Nu știu de ce, dar cred că ești și un om onest.

– Mulțumesc. Am adus vorba despre asta doar ca să te fac să înțelegi că atâta timp cât sunt angajatul tău, o să ai parte numai de onestitate și loialitate de la mine. Acum, tu alegi în cine să ai încredere.

Nici nu se mai punea problema unei alegeri.

– Am încredere în tine.

El rămase vădit ușurat și se aplecă mai mult spre ea.

– Slavă Domnului! Și ce-o să faci cu Dangerfield?

– Nu m-am gândit așa departe. Mă întâlnesc cu el mâine și văd atunci.

– Orice pretinsă dovadă pe care ar putea-o aduce despre mine, o să fie falsă, o avertiză el.

– Știu asta, acum. O spuse totuși cu jumatate de gură;"pretinsa dovadă" a lui Garth încă o neliniștea.

Cu degetul arătător, Traig se plimbă pe contururile feței ei.

– Încă nu ești în întregime convinsă că spun adevărul?

Ea încercă să zâmbească.

– Sigur că sunt!

Se aplecă spre ea până când Drew reuși să simtă căldura care radia din corpul lui.

– Ce faci? întrebă ea.

– Ți-am spus că nu las un lucru neterminat, odată ce l-am început.

Grija și modul în care făcu dragoste cu ea o convinse că, între Garth și Traig, încrederea trebuia acordată celui de-al doilea. Atunci, de ce mai avea îndoieli?

Capitolul 8

Pentru prima dată de când devenise președintele companiei, Drew vroia s-o sune pe Maggie să-i spună că nu poate veni la serviciu. Era adevărat într-un fel. Numai gândul că trebuia să-l vadă pe Garth o făcea să nu se simtă bine. Nu avea cum să arate că Traig era legat de cumpărarea oțelului sub standard dar întâlnirea tot avea să fie neplăcută.

Nici măcar faptul că Traig luase micul dejun cu ea nu putuse s-o înveselească.

– Vrei să vin cu tine? întrebă el, intuind la ce se gândește.

– Mulțumesc pentru ofertă, dar nu! Tata m-a învățat să-mi spăl singură rufele murdare.

– Dar tu nu ești tatăl tău, spuse el.

– Știu, dar cred că merită să trăiesc după principiile lui.

– Principiile lui erau potrivite doar pentru el. Ești sigură că merg și pentru tine?

– Sunt singurele pe care le știu și pe care le respect de-o viață.

Privirea lui caldă dădu ocol corpului ei, ale cărui forme erau vizibile chiar și prin costumul gri bărbătesc pe care-l alesese pentru dimineața aceea.

– Tatăl tău nu era femeie!

Ea râse.

– Asta cred că ar fi fost ultima scuză pe care tata ar fi vrut s-o audă de la mine!

Traig o trase spre el. Îi vorbi privind-o în ochi.

– Nu e o scuză, spuse el serios. E un fapt.

De data aceasta, râsul ei păru mai stins.

– Sper că n-o să-mi ții una din predicile alea cu alesul între a fi femeie și a avea o carieră.

– De fapt, vroiam să-ți spun că le poți face pe amândouă. În momentul ăsta, cariera are un mic avans. Se opri un moment pentru a-și alege bine cuvintele. Nu-l poți înlocui pe Andrew Dominick, știi?

– Nimeni nu poate să facă asta, deși îi port numele. Dacă eram băiat, aș fi fost Andrew Dominick al doilea. Dar, fiind fată, cel mai apropiat nume de Andrew era Drew...

El turnă din nou cafea în cești și împinse una spre ea.

– Te-a deranjat să știi că tatăl tău a fost dezamăgit să aibă o fată?

– Sigur că nu, spuse ea cam repede, după care se răzgândi. Bine, m-a deranjat. Probabil că de-asta am petrecut atâta timp din viață încercând să recuperez...Nu-i plăcu direcția în care pornise discuția și se răsti la el. Când v-ați apucat de psihologie, domnule doctor Monroe?

El îi zâmbi, deși știa că nu e totul în ordine cu ea.

– De când te-am cunoscut pe tine, Drew Dominick, răspunse el. Am dorința asta nestăvilită de a ști cum ești pe dinăuntru.

Cercetarea lui o ducea pe un teritoriu unde nu-i făcea mare plăcere să fie, așa că schimbă subiectul.

– Ar cam trebui să plec...uite cât e ceasul!

– Ești sigură că nu vrei să vin cu tine?

– Absolut! Mulțumesc, oricum.

În ciuda rândurilor repetate în care-l asigurase pe Traig că se poate descurca la întâlnire, nu aștepta prea tare să se întâlnească cu Garth. Îi displăceau discuțiile de genul celor pe care le purta cu el, dar mai ales, cea care avea să urmeze.

– Cum ți-a mers ieri? întrebă Maggie de îndată ce Drew ajunse cu liftul la ultimul etaj.

– Cum a mers ce?

– Aveai de gând să stabilești un armistițiu cu Traig Monroe!

În toată problema care se iscase cu furnizorul de oțel, Drew uitase complet despre asta. Aseară ar fi fost ușor să stabilească ceva, dar declarațiile lui Garth o neliniștiseră.

Își dădu seama că Maggie nu știe nimic despre incidentul cu oțelul și-i explică în mare ce se întâmplase.

– Deci, din cauza asta ai rămas aici toată seara?

– Și tot din cauza asta n-am putut face nimic pentru a-mi îmbunătăți relația de dragoste...

Maggie se încruntă.

– Să n-o lași să aștepte prea mult, atâta tot!

În intimitatea biroului ei, Drew ridică teancul de scrisori de pe masă și se așeză lângă geam, pentru a le răsfoi în lumină.

Zâmbi când razele călduroase ale soarelui îi mângâiară fața.

Interfonul bâzâi, aducând-o cu picioarele pe pământ. Se ridcă de pe scaunul de la geam și răspunse:

– Da, Maggie?

– Domnul Dangerfield a venit să vă vadă.

Mica bucurie pe care i-o aduseseră razele soarelui pieri repede.

– Numai o secundă, spuse, strecurându-se în spatele biroului. Spune-i să intre.

Ușa se deschise și Garth intră. Părea mai bătrân decât seara care trecuse și ochii îi erau obosiți. Purta același costum; care acum era mototolit. Pesemne că dormise în el. Ei bine, avea să afle destul de curând dacă noaptea lui nedormită avusese rost. Fără a spune nici măcar un cuvânt, puse un dosar pe masă și făcu doi sau trei pași înapoi.

– Ia loc, Garth.

El ezită câteva secunde, după care ridică din umeri și se așeză. Ochii lui nu părăseau dosarul de pe masă. În mod intenționat, Drew ignoră dosarul și i se adresă lui.

– Traig Monroe spune că n-a avut nimic de-a face cu transportul de oțel, spuse ea, așteptându-i reacția.

Ochii lui, ascunși până acum, sclipiră.

– Ar spune asta oricând, dar așa rezolvă cei din familia Monroe lucrurile. Buzele lui descriseră un zâmbet patetic. Tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine!

Se referea la felul în care Darcy Monroe îl convinsese pe tatăl ei să intre în afacerea aia nefericită.

– Trecutul e trecut. N-are nici o legătură cu situația asta.

– Chiar nu are? întrebă Garth într-o manieră nepoliticoasă. Parcă văd totuși un tipar aici. Monroe a reușit să te facă să te îndrăgostești de el. Nu te obosi să mă contrazici! Dar ascultă-mă bine: acum că știe că ți s-au aprins călcâiele după el, o să te lase cu ochii în soare exact așa cum tatăl lui i-a făcut tatălui tău. Numai că de data asta nu-mi mai scapă.

Drew încercă să ascundă îngrijorarea pe care cuvintele lui Garth o răscoleau în ea.

– Spuneai că ai dovezi că Traig Monroe a fost implicat în cumpărarea oțelului...

El își împreună mâinile și se rezemă de spătarul scaunului.

– E totul în dosarul ăsta.

– Aș prefera să-mi explici tu...

Țâfnos, Garth deschise dosarul și împrăștie conținutul acestuia în fața ei.

– Proba A, spuse el așezând o scrisoare dactilografiată pe coperta dosarului. Îi era adresată lui Garth și era datată cu câteva săptămâni în urmă.

– Și ce dovedește asta? întrebă ea cu răceală, hotărâtă să nu-i ușureze deloc lucrurile.

– De ce nu citești scrisoarea, domnișoară Dominick? spuse el, folosindu-i numele de parcă ar fi fost o insultă.

Își aruncă repede ochii peste scrisoarea de o pagină. Confirma aranjamente făcute între furnizorul de oțel și... Monroe Investments

Restul scrisorii se încețoșă; începu să respire mai greu până când își aduse aminte că Traig îi spusese că individul care acum era

în fața ei va folosi toate metodele pentru a-l discredita, chiar dacă asta ar fi însemnat falsul de acte.

– De unde știu că e veritabilă? îl întrebă pe Garth.

– N-ai cum să-ți dai seama dacă e sau nu, deși aproape tot schimbul de scrisori dintre cele două firme e inclus în dosar. Dar pe următoarea n-ai cum să n-o crezi. Scoase din dosar un cec și i-l puse în față. Beneficiarul sumei destul de mari inscripționată pe cec era nimeni altul decât G. Dangerfield; banii proveneau din contul lui T. Monroe.

– Și acesta ar putea fi fals, spuse ea cu o voce care începuse să se piardă.

– Ar putea, dar nu e. Poți să compari semnăturile, dacă vrei.

Era tentată să refuze de prima dată, dar de dragul dreptății, deschise un sertar și cotrobăi după niște foi care să aibă semnătura lui Traig pe ele. Găsi semăntura lui în josul unei pagini. Alinie cele două semănturi; nu putu să mai ignore asemănarea zdrobitoare dintre ele.

– Văd că începi să te prinzi! spuse el, în timp ce privea cum expresia calmă a feței ei se schimbă într-una de deznădejde.

– Cecul ăsta ar putea fi pentru orice! spuse ea, căutând o ultimă salvare de la evidență.

– Știi doar cât de bine mă înțeleg cu domnul Monroe! De ce mi-ar fi trimis bani dacă nu să-mi cumpere cooperarea în afacere? Știi doar ce-ar însemna asta pentru el.

Avea dreptate. Nu era nici un alt motiv pentru care el ar putea să aibă un cec semnat de Traig. Concluzia era că Traig o mințise? O mințise chiar în timp ce-i spunea cât de mult valorează pentru

el loialitatea și onestitatea. Îi veni rău când se gândi că-l crezuse și că mai făcuse și dragoste cu el. Toate aceste lucruri se întâmplă prea repede, se gândi ea. Oare voi găsi puterea să trec peste toate? se întrebă ea, neputincioasă să se mai înfurie.

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că ai acceptat bani pentru a acționa împotriva intereselor companiei tale, spuse ea cu o voce liniștită. Trebuie să continuăm...

– Stai puțin! Ți-am spus că nu știam că oțelul e sub nivelul de acceptare. Credeam că-ți fac o favoare.

– Și asta ce mai e? îl întrebă, fluturându-i cecul prin fața ochilor.

– Comision! spuse el sfidător.

N-avea nici un rost. Nu putea înțelege că acțiunea lui fusese la fel de dezgustătoarte ca a lui Traig. Cel puțin, Traig ar fi putut invoca niște motive. În timp ce gândea astea, Garth o privea insitent.

– Tu n-ai nici o grijă, spuse tot el, te-ai născut cu linguriță de argint în gură. N-ai putea să înțelegi de ce un om mai încearcă să câștige ceva în plus, pentru că n-ai fost nevoită să faci asta niciodată. Îți permiți să fii așa...

– Încetează! se enervă ea. Nu discutam despre mine. Ce ai făcut tu a fost imoral, nu contează dacă poți sau nu să dai explicații. În cazul ăsta, nu cred că mai putem lucra împreună.

– Mă așteptam la asta! Nu-ți face griji, o să plec în liniște. Nu știu însă ce consolare îți mai poate aduce bărbatul-minune acum când știi ce poate cu adevărat să facă.

Drew întinse mâna după telefon.

– O să le cer celor de la resurse umane să-ți dea salariul rămas. Poți să pleci chiar astăzi.

Făcu o plecăciune în fața ei.

– O să fie o plăcere. Își luă dosarul de pe biroul ei și se îndreptă spre ușă. Înainte ca el să iasă, îl mai opri odată.

– Încă ceva, Garth!

Se întoarse pe jumătate cu fața la ea.

– Ce?

– Planurile originale pentru Centru – le-ai furat de la Traig, nu-i așa?

El se holbă la ea; toată dragostea pe care i-o mărturisise se transformase acum în ură.

– Nu puteai s-o lași așa? Trebuia să dai tu ultima lovitură, nu?

– Răspunde-mi, Garth, sau o să am grijă să nu mai lucrezi niciodată la un proiect de construcții în Sydney.

El ridică din umeri.

– Nici n-aveam de gând să mai fac asta. Orașul ăsta nu e destul de mare pentru mine și Monroe, parcă așa se spune, așa că nu contează dacă știi ce s-a-ntâmplat. Da, Monroe a desenat primul set de schițe pentru Centru. Dar am adăugat și eu o mulțime din ideile mele, așa că nu e numai munca lui.

Ea își cuprinse tâmplele în palme și le strânse puternic.

– Ieși afară.

De-ndată ce închise ușa, sună la biroul de resurse umane. Le spuse acestora să-i plătească lui Garth ultimul salariu. Apoi se aruncă pe scaun.

Ce Dumnezeu avea să facă acum?

Premiul pentru care muncise atât de mult fusese câștigat prin falsitate. Proiectul care fusese mândria și bucuria ei era rezultatul unor idei furate. Nu-i de mirare că Traig nu putea să treacă pe lângă șantier. În locul lui, s-ar fi simțit la fel. Asta nu scuza faptul că încercase să saboteze proiectul. Ar fi putut să-l ierte pentru asta, ar fi putut să-l ierte chiar pentru că-l mituise pe Garth, dar nu putea să-l ierte pentru că o minținse că nu e implicat.

Mai rău, făcuse dragoste cu ea profitând de această minciună. La naiba cu el. Ar fi trebuit să-l asculte pe tatăl ei.

Își închise ochii și-și odihni capul pe birou, fiind prea obosită să mai plângă. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi intrat în treaba asta cu "soția" – nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Traig Monroe. Numai ghinionul îl adusese în biroul lui Colleen când Drew sunase pentru angajare. Avea de gând să-i spună că Garth recunoscuse adevărul. Se hotărî să facă asta cât mai repede posibil, își ridică fruntea de pe birou și întinse mâna după telefon. El răspunse imediat.

– Reședința familiei Dominik.

– Drew la telefon.

El o întrerupse înainte să continue.

– Dragă, cum a mers întâlnirea cu Dangerfield? Îmi fac griji încă de când ai plecat. "Sunt sigură", gândi ea. Cu voce tare, spuse:

– Întâlnirea s-a sfârșit. Am aflat ce trebuie să știu. Poți să vii acum la birou să vorbim despre asta?

– După cum vorbești, se pare că n-a mers așa de bine. Trebuie să mă duc să-l vizitez pe tata în după-amiaza asta așa că o să te sun când plec de la spital. E bine?

– Merge și așa, spuse ea indiferent și închise telefonul înainte ca el să mai adauge ceva.

Ceasul arăta că e încă dimineață. Trebuia să găsească ceva de făcut pentru a-și ocupa timpul până vine Traig. Și cum munca vindecă orice boală, Drew plonjă în marea de hârtii care stăteau întinse pe biroul ei. Înainte de ora unu Maggie intră în birou și-i ceru lui Drew s-o însoțească la masa de prânz.

– Nu, mulțumesc,Maggie. Nu mi-e foame.

– Aseară de-abia ai mâncat, azi nu ți-e foame – trebuie să fii îndrăgostită.

– Asta se-ntâmpla aseară.

Sprâncenele lui Maggie se încruntară.

– Așa deci! Ei bine, nu degeaba se spune că dragostea adevărată nu merge niciodată pe drumuri drepte.

În cazul ei, însă, dragostea adevărată ajunsese într-o înfundătură. Încă se gândea la acest lucru când un zgomot din afara biroului îi atrase atenția. Probabil că era Maggie, care uitase ceva. Apăsă pe butonul interfonului:

– Maggie, tu ești?

După o scurtă pauză, primi răspunsul unei voci masculine:

– Dacă e ea, i-a crescut mustață.

Inima lui Drew se strânse. Cu o zi în urmă l-ar fi întâmpinat cu un zâmbet și cu o îmbrățișare. Acum, nici măcar nu putu să se desprindă de scaun.

– Intră, Traig, spuse ea plictisită.

În timp ce mintea ei îi înșira toate motivele pentru care trebuia să-l urască, trupul ei reacționa diferit. Oricât ar fi încercat, nu

putea să ignore această senzație înflăcărată care aproape îi rupea inima în două. Dar el era dușmanul. Iar dușmanii îi iubești doar în parabole, nu și în viața adevărată.

– Intră și închide ușa, spuse ea, uimindu-se singură că poate fi atât de controlată și de convingătoare.

Traig făcu ce i se ceru și se așeză într-un scaun cu grația unei pantere care se așază în culcușul ei.

– Nu prea am parte de cine știe ce întâmpinare.

– La ce te așteptai? La clopoței și tobe?

– Nu chiar. Știu c-ai avut o dimineață grea.

– Haide, nu mă dădăci, se răsti ea. Dar tu probabil că știai dinainte cât de grea o să fie. Ce-ai încercat să faci aseară? Să mă dezarmezi?

El sări în picioare, sprijinindu-se cu amândouă mâinile de tăblia biroului.

– E al dracului de urât din partea ta să spui asta.

Era rănit și confuz din cauza atitudinii ei; Drew își putea da seama de asta. Dar ea fusese la fel de rănită și de confuză. Atât de rănită, încât acum vroia să se răzbune.

– De ce nu încetăm amândoi cu scenetele astea? Garth Dangerfield mi-a spus întreaga poveste azi-dimineață.

– Te-am avertizat că o să facă tot ce-i stă în putință. Dar nu mă așteptam să fie capabil să te convingă. Orice ți-a spus...

– Nu "a spus" nimic. Mi-a arătat cecul pe care i l-ai dat ca să accepte să cumpere de la furnizorul vostru. Am verificat semnătura – era a ta.

Era greu de crezut că Traig poate să mimeze o așa uimire.

– Cec? Dar eu n-am...o, la dracu!

– Deci i-ai dat un cec?

– Da, i-am dat. Dar nu ca să-l mituiesc să cumpere oțelul.

– Atunci, pentru ce era? Cadou? întrebă ea neputând să-și ascundă neîncrederea.

– De fapt, era chiar ceva de genul ăsta. Monroe îi datora o sumă de bani cu care el contribuise la un fond anual. Fusese omis când a plecat. Computerul...

– Asta s-a întâmplat în urmă cu doi ani, interveni ea. Haide, Traig, poate ai reușit să mă păcălești la început, dar acum încep să înțeleg. Pentru cineva care prețuiește atât de mult sinceritatea, te pricepi tare bine să sucești adevărul.

– Deci nu te pot în nici un fel convinge că nu eu am aranjat treaba asta cu oțelul?

– Îmi pare rău, nu! spuse ea cu răceală.

Traig se ridică încet de pe scaun.

– Să nu-ți pară! Bucură-te că ai aflat la timp ce simți cu adevărat pentru mine.

Dacă ar fi știut că nu poate să nu-l iubească și că va continua să-l iubească chiar după ce relația lor va lua sfârșit. El se îndreptă spre ușă fără a mai spune nimic în plus.

– Stai puțin. Mai e ceva ce trebuie să discutăm!

– Credeam că nu mai e nimic de spus, zise el, oprindu-se cu mâna pe clanță.

– Garth a recunoscut că a furat de la tine planurile pentru Centru și că și le-a însușit ca fiind ale lui!

– Înțeleg!

– Nu-mi reproșezi nimic? întrebă ea.

Traig se reașează pe scaun.

– Aș putea, dar în situația asta, faptul că mi s-a dat dreptate, nu-mi aduce nici o satisfacție. Tu sigur nu crezi ce spun, dar...

– O să mă întâlnesc cu membrii juriului și o să-i informez ca să-ți acorde ție contractul.

– Asta ar însemna să înmânezi companiei mele toate lucrările de la Centru!

– Nu asta ai vrut de la început?

– Nu, la naiba, n-am vrut asta!

Pumnul lui căzu cu toată puterea pe tăblia biroului, făcând să sară toate creioanele și ustenselile de birou. Drew îl privi speriată.

– Ce vrei de la mine?

Se lăsă un moment de tăcere.

– Dacă înapoiezi premiul, membrii juriului vor fi acuzați că n-au putut să realizeze ce se întâmplă, iar companiile noastre or să fie privite prost amândouă. Mai e o soluție!

Nu se gândește decât cum să-și scoată compania basma curată din asta, se gândi ea cu dispreț.

– Și ce propui? întrebă.

– Să invoci clauza de consultanță chiar acum. Compania mea ar juca rolul de cooperant. Cu Garth plecat, vei avea nevoie de cineva care să se ocupe de detalii. Și mai bine să fiu eu decât altcineva.

– Ai face asta pentru mine?

– Nu pentru tine; pentru noi amândoi!

– Dar Dominick va fi firma care va obține profitul cel mai mare și tot ea va câștiga popularitate.

Nu prea e corect din moment ce Centrul a fost construit după ideile tale.

– Viața nu e corectă, spuse el scurt. În orice caz, tu și cu Garth ați schimbat câteva idei din planuri deci meritul e și al vostru.

– Da...cred că ai dreptate în ce spui.

– Și-n afară de asta, ți-am spus că n-am nevoie de glorie. Vroiam doar să văd că se face dreptate. Mă îmbolnăveam de ciudă când mă gândeam că Dangerfield se împăunează semeț, folosind planurile mele. Dar asta nu schimbă ce simt pentru tine!

– Poate că nu, dar schimbă ce simt eu. Nu mai putem trăi sub același acoperiș amândoi, după toate astea.

– Nu, se pare că nu. La naiba! Dacă s-ar fi opus cât de puțin, ce ușor i-ar fi s-o facă să se răzgândească!

– Contractul tău expiră curând așa că ai putea să pleci chiar acum.

– Asta vrei tu să fac? Nu, nu asta vroia să facă dar așa trebuia să fie. O mințise, o trădase, iar dragostea nu mai era de-ajuns ca s-o convingă să nu-l îndepărteze.

– Da, asta vreau să faci!

– Aproape brusc, el trecu într-o altă stare. Mintea sa începu să se preocupe de terminarea Centrului.

– Va trebui să facem câteva numere de magie ca să putem înlocui la timp oțelul prost cu altul.

– Sunt sigură că o să găsești tu o soluție!

Cum poate oare să lase deodată toate grijile personale deoparte și să se concentreze asupra muncii, de parcă nimic nu s-a întâmplat?

Încercă și ea, cu un efort evident , să facă același lucru. Când termină de înșirat toate detaliile tehnice care țineau de lucrările la Centru, el o privea cu alți ochi.

– Chiar te pricepi la lucrurile astea!

– La ce te așteptai? La un partener care să fie la fel de maleabil în afaceri pe cât în pat?

Un rid de nervozitate i se ivi pe frunte.

– Nu era nevoie să-mi spui asta! Dacă tu nu poți face diferența dintre discuțiile din dormitor și acestea de acum, cred că trebuie să plec. Ea reuși să-și piardă aproape în întregime controlul de sine.

– Ești o figură!! Nu tu te-ai folosit de dormitor ca să ajungi unde ești acum?

Mușchii feței lui începuseră să se încordeze convulsiv și Drew începuse să-și facă griji că duseseră discuția prea departe.

– Deci, așa vezi tu totul! Cât de prost am fost, să cred că fac companiei tale o favoare dacă o salvez de la un scandal public!

– O favoare!? Ai făcut asta doar ca să-ți ții propria afacere basma curată!

– Nu noi am fost cei care au furat planurile! spuse el.

– Nici eu nu le-am furat, îi reaminti ea.

– Uiți ceva, totuși!

Își îndreptă privirea spre el, pentru a-l înfrunta.

– Ce anume?

– Că e compania ta și că tu răspunzi de tot ce i se întâmplă. O parte din vină cade și asupra ta.

Deci, o credea vinovată că i se furaseră planurile, Ei bine, cel puțin îi dădea un motiv să se despartă mai ușor de el.

El păru că-și dă seama că o jignise teribil de rău.

– Îmi pare rău Drew. N-am vrut să sune chiar așa.

– Cum ai spus și tu, poate că e mai bine să știm ce simțim cu adevărat unul pentru altul.

– Dar nu vroiam să se ajungă aici!

– Cred că mai bine pleci!

El dădu din cap în semn de nemulțumire și plecă. Biroul era mai gol ca niciodată. Ar fi vrut să-l poată ierta dar era prea multă ură între ei acum.

Telefonul din birou începu să țârâie ascuțit.

– Drew Dominick.

– Domnișoară Dominick, vă sun de la Spitalul Central, sunt sora de gardă. Domnul Traig Monroe e cu dumneavoastră?

O cuprinse teama.

– Tocmai a plecat. Spunea că se îndreaptă spre spital. E totul în ordine?

– Mi-e teamă că nu! Tatăl dânsului a făcut un al doilea atac. S-ar putea să nu-și mai revină.

– O, Doamne! izbucni ea, respirând greoi. Pot să ajut cu ceva?

– De fapt, chiar e ceva care ar fi de ajutor. Întreba de dumneavoastră înainte să devină inconștient. Dacă-și revine, prezența dumneavoastră o să-i facă bine!

– Desigur, vin imediat! Altceva?

– Să vă rugați ca fiul lui să ajungă la timp!

Capitolul 9

"Să vă rugați că fiul lui să ajungă la timp"

Cuvintele o loviră pe Drew în capul pieptului. Era pe drum, acum; luase mașina ei, în cazul în care era nevoie să petreacă mai mult timp acolo.

Încerca din răsputeri să nu se învinuiască de faptul că mai pusese și ea o greutate în plus pe umerii lui Traig.

În camera de așteptare din apropierea saloanelor de urgență, îl găsi pe Traig, prăbușit pe un scaun, cu ochii triști și fără culoare. El o privi când intră pe ușă, iar răceala privirii lui o avertiză că orice gest pe care-l va face va fi întâmpinat cu dispreț.

– Știu că a fost vina mea că n-ai ajuns aici mai devreme!

– Dacă se pune problema să învinuiesc pe cineva, mă învinuiesc pe mine! Ar fi trebuit să vin direct aici, în loc să-mi bat capul cu atâtea mărunțișuri

Mărunțișuri?! se gândi ea. Dar nu era momentul să înceapă o altă discuție.

– Cum e Darcy?

– Pe moarte! Dacă ar fi putut să evite al doilea infarct, ar mai fi avut o șansă. Dar, ca de obicei, nu a vrut să asculte de doctori și să stea liniștit. Încerca să scrie o scrisoare, pentru Dumnezeu!

– Ca și tata. Afacerile sunt întotdeauna pe primul plan. Nici el nu asculta de nimeni.

– Probabil! spuse el, lipsit de interes.

După câteva momente, el o privi curios.

– Tu cum de-ai ajuns aici?

Drew îi spuse de telefonul asistentei și de faptul că Darcy întrebase de ea.

– Probabil că și-a amintit ce avea de gând să-ți spună.

– Mă-ntreb despre ce-o fi vorba!

El ridică din umeri.

– Nu știu, dar e important pentru el.

Probabil că nu mai avea să afle niciodată. Măcar dacă și-ar fi făcut timp să vină să-l vadă mai des. În schimb, lăsase munca să-i ocupe tot timpul...

El îi luă mâna într-a lui.

– E normal să te simți vinovată în momente ca astea, dar învinovățirea n-o să schimbe nimic.

Amabilitatea lui o făcea să se simtă și mai prost. Își trase mâna dintr-a lui și închise ochii înainte ca el să vadă lacrimile care se adunau în ei.

Traig îi înțelese greșit gestul.

– Pentru Dumneazeu, Drew. Trebuie să te ferești de mine de parcă aș fi ciumat?

Dar stai; am uitat că tu crezi că am făcut dragoste cu tine doar ca să ajung să am și eu o parte din afaceri.

Înainte ca ea să găsească o scuză, o asistentă deschise ușa camerei de așteptare.

Traig se ridică repede în picioare.

– E conștient?

– Din când în când. Starea lui e mult mai rea așa că să nu fiți siguri că o să vă recunoască.

Îndreptându-și spatele Traig o urmă pe asistentă în afara camerei de urgență.

Nu-și putea da seama cât așteptase ca Traig să se întoarcă să-i aducă vești, dar judecând după poziția soarelui de afară, trecuse destul de mult timp.

– Cere să vorbească cu tine, îi spuse el când reveni.

Darcy nu mai era deloc recognoscibil. Pielea lui era de culoarea pergamentului, iar respirația abia observabilă. Când văzu cât de liniștit stătea pe pat, Drew crezu că e inconștient, dar îndată ce se apropie, bătrânul deschise ochii.

– Salut, Dominick!

Faptul că vorbise cu atâta ușurință, o sperie.

– Garth...șopti el încet. Spune Garth...

Încurcată, își întoarse privirea spre Traig dar nici el nu înțelegea.

– Să-i spun ce? întrebă ea.

Fața lui Darcy se contorsionă de la efortul de a-și pune gândurile în cuvinte.

– Nu...spună ție...Garth. Făcu o pauză, ca să-și adune puterile.

După o tăcere tensionată, deschise ochii. Garth...furat!

Vocea lui se termină cu un șuierat și cu o ultimă încercare de a mai respira. Simți degetul bătrânului cum se încleștează pe mâna ei și se uita disperată la Traig.

– Darcy?

Doctorul lui Darcy, se interpuse între ei și-o îndepărtă pe Drew, făcându-i semn să părăsească încăperea. Drew își duse mâna la gură, neștiind ce să mai facă. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de moarte și era zguduită.

Nu-și mai dădu seama cum ajunse în camera de așteptare; lacrimi mari îi năvăleau pe obraji.

I se aduse o cafea dar mâinile îi tremurau atât de tare încât trebui s-o lase jos.

– Trebuie să vă las singură câteva minute, spuse asistenta. O să fiți în ordine?

Ca un automat, Drew dădu din cap. Nici măcar nu știa de ce se simte așa tristă. Pe Darcy Monroe îl întâlnise de foarte puține ori.

Ce încercase oare să-i spună? Că Garth furase planurile? Dacă era așa, atunci era păcat că n-apucase să-i spună că știe; poate ar mai fi ușurat moartea bătrânului.

Traig apăru pentru puțin timp în cameră s-o anunțe că nu trebuie să mai aștepte.

– O să vii acasă în seara asta?

– Nu, o să trimit pe cineva să-mi ridice lucrurile în una sau două zile. O să mă ocup de Centru după ce termin cu ce-a rămas de la tata.

– Nu e nici o grabă. Ia tot timpul de care ai nevoie.

Un zâmbet, apăru pe fața lui resemnată.

– E un lucru bun că n-am fost într-adevăr căsătoriți; despărțirea ar fi fost mult mai dureroasă ca acum.

Odată cu intrarea Monroe Investments în cadrul lucrărilor la Centru, orice speranță că relația ei cu Traig va putea renaște, dispăruse pentru Drew. Parcă erau niște străini politicoși care nu se cunoscuseră niciodată.

– Ce-ai spus? întrebă ea sec.

– Te-am întrebat ce părere ai despre schimbarea asta din acoperiș?

– O...da...desigur!

El deveni nerăbdător.

– Nu mă ascultai, nu-i așa?

– Ba da, spuse ea simțind cum i se înroșesc obrajii. Bine, nu prea. Mă gândeam la altceva.

– Mi-am dat seama. Poate că ar trebui să vin altă dată.

– E în ordine. Explică-mi încă o dată. De data asta o să fiu foarte atentă. Pedant, el începu din nou să-i prezinte noile schimbări din structură, dar ei îi era atât de greu să-l urmărească mai ales când gândurile îi fugeau înapoi, către momentele în care erau numai ei doi pe insulă. Totul era atât de diferit acum. Traig părea să nu mai simtă nimic pentru ea. Se implicase atât de mult în proiectul ăsta, încât nu mai avea timp de altceva. Reușise totuși să facă acele numere de magie și să pună lucrurile pe picioare. Totul mergea strună.

– Știi, dacă reușim să ne menținem în ritmul ăsta, în două săptămâni o să reintrăm în programul propus.

Ea îl privi cu ochi mari și mirați.

– Dar asta e imposibil!

El zâmbi.

– Schimbările astea ne-au economisit timp și cât am așteptat oțelul, am putut să ne ocupăm și de alte părți ale proiectului.

– Ești un muncitor-minune, spuse ea fără să ezite.

– Aș vrea eu să fiu. Dar se pare că pot să fac minuni doar în lucrurile care contează cel mai puțin pentru mine.

Își strânse schițele și plecă nelăsându-i nici o șansă să întrebe la ce se referise. N-avea să-l mai vadă mult timp; încerca să facă tot posibilul să o vadă mai puțin. Cu treburile mai mărunte îl trimitea întotdeauna pe Kurt Wilder la ea. Când îl întreba pe acesta de ce Traig nu putea să vină, primea același răspuns:

– Probabil că simte că e mai mare nevoie de el acolo.

– E o invitație pe biroul tău, îi spuse Maggie într-o dimineață. N-o să-ți vină să crezi pentru ce e!

În mod normal, comentariul lui Maggie i-ar fi stârnit curiozitatea, dar acum nu prea avea chef.

– Orice ar fi, mă îndoiesc că o să mă duc.

Maggie zâmbi.

– N-aș fi așa de sigură.

Pentru a o mulțumi pe asistentă, care intră după ea în birou, Drew deschise plicul de pe masă. Era o invitație la o cină memorială, organizată de societatea de construcții din Sydney.

– Pentru Darcy Monroe? întrebă ea mirată, când reuși să citească în întregime textul.

– Ți-am spus că n-o să-ți vină să crezi, spuse Maggie bucuroasă.

Ce-ar fi spus tatăl tău dacă ar fi știut că primești o invitație ca asta...

– Nu pot să mă duc, spuse ea brusc.

Maggie se încruntă.

– Traig s-ar putea să nu fie de aceeași părere. Sunt sigură că o să vrea să-l însoțești.

Cu siguranță, n-ar fi fost mulțumit dacă l-aș refuza, se gândi ea. Dar poate prietena lui blondă să vină cu el.

– Și în afară de asta, continuă Maggie, credeam că-l plăceai pe bătrân.

– Îmi amintea foarte mult de tata, mărturisi Drew. Cred că n-ar strica dacă m-aș duce.

– Atunci le spun organizatorilor că o să fii prezentă?

– Presupun că da. Se uită din nou la invitație; era pentru Drew Dominick și însoțitor. Spune-le că mă va însoți Kurt Wilder.

Bătrânul inginer va aprecia o seară printre ai săi, se gândi ea. O fi fost ieșit la pensie, dar asta nu înseamnă că nu vrea să mai socializeze. În tocul ușii, Maggie se întoarse.

– Aproape că uitasem, unul dintre doctorii lui Darcy te căuta la telefon.

– Un doctor? A lăsat vreun mesaj?

– Spunea ca Darcy i-a dat o scrisoare pentru tine. Trebuia să ți-o înmâneze mai devreme, dar lucrurile s-au încurcat și...

Ideea că primește o scrisoare de la Darcy, după moartea acestuia, o făcu să tremure.

– Sper că nu e vreo problemă. O s-o aducă aici?

– A zis că o să ți-o înmâneze la cina memorială.

Ochii lui Drew se îngustară, suspicioși.

– De unde știa el că o să vin...apoi văzu expresia vinovată a lui Maggie. Știai că n-o să refuz și i-ai spus că o să vin acolo?

Maggie zâmbi poznaș.

– Nu asta fac asistentele bune?

Totuși, ideea cinei o îngrijora; făcu un efort să nu se mai gândească la scrisoare, dar avea să afle destul de curând ce conține.

Cum se așteptase, Kurt Wilder fusese deosebit de încântat s-o însoțească la cină. După ce vorbi cu el la telefon, un altul sună.

– Da!

– Salut, Drew! Vocea caldă a lui Traig o trezi la viață. Ești acolo?

– Da, sunt aici. "Sunt aici, în timp ce tu te distrezi cu blonda aia frumoasă cu care te-am văzut pe șantier."se gândi ea, plină de răutate. Într-adevăr, îl văzuse pe șantier în dimineața aceea, cu aceeași femeie cu care fusese la restaurant. Nu spusese nimănui și nici măcar ea nu se gândise la lucrul acesta, considerând că poate să-l uite. Se pare că nu putuse. Ce pot face pentru tine?

– Te-am văzut pe șantier azi-dimineață, dar când am venit să te caut, plecaseși.

– Era doar o vizită fugitivă, să văd cum mai stau lucrurile.

– O, deci nu mă căutai pe mine?

Avea vocea unui om dezamăgit.

– Nu neapărat, spuse ea ferm. Dar dacă tot ești la telefon, pot să-ți spun că proiectul arată minunat.

– Mă bucur să aud asta! Dar nu pentru asta am sunat. Ai primit invitația mea?

– Am primit o invitație de la societatea de construcții pentru o cină memorială dedicată tatălui tău.

" Ce vroia să spună prin invitația lui?"

– Da, ei organizează cina, dar eu i-am rugat să-ți trimită invitația în speranța că o să mă însoțești...

Drew renunță la tonul rece pe care-l imprimase discuției.

– N-am știut. Deja m-am anunțat pe mine și pe Kurt Wilder.

Auzi un oftat la celălalt capăt al firului.

– Kurt Wilder? repetă el cu o voce enervată. Ai preferat să mergi cu el în locul meu?

– Am presupus că tu o să te duci cu prietena ta!

Era rândul lui să fie mirat.

– Prietenă? Ce tot spui acolo?

– Cea pe care am văzut-o cu tine în restaurant și pe care am văzut-o și pe șantier, azi-dimineață.

– Încă nu știu la ce te referi...aaa, Louella?!

– Oricum ar chema-o, spuse ea încercând să pară indiferentă față de problemă.

– Drew, Louella e sora mea! explică el pe un ton exasperat. E de asemenea soră medicală și a avut grijă de tata cât timp a stat în spital. E căsătorită și trăiește în Darwin cu soțul ei.

– Sora ta? toate geloziile ei fuseseră degeaba. N-am știut!

– Ar fi contat, dacă ai fi știut?

Ea ezită.

– Nu.

– Înțeleg. De data asta dezamăgirea din vocea lui era evidentă. Și presupun că n-ai să te răzgândești?

La ce se referea: la cină sau la altceva? Presupuse că e vorba de primul caz.

– Nu pot, deja am vorbit cu Kurt.

– În cazul ăsta, ne vedem la cină!

Drew simți nevoia să-l mai rețină la telefon, chiar dacă pentru a-i auzi vocea o secundă sau două în plus.

– Traig...

...dar el închisese.

Capitolul 10

Toată lumea vorbea despre cina care urma. Cei mai importanți oameni din industrie aveau să fie prezenți. Drew nu știa dacă să fie bucuroasă că a acceptat să meargă. Reticența ei nu avea nimic de-a face cu faptul că cina era dată în cinstea unui Monroe. O supără mai mult faptul că trebuie să-l întâlnească pe Traig într-un asemenea context. Una era să-l vadă pe șantier, muncind, și alta să-l vadă înconjurat de oameni, râzând, atrăgător și, mai ales, în compania altor femei.

Tatăl ei o învățase întotdeauna că cea mai bună apărare e atacul. Așa că începu să se pregătească cu meticulozitate pentru seara ce urma. Făcu prima comandă de rochie din viața ei. De obicei nu-și bătea capul așa de mult cu hainele pregătite special. Magazinele erau pline de rochii gata făcute și foarte frumoase. Dar vroia ca rochia pe care avea s-o poarte în acea seară să fie mai mult decât atât. O consultă pe Maggie, care, surprinsă la culme, îi dădu numărul de telefon al unui designer faimos. Maggie s-ar fi mirat și

mai mult dacă ar fi văzut cum arată rochia, dar nici măcar ea nu avea voie să tragă cu ochiul.

– O s-o vezi după cină, îi spuse Drew când asistenta încercă s-o tragă de limbă.

– Aș zice că te pregătești pentru un debut, nu pentru o cină dedicată celui mai mare dușman al tatălui tău, îi reproșă Maggie râzând.

Rochia fu terminată abia câteva ore înainte de eveniment.

– Nu-mi vine să cred că sunt eu, spuse ea, privindu-se în oglindă.

Imaginea din oglindă semăna mai mult cu o prințesă din vechime decât cu o femeie de afaceri modernă. Mânecile rochiei accentuau subțirimea brațelor sale iar corsajul se mula pe talia ei suplă, descoperind provocator o mică parte din sânii ei bine conturați.

– Doamna e mulțumită? întrebă nervos stilistul, în timp ce o urmărea cum se analizează în oglindă.

– Da, bineînțeles că sunt mulțumită!

Îi mulțumi acestuia și-i dădu un bacșiș generos.

Kurt Wilder rămase înmărmurit când o văzu.

– Întreaga săptămână mi-am dorit să fiu cu douăzeci de ani mai tânăr ca să pot să mă potrivesc cât de cât cu seara asta. Tatăl tău ar fi atât de mândru dacă te-ar putea vedea.

– Chiar crezi asta? întrebă ea nesigură. Nu prea s-a interesat atât de mult cum arăt, doar de cum gândesc.

– Poate că nu spunea multe, dar era la fel de încântat de cum arăți.

Deci, până la urma Andrew Dominick fusese totuși mândru de ea; îndeajuns de mândru încât să-i spună asta lui Kurt Wilder.

– Întotdeauna am crezut că și-ar fi dorit un băiat.

– Poate, la început. Dar nu și când ai crescut și-ai ajuns o femeie atât de frumoasă. Și vorbesc serios.

– Cel puțin, Inky nu mă mai poate acuza că nu arăt feminin! spuse ea zâmbind.

– Nici nu cred că o să vină!

– Ce să fie mai important pentru Hedges decât să scrie despre seara asta în articolul de mâine?

– Luna de miere !

– Cum? spuse Drew cu o grimasă.

– Să înțeleg că n-ai aflat. Inky a"fugit"cu Dolores Hartman. Plănuiesc să scrie o carte împreună.

– Dacă mă gândesc la toate mizeriile pe care cei doi le-au aflat de-a lungul anilor, o să fie o carte explozivă.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că cei doi s-ar putea căsători. Se pare că linia e foarte subțire între dragoste și ură, se gândi ea. Gândurile i se îndreptară aproape imediat spre Traig.

– Am face bine să ne grăbim, spuse Kurt.

Privirile pline de invidie pe care Drew le primea de la celelalte concurente la titlul de "frumoasa nopții" o convinseră pe Drew că a fost o idee bună să îmbrace ceva mai special. Se îndreptă cu Kurt spre masa care le era rezervată; masa era așezată, nu fără intenție, se gândi ea, lângă cea din capătul salonului, unde avea să stea oaspetele de onoare, Traig Monroe. Scană rapid camera, căutând statura lui înaltă și impunătoare.

Fără să-l găsească, se așeză pe scaun, puțin dezamăgită.

După câteva momente, întoarse capul în spate. Îi auzise vocea și trebuia să-l vadă. Era îmbrăcat într-un costum care i se potrivea perfect. Ochii lor se întâlniră, dar în loc să vină să-i vorbească, înclină puțin capul în semn de salut și se întoarse spre ceilalți oameni din compania lui.

Atât de mult o întristă gestul lui, încât vru să se ridice să plece. Numai faptul că știa că bătrânul Kurt se simte bine, o mai ținu pe scaun.

Discursurile se ținură lanț, dar nici unul dintre ele nu ținu mai multe de câteva minute. Traig vrusese ca nimeni să nu se întristeze la cina memorială a tatălui lui. Lumea aplaudă, se luă masa-ea primi mâncare chinezească, despre care Traig știa că e preferata ei– și orchestra începu să cânte.

– Îmi acordați acest dans, domnișoară Dominick? întrebă cineva. Ea se crispă când recunoscu vocea.

– Nu, mulțumesc, răspunse cu răceală. Nu prea am chef de dansuri.

– Nu te deranjează dacă îți fur partenera pentru o clipa, nu-i așa Kurt? Wilder râse.

– Nu, tinere Monroe. Tu ești o pereche mai bună pentru energia ei decât mine.

Traig o prinse de braț și o ridică în picioare. Nu era nici o cale să evite dansul fără a face o scenă, ceea ce ar fi făcut-o de râs și pe ea și pe Kurt. Se îndreptară fără să vrea spre ringul de dans.

– Faci încă pe inabordabila? îi șopti el la ureche, lipindu-și trupul de al ei.

Ea încercă să se îndepărteze dar el o ținu strâns.

– Ăsta nu e un joc! spuse ea, încordată.

– Ba este , o contrazise el. Numai că l-am jucat după regulile tale de când a început. Cred că e timpul să-l jucăm și după ale mele, o perioadă de timp.

– Ce vrei să spui cu asta? El zâmbi.

– O să afli!

Oricât de mult ar fi încercat să se abțină, trupul ei cedă și se lăsă condusă de el, în ritmul dansului. Pulsul îi crescuse și începuse din nou să fie conștientă de trupul lui.

– Asta e ideea, șopti el încurajator.

– De ce nu vrei să-mi dai drumul? întrebă ea disperată.

– Pentru că locul nostru e împreună, lipiți. Ca acum.

– Nu, nu ca acum! încercă ea să se mintă pe sine și pe el, dar mâinile ei încetasera de mult să mai lupte cu el, sânii ei se întăriseră de la căldura corpului lui. Nu e corect!

– Credeam că în dragoste și război totul e corect!

Și asta ce era? se gândi ea.

Din fericire melodia se terminase, avea o scuză să se întoarcă la masă.

– Nu te duci nicăieri, Cenușăreaso! spuse el ferm, prinzând-o de braț. Ea își întoarse din nou privirea. De ce nu vrei să renunți la rolul ăsta? Mă obligi să iau totul cu forța!

Respirația ei se înteți.

– Cum ai luat și o parte din proiect?

Traig se încruntă și-i strânse și mai tare mâna într-a lui.

– Ce vrea să însemne asta?

– Că știai cât de mult înseamnă pentru mine și l-ai luat. Nimeni nu te obligă să faci nimic– faci numai cum vrei.

– Oricum, aveai să fii prea ocupată ca să te mai ocupi de el.

– O, da? Ocupată cu ce?

– Să fii soția mea.

Uimirea o țintui locului deși el îi eliberase mâinile.

– La asta te refereai când spuneai că jucăm după regulile tale? Crezi că dacă tu te-ai hotărât, eu trebuie să accept?

– Speram să faci asta, da!

Căsătorindu-se cu ea, putea desigur să-și rezolve o groază din problemele pe care le avea din cauza ei; ar fi scăpat de cel mai mare concurent.

– Te-ai gândit la toate, nu-i așa? Ei bine, tata m-a învățat întotdeauna să mă feresc de tâlhari dar nu mă așteptam la unul care să ajungă la asta!

De îndată ce ochii lor se întâlniră și văzu furia și tristețea din ochii lui, își dădu seama că a mers prea departe. Neputincioasă să-l mai înfrunte, se grăbi spre masă își lua geanta și se pregăti de plecare.

Lui Kurt ii spuse că nu se simte bine și că trebuie să plece.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți stric seara! își ceru scuze în timp ce așteptau să le fie adusă mașina.

– Prostii! Oricum, sunt prea bătrân pentru petreceri din astea nocturne. Îmi fac mai multe griji pentru tine!

– O să-mi fie bine imediat. Mi se făcuse rău de la aglomerație.

– Sper. Poate că ar trebui să-i ceri doctorului să te consulte de îndată ce ajungi acasă.

– O s-o fac, dacă o să mă simt rău.

Nervii îi erau atât de încordați, încât se sperie teribil când cineva o strigă pe nume.

– Domnișoară Dominick!

Ea se holbă la bărbatul de lângă ea.

– Ne cunoaștem?

– Nu, nu cred, sunt doctor la spitalul...

Acum își aminti– scrisoarea!

– Doctorul lui Darcy, spuse ea ușurată.

– Da.Trebuia să dau de dumneavoastră mai devreme, dar a fost o încurcătură. Sper totuși că nu a provocat nici un deranj întârzierea scrisorii.

– Nu, mulțumesc mult, doctore.

Era un efort să mai întrețină o discuție așa că fu bucuroasă când ajunse acasă, unde nu o aștepta decât Bosun. Se simțea ametită; își aruncă poșeta pe un scaun și ea se așeză pe canapea.

Traig o ceruse în căsătorie– abia acum realiza importanța acestui fapt.

Îi părea bine că găsise puterea să-l refuze. El vroia altceva, iar ea fusese învățată că o căsătorie e un pateneriat egal. Nu i-ar fi putut ceda lui Traig nici un drept din cele pe care le avea deja. Fie o accepta așa, fie deloc. Cum să te căsătorești cu un om în care nu ai încredere?

Târziu, își aminti de scrisoare. Scrisul lui Darcy arăta cât de bolnav fusese când a scris-o . Îi luă timp să descifreze ce și cum trebuie să citească.

" Draga mea Drew,

Speram să-ți pot spune eu asta, dar s-ar putea să nu mai trăiesc atât de mult sau să nu mai fiu stăpân pe puterile mele. Deja sunt frustrat că nu pot spune tot ce gândesc.

După ce s-a alăturat firmei voastre, Garth Dangerfield mi-a spus că a fost amenințat pe nedrept de fiul meu, care ține cu Dominick Developments.

Iartă greșelile unui bătrân, Drew, dar l-am ajutat pe Garth să te saboteze. I-am dat numele unui furnizor care exporta materiale proaste și l-am instruit să pună comanda pe numele tău.

Apoi m-am îmbolnăvit și Traig a stat lângă patul meu povestindu-mi tot ce se petrecuse între voi. Am înțeles cât de mult însemni pentru el și mi-am dat seama de greșeala pe care o făcusem. Mi-am dat seama că tu nu ești tatăl tău și că dacă tu și Traig puteți fi fericiți împreună, nu e dreptul meu să intervin.

Crede-mă, am încercat să-ți spun mai devreme, dar mintea mea nu mai e cum era.

Sper să nu fie prea târziu pentru tine și pentru Traig.

Amândoi aveți binecuvântarea mea."

Era semnată Darcy Monroe.

– O, Bosun! strigă ea în timp ce lacrimi îi șiroiau pe obraji. Cum am putut să fiu atât de proastă?!

Acum era prea târziu să mai repare ceva. Îl refuzase pe Traig și-l rănise adânc. Dacă s-ar fi dus acum la el și i-ar fi spus povestea, ar mai fi schimbat ceva? Traig ar fi avut tot dreptul s-o respingă.

La urma urmei, ea fusese cea care dăduse dovadă de lipsă de încredere. Toate lacrimile pe care nu le plânsese, curgeau acum șiroaie din ochii ei.

– O, voi, cei de rea-credință, își repetă ea...

Nici măcar frumusețea și liniștea Insulei Lunii de miere nu era suficiente s-o calmeze. Venise aici la sugestia lui Maggie care își făcea din nou griji pentru sănătatea ei. Dar liniștea sperată nu venise. Toate lucrurile îi aduceau aminte de el. În casa de pe plajă găsise tricoul pe care Traig îl lăsase în urmă. Într-un gest copilăresc, se culcase cu tricoul lângă ea în pat și-l udase cu lacrimi. Dimineața se trezise cu tricoul în mâini. Deși știa că n-are nici un rost, simțea nevoia să poarte tricoul peste bikini de câte ori ieșea să se plimbe. La fiecare colină, își amintea de zilele pe care le petrecuse aici cu Traig.

Era în zadar. Îl pierduse și acum trebuia să accepte viața fără el.

Pentru a-și mai putea uita tristețea, pornea în fiecare zi de-a lungul și de-a latul insulei.

De data asta începu sa alerge fără încetare, până când dădu conturul insulei de două ori. Știa că trebuie să se oprească dar nu vru; trebuia să se pedepsească cumva pentru ce făcuse.

Se opri însă când văzu o urmă de tălpi pe nisip, care nu erau ale ei. Oliver? se gândi ea. N-avea cum să fie el pentru că nu stătea în partea asta insulei. În larg văzu un vas de croazieră.

La naiba! Nu prea avea chef de vizitatori. Dar bărbatul care se îndrepta spre ea, nu era turist.

– Salut, Drew, spuse el încet. Își găsi cu efort vocea.

– Salut, Traig. Ce e cu tine aici?

– Te căutam!

– Acum știu ce a simțit Robison Crusoe când l-a găsit pe Friday pe insulă, spuse ea încercând să zâmbească.

– Sunt asemănări. Friday era până la urmă un sclav.

– Și tu ești sclavul cui?

– Al tău, al iubirii.

Ochii care se întoarseră spre el erau mari și plini de speranță.

– Nu mă tachina, te rog! îl imploră.

– Nu te tachinez. Fiecare cuvânt e adevărat. Trebuia să vin. Nu mai puteam să stau fără să te văd.

– Chiar și după ce te-am acuzat de toate lucrurile acelea.

– Chiar și atunci. Poți să-mi spui ce vrei atâta timp cât nu îmi ceri să plec.

Se așeză pe o piatră, sumețindu-și tricoul peste coapse.

– Dar eu nu vreau să pleci?

În următoarea secundă era lângă ea în genunchi.

– Ce-ai zis?

– Am zis că nu vreau să pleci. Niciodată.

Ochii lui se aprinseră.

– Vorbești serios când spui asta?

– Da. Dar nu cred că vrei să rămâi dacă afli cât de proastă am fost. Darcy mi-a scris o scrisoare în care mi-a spus că el și Garth sabotaseră tot oțelul și că tu nu erai deloc implicat. O, Traig, îmi pare atât de rău!

– Acuma știi adevărul. Asta e tot ce contează.

– Atunci mă ierți că n-am avut încredere în tine?

– Pot să-ți iert orice, dacă mă iubești și dacă accepți să te căsătorești cu mine.

– O, Traig te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine. Am fost o proastă că te-am refuzat prima oară.

Pasiunea din sărutul lui era arzătoare. Ea începu să tremure de dorință.

– Mai e ceva, spuse.

– Anume? întrebă el pe un ton frustrat.

– Căsătoria trebuie să fie un contract egal, în nici un caz o preluare.

El începu să râdă.

– Vreau să fim parteneri în toate sensurile. Altceva mai e, partenere?

– Da, trebuie să decidem care dintre noi e soția?

– Cred că am ocupat postul ăsta destul de mult timp, tu nu?

– Soț și soție, așa ești tu, îl tachină Drew.

– Nu numai eu; de-acuma încolo ni se aplică amândurora. Mai e ceva?

Dintr-o dată timidă, își mișcă degetul în semn că nu.

– Atunci decid să încheiem această ședință pentru a mă putea bucura în liniștea de jumătatea mea din tine.

– De acord! adăugă ea cu un zâmbet languros.

Sfârșit